

Le të gëzohemi për bajram!	2
"Islamofobia e re"	3
Kultura dhe veshja islame në shënjestër të Francës	7
Kryqëzata e tetë	9
Pse Perëndimi është syhapur ndaj muslimanëve?.....	14
El-Ihsan (Bamirësia).....	17
Njëqind mënyra për ti dal në krah Pejgamberit	19
Teube në haxh.....	26
Mos u përngjani mosbesimtarëve	30
Largohu nga polemizuesit dhe epsharakët!.....	33
Dhjetë ditët e para të muajit DhilHixhe.....	36
Tekfiri dhe arsyetimi me injorancë.....	38
Kurbani dhe dispozitat mbi të	43
Ndodhia e shpifjes dhe aspekti bashkëkohor i saj.....	46
Ndodhia ime me Islamin	48
Ejub Es-Sihtijani.....	54
Se'id ibën Xhubejri.....	56
Dr. Xha'fer Shejh Idris.....	57
Mesh-hur Hasen	59
Kush është qafir e kush bidatçi	62
6. Dashuria ndaj Pejgamberit.....	74

Le të gëzohemi për bajram!

Allahu i dhashtë të gjithë muslimanëve një bajram të gëzueshëm. Kjo është ajo që duhet të jetë. Allahu ka thënë: "Thuaj: "Vetëm mirësisë së All-llahut dhe mëshirës së Tij le t'i gëzohen, se është shumë më e dobishme se ajo që grumbullojnë ata". [Junus: 58]

Bajrami është rasti i përzemërsisë, faljes dhe rinovimit të vëllazërimit. Është një kohë për të gjithë ata të cilët besojnë që nuk ka zot tjetër përveç Allahut, të punojnë së bashku në të mira dhe në devotshmëri dhe ta urdhërojnë njëri tjetrin për kah e vërteta dhe durimi. Është kohë për tu zhveshur nga gabimet. Askush nuk mund ta përjetojë gëzimin e bajramit ndërsa jeta e tij është e mbushur me mashtrime dhe dëshira të kota.

Ne duhet të shikojmë përpara për një të nesërme më të mirë dhe për të ngritur optimizmin tonë sepse e tmerrshme është jeta pa shpresa. Poeti el-Mutanabbi nisi një traditë të keqe kur ai shkroi verset pesimiste rreth bajramit. Të tilla poema qarkullojnë shpesh në ditët tona. Temë kjo që vazhdimisht sillet nëpër shtëpitë tona e që është se nuk ka gëzim me rastin e bajramit pa pasur mbështetjen kundër armiqve tanë.

Realizimi i aspiratave tona pa dyshim janë një shkak për gëzim por nuk është i njëjti si gëzimi që ne përjetojmë me rastin e bajramit. Allahu e dinte se muslimanët do të kalonin përmes etapave të ndryshme në historinë e tyre. Ai e dinte që ata do të ankoreshin dhe do të neglizhonin, që ata do të qëndronin me nostalgjinë e arritjeve të së kaluarës dhe të arratiseshin nga detyrat e tyre. Ai e dinte se ata do të vuanin nga kriza dhe mjerime. Megjithatë ai vendosi që ata duhet të gëzohen me rastin e bajramit dhe të japin falenderime. Mu ashtu siç Allahu thotë: " ... të madhëroni All-llahun për atë se ju udhëzoi dhe që të falenderoni". [el-bekare: 185]

Nuk ka pikë dyshimi që muslimanët kanë marrë pjesë në këto dy bajrame madje edhe gjatë kohërave të vështira dhe të rënda. Ata do të japin në bamirësi dhe do të mbështesin të varfërit dhe nevojtarët dhe do të gëzoheshin në kënaqësi të lejueshme që nuk i kishin kryer në asnjë kohë tjetër të vitit.

Njerëzit kanë një tendencë natyrale që mërzhiten kur një gjë që thuhet pa pushim madje edhe kur kuptimi i asaj që thuhet mund të jetë korrekt. Edhe shpata më e mprehtë mund të topitet. Nu ka asgjë të keqe nëse ne bëjmë një pushim nga të ankuarit tonë dhe vuajtjes kështu që zemrat tona të mund të marrin një shije të vogël nga gëzimi që vjen nga e vërteta dhe udhëzimi që ne kemi si musliman. Ishtë nga urtësia e Allahut që Ai i urdhëroi muslimanët të flegjën në qetësi kur ata u rrethuan nga frika dhe ankthi dhe u mundën në luftën e Udhutit. I nxori nga rrethanat e tyre të tmerrshme dhe vendosi qetësi në emocionet e tyre dhe siguri tek besimi i tyre.

Ka edhe një kuptim tjetër që ne mund ta mësojmë nga kjo e ajo është që asgjë në jetë nuk është e përhershme. Çdo gjë është në duart e Allahut. Ai i drejton të gjitha punët. Poshtërimet dhe ithëtitë që ka pllakosur botën muslimane, sot, nesër, ose më vonë do ti vijë fundi. Nuk ka asnjë arsye për botën muslimane për tu dëshpëruar dhe për të humbur shpresën.

Kam parë ithësinë dhe dhimbjen në fytyrat e shumë njerëzve që unë kam takuar dhe unë kam dëgjuar herë pas here se çfarë ata kishin për të thënë. Pa dyshim ky bashkim i ndjenjave është një paraqitje e ndershme e betimit tonë për fenë tonë dhe vetëdijes tonë për vuajtjet e vëllezërve tanë muslimanë.

Bajrami është pjesë e caktimit hyjnor të zbritur për muslimanët. Lidh të kaluarën e tyre me të tashmen. Bashkon të afërmit dhe të huajt. Forcon identitetin tonë me besimin tonë i cili është çelësi i suksesit tonë.

Rrethanat tona të tanishme nuk duhet të na bëjnë të harrojmë që ky është ende bajram. Ne nuk duhet ta kthejmë në ditë vajtimi. Ne duhet të gëzohemi në bajram. Kjo është tradita e profetëve. Ne mund të marrim shpresë nga një rreze e vogël drite që ne mund ta shohim para nesh...Paqja e Allahut qoftë mbi ju.

Shejh Selman bin Fahd el-Audah
Përktheu: Ammar Ardit Kraja

edicion i botuar / viti i parë / nr: 6

botues: ALBISLAM

kryeredaktor: Ramadan Ramadani

redaksia: Bekir Halimi, Talha Kurtishi, Alajdin Idriz

redaktor teknik: Azem Zaimi

www.albislam.com

albislam@albislam.com

str: 386 no: 11 lokal: 44

1000 Shkup

fax: +389 2 3290 408

"Islamofobia e re"

(Prezantim libri)

Botimi i librit të ri mbi islamofobinë, i studiuesit francez Vincent Geisser, ishte një ndodhi e re me rëndësi të madhe në Francë dhe një lakesë e re në studimin konstruktiv shkencor në këtë vend.

Studiuesi francez në këtë libër të tij i është përgjigjur me guxim dhe konstruktivitet përgjigjeve më të mëdha, të cilat e nxehin debatin e këtij viti në Francë dhe e rregullojnë ambientin politik dhe fetar në kryeqytetin, i cili me shekuj ka qenë qendra e kulturës botërore, strehimore e të shtypurve dhe vendbanim i mërgimtarëve musliman. Shkrimtari me inovacionin e tij i dha librit të tij titull përmbajtësor: "Islamofobia e re". « La nouvelle islamophobie »

Në këtë libër ai iu përgjigj pyetjeve të rëndësishme sikur: çka fsheh ky fenomen? Pse u shfaq përsëri? Cilat janë llojet dhe format? Pse synohen marokanët, arabët dhe mërgimtarët musliman? Cila është lidhja mes këtyre gjërave dhe konfliktit arabo-izraelit? A ka rol media në ndezjen e këtij fenomeni? Cilët janë palët që e prodhojnë këtë dhe fryjnë në zjarin e saj? Cilët janë rrugët e tejkalimit të këtij fenomeni, me veprimet e muslimanëve dhe jomuslimanëve francez? A ka musliman që marrin pjesë në krijimin e këtij fenomeni në bashkëpunim me organizata politike dhe partiake franceze?

Në vijim do të paraqesim lexim dhe prezantim të librit, i cili ofron fotografi të shëndërritshme për praninë e zërave të mençur dhe të paanshëm, të cilët kapen për të vër-

tetën dhe refuzojnë të futen në luftë mediale, të cilin zjarrë e fryn edhe lobi sionist në tërë Europën, e sidomos në Francë, pasi që u shfaqën rezultatet e anketave, të cilat shpallorën ndryshimin e opinionit publik të perendimorëve mbi Islamin dhe muslimanët dhe për Izraelin, shtetin sionist, i cili është bërë rreziku numër një për paqën botërore, gjë të cilën e besojnë 59 % të europianëve.

Si reagim kundër këtij rezultati mjetet sioniste mediale dhe diplomatike, janë mobilizuar dhe kanë shpallur situatë emergjente për të përballuar gjurmët e pranisë islame në perëndim dhe lëshimin e rrënjëve në skemën kulturore, shoqërore dhe politike në kontinentin më të vjetër dhe në kontinentin amerikan dhe mundësitë për shtim të tyre në të ardhmen e afërt dhe të largët.

Mes hixhabit dhe Kipia-së

Islamofobia e re nuk paraqet vetëm një formë të re të diskriminimit racor kundër marokenëve dhe mërgimtarëve, por edhe frikë nga feja, domethënë se çdo gjë fetarë është e synuar me nënçmim. Një nënçmim, i cili merr formë kontradiktore sipas mënyrës franceze: muslimanët filluan të konsiderohen dalngadal francez me aftësi të plota, mirëpo Islami paraqitet si një fe që paraqet problem nacional. Sikurse kërkojmë prej muslimanëve të bëhen francez mirëpo me shkrirjen e fesë së tyre, pasi që është pengesë në rrugën e integritetit. Kjo gjë është burim i shumë çrehative që gufojnë këtu e aty, edhe ate jo për

shkak të muslimanëve, mirëpo për shkak të shikimit të tjerëve kundrejt tyre: sipas tyre musliman i mirë është ai që zhveshet nga manifestimet fetare. Përdorimi i termeve sikur “muslimanët sekularistë”, “muslimanët e moderuar” është shfaqje e këtij ngërçi nacional, kurse për muslimanët tjerë nuk ka cilësim tjetër përveç se ata janë “ekstremistë”, “radikalë”, dhe ndoshta edhe ma të rezikshëm se kaq: “terrorist potencial”.

Me të vërtetë edhe më tej jemi në manifestimin integruar i cili refuzon ta shpall emrin. Kontradikta qëndron në faktin se elita jofetare është ajo që e mbron këtë zgjedhje me çdo forcë: në emër të vlerave të lirisë dhe tolerancës, shpreh refuzimin e çdo gjëje që e konsideron në kundërshtim me “civilizimin francez”, e cila supozon se është “nëna” globale. Pas refuzimit të muslimanit gjindet edhe refuzimi i çifutit, mirëpo këtu ka tabua. Refuzimi i hixhabit është një mënyrë tjetër e refuzimit të kipi-së. Mirëpo mund të vërejmë një manipulim shumë të madh: në rastin e parë, nxehim debat medial dhe themelohet “këshilli për të shikuar sekularizmin”, kurse në rastin e dytë parapëlqejmë heshtjen prej frikës nga akuza për “antisemitizëm”.

“Islamofobia profesionale”

Kjo është një hapësirë akoma e re për humlumtime. Studime sociologjike për islamofobinë profesionale janë shumë të rralla. Ky libër është thirrje në këtë kontekst: marrja dhe grumbullimi i të gjitha llojeve të veprave të islamofobëve në strukturat e ndryshme profesionale, por edhe në ndarjet e banimit dhe hapësirat gjysmë publike (kafeteritë, restorantet, ndërmarrjet...). Franca në këtë drejtim është shumë e vonuar në krahasim me Amerikën, ku kujdesen me të madhe për islamofobët dhe e lufton me mjete të llojllojshme, për shkak të zakoneve të tyre liberale.

Qëllimi me “islamofobinë profesionale” është dallimi dual i cili ka për qëllim në veçanti preferencat, kulturore, nacionale dhe fetare. Është diskriminim i cili sulmon shenjat e dukshme të fetarizmit islam. Mirëpo sërish autori bën dallim mes dy gjërave:

- “Islamofobia profesionale e fshehur”: ajo i sulmon bartësit e simboleve fetare të dukshme, duke iu referuar argumentit të laicizmit (sekularizmit), thënë shkurtë: islamofobi e cila fshehet pas vlerave të cilësuar si globale, dhe të cilat në rend të parë parapëlqejnë të sulmojnë vajzat dhe gratë e mbuluara.

Në përgjithësi, ato gra, sipas vlerësimit të tyre, nuk “meritojnë” të zhvillojnë punë profesionale në hapësirat gjysmëpublike ose publike, sepse supozohet se ato bartin ideologji të prishur, sidomos ideologji që është kundër integritetit: gratë e mbuluara mundet të jenë shkak për ikje të mushterive dhe shërbyesve. Këtë argument e dëgjojmë disa herë në gjuhë të disa ndërmarrjeve private dhe kornizave të larta me detyra publike.

- “Islamofobia profesionale e qartë”: në disa sektore ekonomike, muslimanët besimtarë konsiderohen “të rrezikshëm”... dhe “shkaqe të rrezikut”. Studiuesi beson se ky lloj i islamofobisë do të zhvillohet në vitet e ardhshme.

Edhe këtu ka kontradiktë: në kohë kur integrohet një franceze me kulturë islame me domosdoshmëri në çdo sektor profesional, (ajo që e quajnë: “gjallërim mes gjeneratave”), muslimanët besimtarë përjetojnë lodhje të shumta. Sikurse u thuhet: lirohuni nga shenjat e fetarizmit tuaj e ne do t’ju punësojmë. Mirëpo, sikurse e sqaron autori, kjo islamofobi nuk është studiuar dhe nuk është zbuluar. Ky njeri edhe pse është sociolog, i vjen keq për këtë gjendje. Ajo që vërrehet është se organizatat e muslimanëve nuk janë preokupuar me këtë çështje, për dallim me miqtë e tyre amerikan, të cilët veprojnë

mirë në rrafshin e hulumtimeve statistikore dhe përcelljes gjyqësore. Natyrisht se nuk duhet bërë titull çdo herë që ndonjë musliman ballafaqohet me ndonjë pengesë prej pengesave në aktivitetin e tij profesional. Nuk duhet tepruar dhe nuk duhet rrëshqitur drejt një forme të “shtypjes” duke parë islamofobi në çdo vend. Të gjitha organizatat muslimane franceze i pret një punë shumë e madhe, të cilën duhet ta kryejnë në këtë drejtim. Mund të shndërrohet në punë e parapëlqyer në vitet e ardhshme, në bashkëpunim të ngushtë me pushtetin publik, qendrat e studimit dhe zyret e avokatëve. Thënë ndryshe dhe duke mos luajtur me fjalë, është bërë e domosdoshme profesionalizimi dhe specializimi në luftën kundër islamofobisë, duke arritur në mjete të vërteta për hulumtime dhe gjurmime dhe duke ikur nga rrënia në spekulime.

Gabimet e medias

Mediat dhe gazetat në përgjithësi nuk janë “islamofobe”. Në këtë rrafsh domosdo e kemi të mbetemi të kujdesshëm. Edhe pse gjurmët e përgjithshme kontribuojnë në ndërtimin e “klimës islamofobe”. Shkaku kryesor është se gjuha mediale mbi Islamin në përgjithësi zakonisht nuk e kalon çështjen e islamit dhe terrorizmit, ashtu sikurse ndodh edhe kur flasim për çifutët, i shfaqim ekstremistët çifut në “Izrael”. Një sjellje selektive dhe më shumë se kjo, pa legjitimitet.

Ky libër e shëron në mënyrë detajore, atë që quhet “dramatizim të Islamit në Francë”.

Në përgjithësi shkrimet e gazetarëve janë konstruktive dhe të mesme, mirëpo tërësia e veprimtarisë mediale shkakton “gjurmë të frikës”. Edhe në të vërtetë kështu është, ngase këto shkrime disa herë shoqërohen me fotografi të muslimanëve në një klishe: një grup në namaz, disa vajza të mbuluara, ose islamist radikal, etj. Ashtu siç ka shkruar

Frank Frigozi, studiues francez, para pesëmbëdhjetë viteve, nuk e shiqojnë Islamin ndryshe përveç se nëpërmjet të “Islamit radikal”.

Në përgjithësi mediat kontribuojnë në përforcimin e prapavijës së gabuar mbi Islamin dhe muslimanët. Ata bashkveprojnë me të ashtëquajturën “fotografi të gatshme të Islamit”, domethënë pamje për fotografim në regjistrat e krizave. Duhet të themi se lënda “frika prej Islamit” është lëndë mediale e cila shitet me diskriminim, domethënë u lejohej me javë të tëra të ngrisin mallrat e tyre për shitje në kontekst të krizës ekonomike të gazetarisë franceze.

Në këtë rrafsh, është e arsyeshme që të ikim nga rrënia vazhdimisht në “shtypje” dhe “fatkeqësi”.

Muslimanët e Francës kanë mundësi ti kundërvihen kësaj fotografie negative duke zhvilluar strategjinë e vërtetë për komunikim dhe duke luajtur në kartën “e transparencës”, edhe pse kjo e fundit ka disa befasisira. Në këtë drejtim hapi i web faqes Oumma.com paraqet një përvojë premtuese për ardhmërinë e muslimanëve në Francë. Kjo faqe është bërë referencë e shumë studiuesve, gazetarëve, banorëve të thjeshtë të cilët dëshirojnë ta njohin islamin dhe jetën e kolektivitetit musliman në Francë. Me përjashtim të disa hapa-ve, sikurse hapi i Oumma.com-it, organizatat e muslimanëve vuajnë nga mangësitë në strategjinë e komunikimit. Është e vërtetë se vetëm kjo nuk do ti zgjidhë të gjitha problemet, mirëpo lufta e “fotografisë” dhe ligjëritit paraqesin sfidë të vërtetë për luftën kundër islamofobisë.

Islamofobia intelektuale dhe rojtaret e rinjë të tempullit medial

Shumë intelektual francez bartin përgjegjësi të madhe për përhapjen dhe natyrimin e islamofobisë së re. Mirëpo islamofobia

e tyre nuk ka lidhje me kulturën, por paraqet “kulturizim” të vendimeve fisnore dhe popullore kundrejt islamit. Dallimi mes tyre dhe civilëve të thjeshtë është se ata kanë hapësirë mediale që u ofron vlerë. Një numër i intelektualëve francez kanë dhënë dorëheqje nga detyra e tyre kritike dhe janë futur në “vizatimet” e përgjithsme mbi Islamin dhe muslimanët. Sot thuhet se secili intelektual që e respekton vehten të ketë “ligjërim paprapak” i cili është krijuar me herët mbi Islamin. Si argument për këtë shiko numrin e librave dhe shkrimeve që flasin për Islamin dhe “rreziqet Islame”, të shkruara nga autorë që nuk kanë njohuri në këtë lëmi.

Islami për këta njerëz është bërë mall, të cilin e investojnë për ti siguruar vehtes karriqë në hapësirën publike. Për dallim prej tyre, ndodh skajësimi i ekspertëve për islamistikë. Intelektualët medial nuk kanë asnjëfar problemi që të dëgjohen, sepse e shkurtojnë pozitën e komplikuar të Islamit në Francë se rreziku i vetëm është “Islami terrorist”. Shumë intelektual francez e gjejnë projektin e tyre në media dhe organizatat publike me një ligjërim tepër të thjeshtë. Në anën tjetër ai ik nga ligjërimet që veprojnë për të ofruar mozaik për kuptimin e fenomeneve shoqërore. Nëse dëshiron të garantosh dalje në ekranat televiziv, domeos duhet të vëndosh bast në iluzionin e “kërcënimit islamik” dhe mund të etiketohesh me teheranizim nëse nuk e respekton këtë kusht.

Antisemitizmi

Autori nuk mohon fenomenin e antisemitizmit, përkundrazi ai e konfirmon praninë e saj. Mirëpo ai kritikon fuqishëm disa shkrimtar, të cilët e komentojnë antisemitizmin momental se është rezultat i veçantë i asaj që quhet “rinia arabe muslimane” (rinia e periferive urbane). Sipas këtyre shkrimtarëve

antisemitizmi buron nga urrejtja ndaj të huajve që gjinden në periferitë e qyteteve dhe është e drejtuar kundër hebrenjve/çifutëve. Është rrezik që të dalin kësi biseda akuzuese pa u bazuar në ndonjë analizë të fuqishme sociologjike. Këta shkrimtar në origjinë mjaftohen me refuzim dhe gjeneralizim. Më keq se kjo është teoria e “çifutofobi”-së, e cila anon kah mohimi i veçorisë historike të gjenocidit gjatë luftës së dytë botërore. Duke i krahasuar rininë e periferisë me nacistat, hulumtojmë në kujtesë dhe e shfrytëzojmë si mjet për qëllime të caktuara. Kështu arrijmë deri te mohimi i pranisë së palës shkatërruese, që ngrit flamurin e antisemitizmit, që është e dhathta esktrime dhe diferencuesit.

Këta shkrimtarë nuk kanë brengë tjetër përveç “islamizimit të periferisë”. Në të vërtetë është për tu brengosur pse shkrimet e tyre nuk ofrojnë analiza të reja dhe precize rreth ripërtëirjes së antisemitizmit në Francë, në kohë kur e tepron duke u munduar që ta shfaq rrezikun islam. Kritika nuk shkakton refuzimin e të vërtetës mbi antisemitizmin në disa qarqe islamike ekstreme. Po, gjindet një lloj i antisemitizmit te muslimanët dhe e kanë obligim sociologët që ta studiojnë. Autori në këtë mendim pajtohet me disa intelektualë musliman, sikurse Tarik Ramadani, i cili thërret në luftimin e kësaj dukurie në qarqet e muslimanëve. Mirëpo nëse dëshiron ta luftosh një gjë, duhet ta studiosh atë fenomen dhe të ikish nga rrënia në refuzim të egër, siç është thënia e tyre: “Antisemitizmi është gabim i muslimanëve”. Kjo bisedë akuzuese nuk rezulton asgjë.

Çka është shërimi?

Është vështirë ti përgjigjemi kësaj pyetjeje. Disa thonë se shkak i islamofobisë është mosnjohja e Islamit dhe muslimanëve. Edhe pse në një shtet sikur Franca ka shumë

shkrime dhe libra e organizata të llojllojshme që i njoftojnë me Islamin dhe mirret me te. Autori mendon se kjo nuk është shkak i këtij fenomenit.

Edhe disa ekspertë për islamistikë dhe botën arabe, kanë islamofobi. Pastaj zhvillimi i njohjes së Islamit do të kontribuojë, pa dyshim, në pakësimin e fotografive dhe prapavijave që e dëmtojnë imazhin e Islamit dhe muslimanëve.

Sa i përket njohjes shkencore, ajo është më e rëndësishmja. Edhe pse kjo njohje nuk fitohet në libra, por në rrugë. Kjo është kontradikta kryesore e Francës së sotit. Kontradiktë, me të cilën duhet të jetojmë: qendër botërore, qendër e cila pranon shumë musli-

manë mërgimtarë dhe të internuar, dhe është tokë e islamofobisë. Besoj se pakësimi i islamofobisë në formën franceze nuk do të realizohet përveç se për një kohë pak më të gjatë. Mirëpo kjo kërkon punë të gjatë, qoftë në sferën e hulumtimit dhe zbulimit ose në sferën e mobilizimit nacional kundër jotolerancës.

Vincent Geisser është studiues në "Institutin për hulumtime dhe studime mbi botën arabe dhe islame", (CNRS) dhe mësimdhënë në "Institutin për studime politike". Autor i : "Dualiteti i republikës", viti 1997; "Diplomat marokiane, këtu e aty", viti 2000; "Sëmundja e Totalitarizmit: Sociologjia e Tunisit nga koha e Burgibës deri në kohën e BinAlisë", - bashkëautor, viti 2003.

Hasen Serat, Maroko

Vincent Geisser « La nouvelle islamophobie »

Përktheu: Bekir Halimi

2.1.2004

Kultura dhe veshja islame në shënjestër të Francës

Bota muslimane përfshinë një hapësirë të madhe, që zgjerohet nga Maroko në perëndim deri në Indonezi në lindje dhe nga ish-republikat ruse në veri e deri në kufijtë e Ugandës në jug. Mirëpo, një numër i konsiderueshëm i grupeve tjera fetare pranë Islamit, siç janë të krishterët, hebrenjtë, hindusët, budistët, druzët, zoroastrianët, etj., ekzistojnë brenda çdo shteti.

Libani, për shembull, ka një popullatë me shumicë muslimane, por kushtetuta e saj jep një barazi proporcionale me krishterët. India, nga ana tjetër, ka shumicë hindusë, por popullata e saj muslimane është e barabartë me atë të Pakistanit. Ekziston popullatë e konsiderueshme muslimane edhe në shtete tjera,

duke përfshirë edhe Evropën dhe SHBA-të, me 6 deri në 8 milion muslimanë në SHBA.

Por, prezenca e popullatës muslimane nuk do të thotë se në përbërje ajo vet është monolite.

Poashtu, ekziston një dallim i madh brenda komunitetit musliman, që si i tillë përbëhet nga etnicitete të ndryshme, të përziera me zakonet dhe traditat lokale.

Për këtë shkak nuk është e pazakontë të përzihen ndryshimet kulturore me kërkesat e fesë Islame, sidomos kur bëhet fjalë për të jashtmit, që kanë agjendë të gjërë (të ashpër). Kjo është sidomos e vërtetë rreth çështjeve që kanë të bëjnë me gruan.

"Vështrimi perëndimor feminist është bërë thjerrëz dominante nëpërmjet të cilës reali-

teti i jetës së gruas muslimane dhe shoqëri-ve në të cilën ajo jeton, interpretohen dhe definohen”, shkruajnë Jasmin Zine dhe Katherine Bullock në numrin special të “Islam and Women” (Islami dhe gratë) nga botimi amerikan i Shkencave Shoqërore Islame 14 (4), 2002.

“Pavarësisht nga disa përjashtime tjera të paradokohshme, këto paraqitje negative dhe thelbësore kanë mbajtur saktësinë e tyre nëpërmjet këmbënguljes në stereotipet koloniale si motive periodike.

Domethëniet që i janë bashkangjitur trupit të gruas muslimane si të “shtypur” ose si viktimë pasive e dominimit patriarkal, ofrojnë mënyra të kufizuara të të kuptuarit të një tregimi kompleks, nëpërmjet të cilës gruaja muslimane aktualisht jeton jetën e saj si aktore dhe si rrezistuese.

Në Afganistan, për shembull, gratë e mbuluara me burka u bënë “shenjë treguese e represionit islamik”. Dhe, këto imazhe kanë shërbyer, së paku, pjesërisht, “për të justifikuar të gjitha format e aksionit ushtarak nën maskën e ‘çlirimit’, si një formulë e hershme për intervenim kolonial në botën muslimane”.

Është ironike se po këto gra edhe më tej ecin të mbuluara me burka, që është pjesë përbërëse e kulturës së tyre, mirëpo ata tani janë një komoditet i harruar, siç është e harruar edhe pjesa tjetër e Afganistanit, që është përplot mina tokësore, ndërtesa të bombarduara dhe e kapluar nga varfëria.

Kryetari i Francës Jacques Chirak, përfaqëson edhe një ekstrem, në mbështetjen e tij paradokshe rreth propozimit për ndalesë të mbajtjes së shamive, ose hixhabeve, nëpër shkolla. Mbajtja e një shamie modeste nuk është as praktikë kulturore e as deklarim politik por një zbatim i rregullit fetar.

Ndalesa e propozuar do të aplikohet poashtu edhe për kryqet krishtere dhe kapelat hebreje, por kjo ndalesë konsiderohet se ka për qëllim ndalimin e praktikave fetare islame. Udhëheqësit fetar krishterë dhe hebrejë në Francë dhe anembanë botës kanë kundërshtuar çdo ndalesë që ka të bëjë me identitetin fetar. Hapin e Qeverisë së Francës ata e përshkruajnë si “provokativ dhe destruktiv”.

Chirac ka thënë se ndalesa është e nevojshme për shkak se tradita e famshme franceze e sekularizmit ishte e rrezikuar. Por, një kuptim i tillë radikal është në kundërshtim me konceptin themelor të lirisë, dhe kundërshton Kushtetutën franceze dhe Konventën evropiane për të drejtat e njeriut. Si rezultat i kësaj, me mijëra gra dolën në rrugë për të protestuar këtë shkelje të së drejtës së tyre fetare.

Kjo është poashtu në kundërshtim me konceptin amerikan të ndarjes së shtetit nga kisha, ku tradita amerikane përmban veten nga involvimi në çështjet personale fetare.

(Autori është hulumtues dhe gazetar i pa-varur dhe aktivist në komunitetin musliman në Tucson.)

Siraxh I. Mufti

Përktheu: Xhengiz Aliu

9.1.2004

Kryqëzata e tetë

Të dhëna mbi gjeopolitikën dhe gjeostrategjinë në lindjen e mesme pas luftës së tretë të gjirit.

Angazhimi ushtarak 2003 i forcave të SHBA dhe Britanisë së Madhe në luftën e 3-të Gjirit për të rrëzuar regjimin Baath të Saddam Huseinit ka shkaktuar në mbare botën shqetësime politike në lidhje me shkaqet e luftës dhe mënyrën e zhvillimit të saj. Gjithashtu ka qenë shkak më teper për destabilizimin e Lindjes së Mesme sesa për zgjidhjen e problemeve të shumta në këtë zonë. Para së gjithash dërgimi i qëllimshëm misionar dhe fundamentalizmi shkaktuan një shtim masiv të dhunës dhe sollën pikëpamje të reja në politikën botërore të periudhës pas luftës. Ky shpjegim i ri i cili tek ne mendohej që nga rilindja si i tejkaluar, fetarisht i motivuar, intolerant dhe ushtarak i fundamentalizmit, po mbahet nga presidenti G. Bush dhe shtabi i tij në një këndvështrim perëndimor-krishter. Poashtu dhe nga shtete si Irani, Libia, palestinezët dhe Al Kaida e Hamasi në suazat e një lufte të shenjtë kundër jobesimtarëve amerikan dhe atyre çifut. Ky fenomen ka nevojë të studiohet nga afër për nga pikëpamja gjeopolitike-strategjike.

Kryqëzatat e mesjetës

Shtate kryqëzatat e mesjetës ishin të ushtrive krishtere europiane nga Europa e mesme dhe perëndimore në lindjen e afërt dhe në afrikën veriore. Qëllim kishin të çlirojnë qytetet e shenjta krishtere nga jobesimtarët. Në kundërshtim të plotë me arabët tolerant të cilët kërkonin vetëm një taksë për person për pelegrinët e krishter që i vizitonin ato qytete, ushtarët me preardhje fisnore turke dhe selxhuke i ndaluan plotësisht ato dhe

kështu u paralizua edhe tregtia në Lindje. Muslimanët "idhujtarë" dhe jehudët "vrasës të krishtit" ishin për 200 vjet me radhë armiku më i madh i perëndimit edhe pse të dytë ishin pjestarë të feve monoteiste. Njëkohësisht kalorësit krishterë përpiqeshin në veri të Spanjes e në jug të Francës të debonin ushtrinë arabe nga gadishulli iberik. Tre kryqëzatat e para ishin të sukseshme për europianet sepse u arrit marrja e Jeruzalemit dhe krijimi aty i një mbreterie krishtere. Mbreti gjerman dhe dinastia e Habsburgeve e emërtonin veten "Mbreti i Jeruzalemit" për të arsyetuar kështu të drejtat krishtere mbi Palestinën. Për shkak të reliefit dhe vështirësive në furnizim u pushtuan vetëm brigjet palestineze, provincat bizantine në Liban dhe në Azinë e vogël dhe Tripoli, Edesa dhe Antiokia. Gjeopolitikisht ishin këto kolonitë e para europiane dhe paraprësisht ideologjik të kolonializmit të mëvonshëm në kohën e zbulimeve të reja. Duke filluar nga e 4-ta deri tek e 7-ta, kryqëzatat karakterizohen me mosmarrëveshje të brendshme dhe sulme të shumta. Kështu Kostantinopoja e atëherëshme në 1204 u pushtua dhe u shkatërrua nga kalorësit e kryqit. Që atëhere ndarja mes kishës perëndimore latine dhe asaj lindore ortodokse është aktuale. Me çlirimin e fortesave të kryqëtareve në brigjet e Palestinës 1291 nga ana e muslimaneve përfunduan kryqëzatat. Por ato patën pasoja të mëdha. Për Evropën pozitive ishte kontakti kulturor meqë dituritë e vjetra të arabeve i shërbyen asaj si bazament për epokën e rilindjes.

Efekt tjetër pozitiv ishte zgjerimi i pamjes gjeografike të botës si dhe i diturive natyrore përfshirë edhe mjekësinë, zhvillimi i treg-

tise së largët, artit, kulturës dhe kërkimeve universale i kanë rrënjët tek kryqëzatat. Përkundrazi as arabët e as turqit nuk u morën me gjuhën, kulturën dhe organizimin ushtarak të sulmuesve. Në sytë e Lindjes kryqëtarët, pa marrë parasysh cilit konfesion i takonin, ishin të paarsimuar, të pakultivuar moralisht, dhe një grup vrasësish brutal.

Ky opinion ishte i bazuar në masakrën e kryqëtareve ndaj pjesës më të madhe të popullsisë arabe, jehude apo krishtere ortodokse në pushtimin e Jeruzalemit në 1099. U pre e u masakrua pa u marrë parasysh mosha e gjinia dhe qyteti u shkatërrua totalisht. Ndërsa kur u riçlirua Jeruzalemi nga muslimanët nën komandën e Salahuddin Ejubit ju fal jeta të gjithë të krishterëve të qytetit dhe nuk pati shkatërrime masive.

Shikuar nga pikëpamja ushtarake ishte takimi i parë direkt i dy ushtrive me kultura të ndryshme. Për kalorësit europian u hap një shesh i ri luftimi. Ecjet ishin të gjata, furnizimi ishte i vështirë, nëpërmjet Italisë, dhe mungesat në personë ishin të mëdha. Kalorësit e armatosur mirë ndihmoheshin dhe nga këmbësoria dhe teknikisht ishin më mirë se sa armata muslimane. Por në aspektin numerik rezervistët muslimanë ishin më tepër. Fortifikatat e qyteteve të mbrojtura mirë ishin vështirë të merreshin nga ana e muslimaneve. Por ato e kishin pikën e dobët furnizimin me ujë dhe të tjera. Si rezultat ato ranë njëra pas tjetrës nga tradhëtia, mendjemadhësia dhe mungesa e unitetit në rradhët e ushtarakëve të lartë. Asgjësimi total i një ushtrie kryqëtare në shkretëtirën e Sirisë, tek "Brirët e Hatimit" me 04. 07. 1187 u bë kthesa vendimtare e luftës. Bilanci total ishte asgjësues. Me gjithë humbjet e mëdha nuk u sigurua hyrja e lirë afatgjate në qytetet e shenjta të krishterimit dhe nuk u pengua përhapja e Islamit. Përkundrazi islami u për-

hap në rrugën e tregëtisë tokësore e detare dhe në Europë deri në dyert e Vienës, në Azi deri tek kufinj të Kinës, në Indi, Indonezi dhe Afrikë. Sot, kryqëzatat e nisura me sinodën e Klementit nën drejtimin e papës Urban II, në 1095, shikohen me sy kritik për shkak të mungesës së tolerances fetare dhe të krimeve të kryera në emër të Jezu Krishtit. Për këtë sjellje të gabuar të kishës u kërkua falje nga ana e Papa Gjon Palit të dytë, në vitin 2000.

Kryqëzata e 8-të

Në këtë kohë sërrish po bëhet reklamë dhe propagandë për një kryqëzatë por kësaj radhe jo nga katedralat kishtarë por nga ekranet e televizorit dhe agjencive të lajmeve dhe të medias. Tony Blair për herë të parë gjatë luftës në Ballkan dhe presidenti amerikan Bush pas atentatit të 11. 09. 2001, përdorën etiketën "kryqëzatë" kësaj here kundër terrorit duke e nxjerrë atë nga arka e historisë së kalbur. Nga qarqet qeveritare haptazi u etiketuan grupimet dhe shtetet islame si boshti i ligë. Pas pasojave të konsiderueshme të këtij etiketimi në të gjitha zonat islame, ky (etiketim) u transformua në luftë kundër terrorit. Por dëmi që shkaktoi ky etiketim mbeti dhe po shpërndahet me sukses nga kundërshtarët e prezencës ushtarake perëndimore. Edhe skena e vjetër nga mesjeta u kopjua: këtu mbretëria e dritës, demokracia, ekonomia e lirë e tregut (duke përfshirë disponimin e pakufishëm tek depozitat e naftës)- atje mbretëria e errësirës, barbarëve, shtypjes së ekonomisë shtetërore. Kryqëzata e 8-të, duke filluar me marshimin në Irak 21. 03. 2003 në kuadrin e luftes së tretë të gjirit, po kryhet prapë nga një aleancë shtetesh perëndimore, të quajtura shtete krishtere, por për herë të parë jo nën drejtimin europian por nën atë

të SHBA. Automatikisht në botën islame zgjohen reflekset mbrojtëse që mund të shndërrohen në zjarrë të përgjithshëm. Pas-taj jo pa të drejtë frikësohen Irani, Siria, Libani, Libia nga një sulm ushtarak i SHBA-ve nën pretekstin e lirisë i lidhur me demokratizimin, me forcë, të stilit perëndimor dhe me rregullat e neokolonializimit në organizimin pas luftës. Trajtimi i SHBA-ve ndaj popullsisë muslimane (edhe asaj brenda SHBA-ve) shkaktoi një refuzim ndërkombëtar të luftës në Irak. Dhe tek dy grupet e mëdha populllore të Irakut, kurdët në veri dhe shiitët në jug, gëzimi për lirinë nga regjimi i Sadam Husein-it është mjaft i kufizuar.

Nxitja për kryengritje pas luftës së dytë të gjirit, dhe nga ana tjetër ndihma e vogël e SHBA-ve përbën një arsye më tepër për skepticizëm. Gjithashtu përfytyrimet e një shteti të ZOTIT që kanë shiitet, sipas modelit iranian, janë shumë larg nga ato perëndimore për qeverisje demokratike pas luftës. Koha e gjatë që po i duhet amerikanëve për të vendosur rregull e qetësi, si dhe për të ndërtuar infrastrukturën civile, e cila shquar nga pikëpamja ushtarake u shkatërrua pa nevojë, bëjnë që ky aksion ushtarak të shikohet më tepër si një pushtim se sa një çlirim nga ana e shumicës së irakianëve. Sulmi i 11.09.2001 dhe Intifada palestineze kundër Izraelit (turizmi i Izraelit dhe jeta civile ka pësuar shumë prej intifadës) nxitën fuqishëm heroizmin e atentateve vetvrasëse (fakt i lidhur dhe me ndihmat për familjet e lëna pas, dikur nga Iraku e sot nga Irani e Siria) dhe nxitën një solidarizëm jotipik për krejt zonat islame.

Prapaskena ideologjike

Pas rënies së Paktit të Varshavës dhe Bashkimit Sovjetik, perëndimit i humbi figura e armikut «të dashur». Në kërkim të armikut

të ri, me qëllim që të justifikohet politika e armatimit, erdhi në skenën politike libri gjeopolitik i Samuel Huntigton «Ndeshja e Qytetërimeve». Ngjashëm si para 70 vjetëve kur teoria gjeopolitike e Karl dhe Albrecht Haushoferit u keqpërdor nga nacionalsocialistët (në Gjermani sh.r.) ashtu tezat e Huntigtonit ishin justifikimi politik i kryqëzatës së re.

Mes tjerash Huntigton parashikon dhe një perplasje të kulturës krishtero-perëndimore me ate islame. Por as pikëpamja ekonomike as ajo politike nuk e justifikojnë këtë kryqëzatë. Kjo sepse qëllimet politike nuk mund të arrihen në praktikë me një luftë të «pastër» teknologjike, por do të shkaktojnë gjakderdhje e mundime për një pjesë të gjerë të popullsisë. Mirëpo kjo gjakderdhje e ky mundim nuk na ofrohet neve nëpërmjet ekranit televiziv.

Prapaskena gjeostrategjike

Kryqëzata e 8-të është, sikurse dhe ato paraardhëse, e dominuar nga interesat ekonomike. Teoria e kundërshtarëve të kësaj lufte të 3-të të gjirit se: kjo luftë i shërben vetëm furnizimit të SHBA-ve me pasuritë nëntoksore (naftë, etj.) nuk mund të mos konsiderohet plotësisht e drejtë. Vetëm 3% të importit të lëndëve nëntoksore vijnë tani nga Iraku ndërsa SHBA që para luftës me 56% ishin partneri kryesor tregtar i Irakut (përkundër embargos së UN). Në import rolin kryesor e luante Franca. Vetkuptohet se lufta për gazin natyror po ashpërsohet siç tematizoi ish punonjësi i CIA-s, Guy F. Comso, në Qendrën për studime strategjike ndërkombëtare në mars të 2001.

Rritja e nevojës botërore për energji, si-domos në vende si Kina do të sjellë probleme serioze, nëse krejt rezervat e Gjirit përfshirë ato të Irakut, nuk do të jenë të gatshme për përdorim.

Me që furnizuesi më i madh i SHBA-ve, Arabia Saudite, është bërë një partner jo i sigurtë (shkak për këtë është politika proizraelite e SHBA-ve), e vetmja mënyrë sigurimi do të ishte një goditje e shpejtë e sukseshme në Irak.

Nafta e gazi natyror janë pasuritë më të rëndësishme të Irakut. Me 15.1 miliard ton (10.8% të rezervave botërore) Iraku zë vendin e dytë pas Arabisë Saudite. Këto pasuri gjinden në dy zona; në veri në Kirkuk 45 milion ton në vit dhe në jug Rumaila veriore me 38 milionë ton në vit dhe Rumaila jugore me 25 milionë ton në vit. Eksportimi i gazit e naftës kryhet nëpërmjet stacioneve Al Fao, Chor al Amajja dhe Mina el Bekr me kapacitet 60-80 milion ton në vit. Rrjeti i tubacioneve për transport përfshin 4500 km për naftën, 1360 km për gazin, 725 km për produkte të tjera. Tubacioni kryesor me kapacitet 55 milion ton në vit kalon nga Kirkuk nëpër Ceyhan deri në brigjet e Turqisë, në mesdhe.

Me keqardhje e zemërim krejt bota e civilizuar pa se si në kaosin e luftës u shkatërruan e u plaçkitën monumente të kulturës duke mos u mbrojtur nga trupat amerikane dhe pse duhej të mbroheshin. Përkundrazi trupat amerikane mbrojtën me shumë kujdes e efikasitet infrastrukturën e naftës. Kështu kontradiktash e forcojnë tezen e atyre që pohojnë se "interesat për naftë janë kryesorët". Kështu aktiviteti i politikës së jashtme me vendosjen e bazave, agresioni ndaj Afganistanit, sulmi i Irakut plotësojnë mozaikun e SHBA-ve në lidhje me qëllimet e saj në Lindjen e Mesme për shfrytëzimin e naftës dhe të tregut. Për reparimin, modernizimin apo hapjen e pikave të reja të naftës janë të interesuara shumë firma amerikane dhe të aleateve, gjë e cila do të sjellë lënien pas dore të firmave gjermane e franceze që gjenden në Irak. Po ashtu industria e arma-

timit, që për çdo luftë fiton impulse të reja, nuk duhet nënvlerësuar si faktor ekonomik, politik e psikologjik në SHBA. Por realizimi i një lufte ekonomike në kornizat e një kryqëzate të 8-te me mjete ushtarake me qëllim plotësim të interesave nacionale dhe imponim të tregut të lire, është me të vertet imperializëm dhe Manchester-kapitalizëm.

Prapavija gjeopolitike

Pas rënies së Paktit të Varshavës SHBA-të mbeten forca e vetme ushtarake pasi që vendet e tjera të zhvilluara nuk posedojnë kualitetin dhe kuantitetin e forcave amerikane. Parulla e teoricienit ushtarak Karl von Klauzevitz se "lufta nuk është vetëm se vazhdim i politikës me mjete të tjera" u etiketua si shfaqje e cinizmit ushtarak pas luftës së 2-të botërore. Por në këtë kohë që po jetojmë, SHBA-të po përdorin politikën e "anijeve me topa" të shekullit të 18-të duke u paraqitur si polic botëror me ndihmën e luftanijeve dhe teknologjisë për të imponuar pikëpamjet e saja politike. Nëse aksione të tilla do të merreshin kundër diktatorëve dhe për sigurimin e të drejtave apo të paqës ato do të ishin mëse të mirëpritura. Mirëpo problemet fillojnë kur ky mirëkuptim nuk ekziston si në rastin e luftës së 3-të të Irakut. Kjo do të ishte më sakt tentim për vendosje hegjemonie dhe imperializëm i pashpirt që duhet të kundërshtohet ashpër.

Veçanërisht bota arabe është shumë e ndjeshme dhe e ndjen veten, ashtu si më përpara, të shtypur, të plaçkitur, dhe të përçarë nga perëndimi. Po kështu as refuzimi i dhunës nga ana e Europës së "vjetër" nuk solli ndonjë përmirësim në bashkjetesën paqësore mes kombeve. Kështu jo befasisht shtohen zërat kundër kësaj kryqëzate.

I vetmi shtet i cili me të drejtë është ndjerrë i rrezikuar në sigurinë e tij nga regjimi i

Irakut është shteti i Izraelit. Raketat Scud të Irakut mund ta arrinin lehtë Izraelin si në rastin e luftës së 2-të Gjirit. Të koordinuara me koka atomike apo biologjike këto lloj raketash paraqitin një rrezik ekzistencial për Izraelin. Siç dihet tash, më historikisht, SHBA-të janë forca e vetme për Izraelin në mjedisin "armiqësor" në të cilin ndodhet ky vend. Për forcën mbrojtëse dhe bashkesinë ndërkombëtare është e dëshirueshme që të vendoset paqja dhe të eliminohen kërcënimet në lindje. Por një kryqezatë e 8-të, përdorimi i forcës ushtarake, është me siguri mjeti më i keq dhe më i papërshtatshëm për të arritë këtë qëllim.

Përkundrazi bazat ushtarake të marinës dhe ato ajrore të SHBA-ve në rajonin e Gjirit dhe në Azinë e mesme shikohen me dyshim nga shumica e muslimanëve si "qendra të kryqëzatave të reja krishtere". Kjo gjë u paraqit dhe para pak kohësh në Afganistan nga drejtuesit e atjeshëm të fiseve pashtune. Kështu që brigada europiane që gjendet në Afganistan për të mbrojtur qeverinë e papranuar nga populli, është e ulur në një fuçi baruti. Refuzimi i vendosjes së trupave amerikane pati si rrjedhojë në Saudi atentate kundër tre blloqeve banimi të perëndimorëve, gjë e cila e arriti qëllimin politik. Pas këtyre akteve SHBA-të e zvogëluar ndjeshëm praninë e tyre ushtarake në Saudi, veprim ky i cili mund të inkurajojë dhe atentate të tjera. Një nga problemet e mëdha politike është dhe ai kurd, i cili solli një ashpërsim të marrëdhënieve Turqi-SHBA para luftës së 3-të të Gjirit. Shtypja, diskriminimi i këtij populli të vendosur e të sprovuar me vuajtje, është i papranueshem dhe i pazgjidhshëm me luftën e Gjirit.

Shkaku kryesor i luftës, e që ishte asgjësimi i armëve të shkatërrimit masiv, që gjendeshin në Irak sipas burimeve të fshehta

amerikane si dhe lidhja me Al Kaiden, as nuk u vërtetuan dhe as nuk u gjet asnjë fakt për to. Këtë e deklaruan vet inspektorët e OKB-së që ishin të ngarkuar me këtë detyrë. Kështu pra lufta e 3-të e Gjirit u realizua kundër të Drejtave të Popujve, e drejtë kjo që është ndërkombëtarisht e vlefshme. Kjo e drejtë u thye nga një vend që dëshiron të paraqitet si "model i demokracisë" për të tjerët, pra SHBA-të.

Para pak kohësh u paraqit një gjë tjetër nga ana e shkrimtarit amerikan Norman Mailer: Lufta për ujin në rajonin e Lindjes së Mesme. Që sipas tij ka rëndësi strategjike për Izraelin. Duke parë çështjen nga ky këndvështrim, ka kuptim bashkëpunimi, tani më disa vjeçarë, mes Turqisë dhe Izraelit për projektin e Anadolisë së Jugut, ku dihet se ka rezerva të mëdha të ujit. Problem paraqet vetëm siguria e furnizimit me ujë nga Siria e Libani. Kështu kryqezata e 8-të është edhe një luftë për shpërndarjen e lëndës bërëmore të ujit.

Si përfundim zgjidhja e problemit palestinez është burim konflikti, të cilin SHBA-të duan patjetër ta zgjidhin me planin "Harta e rrugës". Por ka reagime kundërshtuese nga të dyja palët në konflikt, sepse një gjë e tillë kundërshton plotësisht mentalitetin lindor ku shpesh njihen më tepër ligjet e pazarit. Si rrjedhojë shpesh janë izraelitet ata që i vuajnë pasojat e një politike të dështuar perëndimore në çështjen palestineze. Arabët në ndërkohë janë shumë të ndjeshëm dhe e shohin shtetin izraelit si një bazë imperialiste të Perëndimit në zemrën e Arabisë, bazë kjo që vazhdimisht sponsorizohet dhe ndihmohet. Po ashtu përgjigja e ashpër e Izraelit ndaj intifadës palestineze nuk ka sjellë ndonjë ndryshim të qëndrimit perëndimor ndaj Izraelit, ashtu që për arabët tashmë është e qartë: ai që është mik i Izraelit dhe i politi-

kës çifute është njëkohësisht armik i arabëve. Palestinezët tashmë e dinë se sikur të kishte Palestina pasuri nëntoksore (naftë apo gaz) perëndimi me të shpejtë do të hidhej në ndihmë të saj, si në rastin e Kuvajtit.

Opinion i arab për favorizimin perëndimor ndaj Izraelit mund të formulohet kështu: Izra-

eli shtyp palestinezët, Perëndimi e mbron Izraelin si rezultat pra Perëndimi i shtyp palestinezët. Sikur politika perëndimore të ishte pak më e ekuilibruar (e drejtë) në lidhje me Lindjen e Mesme ndoshta Izraeli nuk do të ishte armiku më i madh i arabëve. Por kjo gjë aktualisht nga Perëndimi shikohet me nënçmim.

Gerhard L. Fasching

Artikulli i shkëputur nga: "Österreichische Militärische Zeitschrift" 5/2003. (Revista ushtarake austriake) gusht, 2003

Titulli në origjinal: "Der 8. Kreuzzug - Zur Geopolitik und Geostrategie des Vorderen Orient nach dem 3. Golfkrieg"-Gerhard L. Fasching
Përktheu nga gjermanishtja: Daud Kurtabegu
09.01.2004

Gerhard L. Fasching i lindur më 1940. Në 1963 përfundoi akademinë ushtarake tereziane në Vjenë, studimet e tjera për Gjeografi, Gjeologji dhe shkencë politike i mbaroi në Grac e Salzburg. 1974-1975 fiton bursë passtudimore nga këshilli kërkimor evropian në Zyrih dhe që prej atëherë është aktivizuar si kërkues e mësues në universitetet e Salzburgut, Innsbruk, Grac, Klagenfurt dhe Vjenë. 1980-1993 ishte kryetar i entit gjeografik në ministrinë austriake të mbrojtjes. Prej 1995 teknik civil-këshilltar inxhinier për gjeografinë dhe specialist ligjor me çertifikatë.

Pse Perëndimi është syhapur ndaj muslimanëve?

Islami radikal paraqet sfidën më të madhe për civilizimin perëndimor që nga rënia e fashizmit dhe komunizmit. E rrënjosur në një pikëpamje botërore para-lluminizmit, ku teksti religjioz ka fuqinë e ligjit dhe komuniteti Islam është nga natyra superior ndaj të tjerëve, besimi se ka shpëtim për martirët në jetën e përtejme shkakton akte të jashtëzakonshme të terrorizmit.

Kombinoni këtë me besimin e thellë se feja Islame, kultura dhe shoqëria ka qenë thellësisht e turpëruar, dhe kemi koktelin se një ditë kjo mund të udhëheqë disa djem dhe vajza të reja të flijojnë veten në një fluturim të Brititish Airways ose në metro. Si të kuptohet

ky kërcënim dhe si t'i përgjigjemi është bërë çështja më e rëndësishme në kohën tonë.

Tani më tepër se dy vjet pas 11 shtatorit, numri i vlerave dhe besimeve themelore perëndimore të cilat kemi lejuar të korruptohen duke u përgjigjur, po zmadhohen nga java në javë. Barazia para ligjit; supozimi i pafajësisë; e drejta për gjykim të drejtë - të gjitha janë shikuar si mjete të përshtatshme që të lihen anash në 'luftën kundër terrorizmit' në vend se të shifen si vlera absolute për të cilat kapemi fuqishëm - dhe është komuniteti Musliman i Britanisë që ka qenë në skajin pranues të kësaj përshtatshmërie më tepër se kushdo tjetër. Shteti dita ditës akumulon

më tepër fuqi në lirinë e veprimit pa përgjegjësi. Një islamofobi mezi e maskuar është në rritje e sipër. Traditat e tolerancës të ndërhuara kohë të gjatë tani janë nën kërcënim. Po i gërryejmë themelet e vet qytetërimit tonë.

Liderët e grupeve radikale terroriste, dhe xhamive të cilat i mbështesin ata, janë të hapur në ate që po e bëjnë: ata po lansojnë luftë të qytetërimeve dhe ata besojnë se do të fitojnë. Është e mundëshme që Islami është aktualisht i varfër dhe i dobët, por nuk është i degjeneruar si perëndimi sekular. Vetëvrasjet terroriste janë argument jo i prishjes, por i epërsisë morale dhe kulturore. Siç thotë vazhdimisht dhe Osama bin Laden, kjo gatishmëri për theror përfundimisht do të sjellë fitore, çfarëdo që kjo don të thotë.

Në Perëndim, ekziston një panjohuri se si të reagohej në nivelin e vlerave - që lëkundën mes një multikulturalizmi të këndëshëm i cili me merak dëshiron të jetë dashamirës ndaj Islamit, duke e përshkruar terrorizmin Islamik si një lajthitje, dhe këndvështrimi alternativ se jemi në pikën e ndeshjes së civilizimeve. Blairi dhe Bushi në mënyrë të përsosur e reflektojnë këtë paqartësi, duke gjysëm-paditur Islamin por duke hezituar të karakterizojnë luftën e tyre kundër terrorizmit si një pjesë e ndeshjes së civilizimeve; kjo është tejet apokaliptike. Intelktualët Europian, të cilët do të kishin qenë të tmerruar të futen në kampin e njëjtë sikur George Bush, dakordohen; në konferencën e mbajtur në Paris në të cilën marr pjesë dhe e cila e nxiti këtë kolumnë, drejtorët e institucioneve udhëheqëse hulumtuese Europiane në këtë sferë insistuan se nuk ka një ndeshje të qytetërimeve, se Islami është pluralistik dhe dashamirës, se pjesërisht Perëndimi duhet të fajësohet për ndjenjat Islame të poshtërsimit, dhe se ne duhet të mirëmbajmë besimin në multikulturalizëm dhe dialog deri në fund.

Unë i bashkangjitem pikëvështrimit se Islami mund të jetë pluralistik, ka kapacitet të gjenerojë shoqëritë sekulare të cilat i kemi në Perëndim - tani më vetëm një pakicë e Muslimanëve Europian rregullisht frekuentojnë xhamiat - dhe se bota Perëndimore ka një përgjegjësi të madhe për ate se çfarë ka ndodhur. Në qoftë se e braktisim, dialogun dhe bashkëveprimin atëherë jemi të humbur. Por refuzoj që ta bëj pikën time fillestare duke thënë se tani më nuk kemi një ndeshje potenciale të qytetërimeve dhe se Islami mundet tërësisht të shfaqsohet nga përgjegjësia e ideologjisë së terroristëve. Fundamentalistët Muslimanë besojnë se Islami është një univers moral sipëror ndaj Perëndimit - dhe është po kjo që ju lejon terroristëve të shpërfillin shenjtërinë e jetës së çiltër njerëzore dhe mënyrën se si jetërat mund të sakrifikohen duke mos bërë dallim. Ata janë, megjithatë, mosbesimtarë.

Derisa brenda Islamit ka forca më të gjëra të cilat ofrojnë një kod moral pluralist, i cili si i tillë ofron shpresë për të ardhmen, gjithashtu në këtë moment ai është kryesisht diskriminues ndaj njëres gjini dhe para-iluminist. - dhe kjo është bërthama e problemit si brenda botës Islame ashtu edhe në marrëdhëniet e saja me Perëndimin.

Ne nuk mundemi dhe nuk duhet të përgjigjemi me një multikulturalizëm jorigoroz dhe të butë i cili deklaron se vlerat e tilla janë të barabarta me tonat dhe legjitime brenda kontekstit të tyre kulturor. E as që duhet të biejmë në gracën e stereotipizimit të Islamit si diçka që është gjith-kërcënuese. Përkundrazi, unë pajtohem me Profesor Brian Barry, egalitaristi më i mirë që nga Tawney, i cili, në Kultura dhe Barazia, argumenton se ajo që qëndron pas pozitës Perëndimore në lidhje me të drejtat njerëzore dhe demokracinë është propozimi iluminist se burrat dhe gratë ja-

në brendësisht të barabartë dhe kanë të drejta të barabarta për dinjtet dhe vetë-realizim.

Prandaj, Perëndimi duhet të kundërshtojë diskriminimin gjinor Islamik - qofshin këto martesat e ujditura, mbulesat për kokë, kufizimi i zgjedhjeve karrierike ose manifestimet më ekstreme, synetimi femëror dhe gurëzimi i grave për tradhëti bashkshortore. Ne nuk duhet të tërhiqemi në emër të multikulturalizmit. Siç argumenton Barry, kjo don të thotë të mohojmë vlerat të cilat janë të drejta, dhe në të cilat demokracia dhe respekti për të drejtat njerëzore janë të themeluara së fundi. Ne gjithësesi duhet të respektojmë diversitetin, por nuk mund të braktisim ose të kualifikojmë vetë besimet tona në proces.

Në këtë kuptim pozita Franceze që nga 11 shtatori është shumë më e fuqishme dhe më koherente sesa e jona pasi që ajo është e bazuar në një pikëvështrim sistematik të Iluminizmit. Është e tillë pasi që Francezët besojnë në udhëheqjen ndërkombëtare të së drejtës me çka refuzuan të mbështesin intervenimin në Irak; ata ishin në të drejtë.

Por Franca gjithashtu është në të drejtë që insiston se nuk do të mbështesë diskriminimin gjinor Islam; prandaj ishte edhe kjo ndalesa e fundit për mbajtjen e mbulesave për kokë. Pasi që ajo ka marrë një pozitë koherente, ajo respektohet dhe së paku kuptohet në botën Islame, edhe pse rreptësisht kritikohet. Shejh Tantavi, nga xhamia e el-Az-harit në Kairo ju përgjigj hapit Francez duke thënë se ashtu sikur Perëndimorët duhet të respektojnë doket Islame kur janë në Islam, ashtu edhe komuniteti Islamik duhet të respektojë doket Perëndimore kur janë në Perëndim. Ai këshilloi gratë Franceze në Is-

lam të pajtohen me ligjin Francez për të cilin mendon se është i arsyeshëm. Amin për këtë; diversitet dhe bashkëveprim i bazuar në respekt të ndërsjellë.

Në pikëvështrimin tim, rruga e flakur nga Tantavi, Barry dhe Francezët është mënyra se si duhet të merremi me Islamin - por kjo kërkon që të veprojmë në mënyrë të tillë gjatë gjithë rrugës. Ne duhet të mirëmbajmë, barazi para ligjit, gjë që tregon se pse është shumë e rëndësishme që të arrestuarit Islam Britanez në gjirin e Guantanamo gjykohen siç duhet me ligjin Britanik. Në qoftë se jemi të papërkulur në kundërshtimin tonë ndaj manifestimeve kulturore të religjionit që rrezikon zotimin tonë Iluminist ndaj barazisë, siç është nënshtrimi i grave, ne gjithashtu duhet të mbrojmë lirinë e adhurimit. Ne duhet të insistojmë që Muslimanët të cilët jetojnë në Britani dhe Europë janë qytetarë të barabartë, në mënyrë agresive duke rrezistuar marginalizimin e tyre ekonomik dhe social dhe të gjitha format e diskriminimit.

Ne gjithashtu duhet të hedhim poshtë kuazi-racizmin e rastit nga Robert Kilroy-Silk i cili u rishfaq javën e kaluar në kolumnën e tij të botuar gabimisht: kjo nuk ka më tepër vend në grupazhin tonë të vlerave sesa çfarëdo fundamentalizmi religjioz. Ndërsa jash-të vendit, ne qëndrojmë për besimet e njëjta - duke përcjellur procesin e KB-së dhe duke përkrahur ligjin ndërkombëtarë. Në qoftë se ka një ndeshje të qytetërimeve, ajo do të përfundojë vetëm me anë të tolerancës dhe respektit të ndërsjellë - dhe ne e fitojmë këtë duke qëndruar pranë asaj që jemi dhe në ate që besojmë, edhe madje duke respektuar ate që nuk jemi.

Will Hutton

marrë pa leje nga: The Observer-Britani, 11.01.2004
16.1.2004

El-Ihsan (Bamirësia)

El-Ihsan është e kundërta e të sjellurit keq dhe me këtë nënkuptohet që një person përpigjet për të bërë çfarë është e mirë dhe të largohet nga gjërat e dëmshme.

Kështu ai përpigjet të bëjë dobi robërve të All-llahut me pasurinë, pozitën, diturinë dhe veten e tij.

Kështu çështja e të kryerit mirësi nëpërmjet pasurisë së tij është kur ai shpenzon dhe jep për bamirësi si dhe paguan zekatin, e mënyra më e mirë e të kryerit mirë me pasuri është zekati që është një nga shtyllat e islamit dhe një nga themelet më të medha. Islami i një personi nuk plotësohet pa te.

Ajo është bamirësia më e dashur te All-llahu i Madhëruar dhe është e obligueshme mbi një person të shpenzojë për gruan e tij, nënën, babën, fëmijët, vëllezërit, fëmijët e vëllezërve, motrave, axhallarëve, dajallarëve, hallave dhe kështu me rradhë.

Pastaj me bamirësinë që i jepet të varfurit dhe pjesës tjetër që e meriton bamirësinë, të tillë si studentët e dijes, për shembull.

Përsa i përket çështjes së të kryerit mirë me anë të pozitës së tij kjo është që njerëzit janë të niveleve të ndryshme. Disa prej tyre janë me autoritet dhe kështu ata përpigjen ti bëjnë dobi njerëzve me anë të pozitës dhe bën kështu ose të largojë disa dëme nga ai ose t'i bëjmë mirë atij, e përsa i përket të kryerit mirë me anë të dijes së tij atëherë ai përpigjet t'ia transmetojë dijen e tij robërve të All-llahut haptazi dhe në privat, në grumbullime ose mbledhje.

Edhe nëse njerëzit ulen shoqërisht me te për të pirë një kafe, edhe atëherë është detyrë e tij të sillet me ta në mënyrë të mirë dhe të sjellshme që ti mësojë njerëzit.

Edhe nëse jeni në të mësosh njerëzit mbledhje është prej të kryerit mirë. Megjithatë, urtësia duhet të përdoret këtu. Kështu ju nuk duhet ti lodhni njerëzit duke e bërë si të zakonshme që çdo herë që uleni në ndonjë mbledhje ju i kritikoni dhe i flisni njerëzve sepse Pejgamberi ,sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i ka dhënë atyre kritika tani dhe pastaj [jo-vazhdimisht] dhe jo shumë shpesh.

Kjo ngase shpirti lodhet dhe mërzitet. Kur ata mërziten bëhen të dobët dhe të padurueshem dhe madje edhe mund të mos e pëlqejnë atë çfarë është me të vërtetë e mirë vetëm për shkak të shpeshtueshmërisë me të cilën personi flet ose i kritikon ata.

Sa i përket kërkimit për ti ndihmuar njerëzit me personin e tij Pejgamberi, salAll-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë "...që ju ndihmoni një njeri të hype ose të nis kafshën ose nëse e ndihmoni atë të vendosë shalën për te është bamirësi." [Transmetuar nga Buhari dhe Muslim]

Kështu ju ndihmoni këtë njeri të vendosë shalën ose shoqërojeni atë në rrugën e saktë e kështu me radhë ku të gjitha këto përfshihen në ihsan.

Kështu është përpjekja për ti bërë mirë robërve të All-llahut.

Kurse ihsan në adhurimin e All-llahut është që ta adhuron All-llahun sikur jeni duke e parë Ate siç ka thënë Pejgamberi. Kështu adhuroje

Ate në këtë mënyrë, pra sikur një person e adhuron Zotin e tij sikur ai është duke e parë aktualisht Ate. Ky adhurim duhet të shoqërohet me të ndierit kënaqësi dhe të kërkuarit falje.

Si rezultat i kësaj ai e adhuron Ate sikur ai është duke e parë Ate dhe ai e drejton zemrën e tij tek Ai dhe kthehet tek Ai dhe kërkon që ta afrojë afër Tij, Ai është i vetmi i pastër nga të gjitha të metat dhe Ai është i Lartmadhëruari: "Edhe nëse ju nuk e shihni Ate, Ai sigurisht ju shikon ju."

Kjo pjesë tregon që adhurimi bëhet duke shpresuar dhe frikësuar dhe është niveli i dytë i Ihsanit.

Kështu nëse ju nuk e adhuron All-llahun e Madhërueshëm sikur jeni duke e parë Ate dhe duke kërkuar prej Tij dhe shpirti është duke iu inkurajuar juve drejt Tij, atëherë adhuroje Ate duke pasur në mendje që Ai është duke ju parë ju.

Kështu ju do të adhuron Ate si njeri i cili i frikësohet Atij dhe kërkon të meritojë (shpreson) shpërblimet dhe të sigurohet nga ndëshkimi i Tij.

Ky nivel është nga ata që kanë dije për këto të cilat janë më të ulta në gradë se niveli i parë.

Adhurimi i All-llahut të Përkryerit dhe të Lartmadhëruarit është siç e ka përshkruar Ibën Kajjim:

"Adhurimii ndaj të Plotfuqishmit është me dashurinë më të madhe për Ate, përkrah adhurimit me nënshtrim dhe përlulje e që janë dy shtyllat e adhurimit"

Kështu adhurimi është i ndërtuar mbi këto dy elemente: dashuri të madhe dhe nënshtrim dhe përlulje absolute. Dashuria shkakton të dëshiruarit dhe kërkim dhe përlulja shkakton frikë dhe tmerron. Ky është ihsani në adhurimin e All-llahut të madhëruar.

Nëse një person e adhuron All-llahun në këtë mënyrë atëherë ai bëhet një i pastër

dhe i sinqertë në adhurimin e tij ndaj All-llahut të madhëruar.

Ai atëherë nuk do të dëshirojë që ai të shihet nga njerëzit duke kryer adhurimin e tij ndaj All-llahut ose të dëgjohet për këtë e as ai nuk do të dëshirojë lavdërimet e tyre.

Do të jetë e njëjtë për te e vënë re njerëzit apo jo. Ai do ta adhuroje Ate me ihsan në çdo kusht.

Me të vërtetë pjesë e kompletimit të pastërtisë dhe sinqeritetit në adhurim [el-ihlas] është që një person nuk duhet të kërkojë të shikohet nga njerëzit kur ai adhuron dhe që adhurimi i tij duhet të jetë një sekret mes tij dhe Zotit të tij.

E nëse ka ndonjë përfitim për muslimanet dhe islamin për shfaqjen e kësaj haptazi, për shembull nëse ai është një person i cili pasohet nga të tjerë dhe mirret si shembull, kështu ai dëshiron të manifestojë adhurimin e tij njerëzve që ata ta marrin si shembull për tu ndjekur ose që ai manifeston adhurimin e tij kështu që shokët e tij, miqtë dhe shoqëruarit duhet ta ndjekin shembullin e tij, atëherë kjo është e mirë.

Kjo dobi të cilën ai e ka llogaritur mund të jetë më e shkelqyeshme dhe më e madhe se dobia e mbajtjes fshehtë.

Si përfundim All-llahu, i Madhëruar dhe Madhështor, i ka lavdëruar ata që shpenzojnë prej pasurisë së tyre në bamirësi fshehura dhe haptazi.

Kështu kushdo që e praktikon ate fshehura është më e mirë dhe më e dobishme për zemrën por nëse gjindet një shkak që ai të bëhet më i thjeshtë ose të bëhet shembull atëherë dhe ta japin haptazi. Besimtari shikon se çfarë është më e përshtatshme.

Kështu çfarëdo që është e përshtatshme dhe më e dobishme në adhurim atëherë do të jetë më e kompletuara dhe më e shkelqyeshmja.

Muhammed Ibën Salih el-Uthejmin

Përktheu: Ammar Ardit Kraja

26.12.2003

Njëqind mënyra për ti dal në krah Pejgamberit

Dëshmia e parë e Islamit është shehadeti, që nuk meriton askush të adhurohet pos All-llahut të larmadhërishëm dhe Muhammedi, paqja e All-llahut qoftë mbi te, është Rob dhe i Dërguari i Tij. Pjesa e parë e kësaj dëshmie është deklarimi ynë për teuhid, besimin në një Zot të Vetmin. Ndërsa pjesa e dytë e kësaj dëshmie është se Muhammedi (paqja dhe shpëtimi qofshin mbi të) është i Dërguar i All-llahut Fuqplotë, njeriu më i zgjedhur dhe më i mirë, i zgjedhur nga ana e All-llahut, xhel-le shanuhu.

Ne plotësisht mund ta kuptojmë kuptimin e pjesës së dytë të dëshmisë nëse kultivojmë këtë në zemrat tona:

1. Të besojmë në çdo gjë që Muhamedi, sal-llahu alejhi ve sel-lem, na ka thënë.

Ne duhet të besojmë së pari se Muhamedi, sal-llahu alejhi ve sel-lem, është i Dërguari i Fundit i All-llahut të Lartmadhërishëm, për tërë njerëzimin, i Dërguar nga ana e All-llahut që të ju sqarojë atyre rrugën e shpëtimit dhe fitores me Kur'an dhe Sunnet. Kjo është feja Islame, dhe All-llahu i Madhëruar nuk do të pranoj asnjë fe tjetër nga krijesat e Tij.

2. Bindja në urdhërat e tij me pranimin e tyre krejtësisht dhe zbatimin e urdhërave.

Ne duhet të mbështetemi për Sunnetin e Resulullahut, sal-llahu alejhi ve sel-lem, të marrim shembullin më të mirë, dhe të largohemi nga çdo gjë që është në kundërshtim me të.

3. Dashuria për Muhammedin, sal-llahu alejhi ve sel-lem.

Ne duhet ta duam Pejgamberin tonë, Paqja dhe shpëtimi qofshin mbi të, më shumë se vetvetën tonë, më shumë se prindërit tanë, dhe më shumë se çdo njeri në këtë botë. Duhet ta duam më shumë se prindërit tanë dhe fëmijët tanë. Në këtë mënyrë ne do të tregojmë respektin dhe dashurinë që ai e

meriton nga ne, dhe ne duhet të jemi të inspiiruar me atë që duhet ta bëjmë për ta ndimuar dhe mbrojtur atë.

Është obligim i çdo muslimani që plotësisht ta kuptojmë në jetën tonë kuptimin e dëshmisë "Muhamedi, sal-llahu alejhi ve sel-lem, është i Dërguar i All-llahut xhel-le shanuhu". Ne duhet ta vulosim këtë besim në zemrat tona. Të mos mbesë asnjëri si munafikat (dyftyrëshat, hipokritët) të cilët i patën thënë Resulullahut, sal-llahu alejhi ve sel-lem: Kur vijnë munafikët tek ti (Muhammed) thonë: Ne dëshmojmë se ti je vërtet i Dërguari i All-llahut. "All-llahu e di se ti je vërtet i Dërguar i Tij dhe All-llahu dëshmon se hipokritët janë më të vërtetë gënjëhtarë. (El-Munafikun:1).

Është një numër i gjërave që ne duhet bërë që t'i vëjmë në aksion që të vendosim dashurinë tonë për Pejgamberin, sal-llahu alejhi ve sel-lem, të kujdesemi dhe të kryejmë obligimin ndaj tij.

Ne duhet të konfrontohemi me të gjitha kundërshtimet që vijnë nga të gjitha anët kundër Muhamedit alejhis-selam, ta ngrisim atë me vetvetën tonë, me të dashurit tanë, dhe me gjitha aftësitë tona deri në maksimumin e mundësive tona. Ne të gjithë kemi këtë përgjegjësi pa marrë parasysh se në çfarë shkalle të besimit gjendemi.

Gjërat që mund ti bëjmë individualisht

1. Të mendojmë rreth fakteve që bindshëm demonstrojnë që Muhamedi është i Dërguar i All-llahut të Lartmadhërishëm, e dëshmia e parë për këtë të vërtetë nuk është asgjë tjetër veç se Kur'ani.

2. Ti mësojmë faktet nga Kur'ani dhe Sunneti dhe nga lëxmaja (marrëveshja e përgjithshme e muslimanëve, koncensusi), që

është obligim të ndjeket Resulullahu, sal-Allahu alejhi ve sel-lem, dhe rruga e tij si shembulli më i mirë.

3. Ti paraqesim vetes se si All-llahu i Madhëruar e ka rruajtur Sunnetin e Resulullahut, alejhis-selam. Ne duhet të mësojmë për mundin e madh që është bërë nga ana e dijetarëve të shumtë që ta ndajnë Sunnetin e vërtetë nga ajo që është e pavërtetë (e rrejshme), dhe se si ata grumbulluan Sunnetin e vërtetë duke u bazuar në dhënat më të sakta. Asnjë qytetërim nga e kaluara kurrë nuk ka zhvilluar rrugë më të mundimshme, mësuar dhe shënuar një kesi vërtetimi historik të dhënave.

4. Të kultivojmë në zemrat tona dashurinë për Resulullahun, sal-Allahu alejhi ve sel-lem, duke përkujtuar atributet madhështore të tija. Mundemi që të lexojmë për karakterin e dalluar të tij dhe veprën e tij fisnike. Ne mund të mësojmë se si ai mishëroi të gjitha cilësitë e mira që mund ti arrijë një njeri i vetëm.

5. Të mendojmë për atë që ai na dhuroi të gjithë neve, dhe se sa ne i kemi borxh këtij njeriu. Ai është që na sqaroi neve fenë e vërtetë. Ai e kreu këtë amanet në mënyrën më të përsosur. Ai realizoi besën e dhënë All-llahut, në mënyrë përfekte dhe la në neve këtë mision.

6. Ti kemi konsideratë të duhur për të gjitha të mirat, që kështu të arrijmë mirësitë e All-llahut, në këtë botë dhe në botën e përjetshme. Pasi ai është ai që na tregoi mënyrën e realizimit të kësaj rruge dhe udhëheqjen me të. All-llahu e ka bekuar atë me bekimin më të madh dhënë ndonjë të Dërguari.

7. Ne mund të mendojmë rreth asaj se sa i mëshirshëm dhe zemërgjërë ishte i Dërguari i All-llahut, xhel-le shanuhu, ndaj ndjekësve të Tij, dhe sa ai ishte i shqetësuar për drejtimin dhe mbarrëvajtjen tonë. All-llahu thotë: Pejgamberi është më afër besimtarëve (dhe më i merituar) se sa vet ata për veten (El-Ahzab 6).

8. Të dijmë versetet Kur'anore dhe hadi-

thet që na tregojnë statusin e lartë të tij me All-llahun, dhe dashurinë që ka All-llahu i Lartmadhërishëm për këtë njeri dhe respektin në të cilin All-llahu Fuqiplotë e mban këtë njeri.

9. Të zbatojmë urdhërat e All-llahut, për ta dashur Resulullahun, alejhis-selam. Ne duhet ta duam atë më tepër se e duam veten tonë. Resulullahu, sal-Allahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: Askush prej juve nuk ka besuar, derisa unë të bëhem te ai më i dashur se vetja e tij, fëmijët e tij, prindërit e tij dhe të gjithë njerëzit.

10. Të zbatojmë urdhërat e All-llahut të Lartmadhërishëm për të treguar respekt për Muhammedin, alejhis-selam, dhe sunnetin e tij. All-llahu thotë: O ju që keni besuar, mos ngritni zërin tuaj mbi zërin e Pejgamberit dhe mos iu ngërmoni atij si i ngërmoheni njëri-tjetrit, e të zhduken veprat tuaja duke mos ditur ju. Ata që ulin zërat e tyre pranë të dërguarit të All-llahut, All-llahu zemrat e tyre i ka përshtatur për devotshmëri, ata kanë falje mëkatesh dhe shpërblim të madh. (El Huxhurat 2, 3).

11. Të kryejmë urdhërin e All-llahut që ti dalim në mbrojtje Resulullahut, sal-Allahu alejhi ve sel-lem, dhe ta mbrojmë atë nga ata të cilët dëshirojnë ta dëmtojnë dhe ta përgojnë atë në çfarëdo mënyre qoftë ajo. All-llahu thotë: Që ju (njerëz) t'i besoni All-llahut dhe të Dërguarit të Tij dhe atë ta përkrahni e ta respektoni, e (All-llahun) ta madhëroni për çdo mëngjes e mbrëmje. (El Feth 9).

12. Të kultivojmë në zemrat tona, me sinqeritet dhe vendosshmëri, prirje për ta mbrojtur Muhammedin, dhe për ti dalë krahnamit të tij të lartë.

13. Të mbajmë në mend bekimin e madh dhe shpërblimin në këtë dhe në botën e ardhshme që i pret ata të cilët sinqerisht e vënë në praktikë dashurinë për Muhammedin, sal-Allahu alejhi ve sel-lem. Ata do të

jenë shokët më të afërt të tij në xhennet, pasi që Pejgamberi, alejhis-salam, ka thënë: "Ju do të jeni me ata që i doni".

14. Ne duhet ta bëjmë zakon që ti dërgojmë salavate Pejgamberit, sal-Allahu alejhi ve sel-lem, sa here që na kujtohet, posaçërisht gjatë kohëve të namazit dhe ditën e xhumasë, kjo do ta rritë bekimin dhe shpërblimin tonë tek All-llahu i larmadhërishëm.

15. Të lexojmë biografinë e Muhamedit, alejhis-salam, nga shënimet e sakta dhe të përfitojmë shumë mësim nga përmbajtja e saj. Ne pastaj mundemi këto mësim të i praktikojmë në jetën tonë.

16. Ta mësojmë sunnetin e Resulullahut, sal-Allahu alejhi ve sel-lem, duke i studiuar shënimet e sakta. Ne duhet ta studiojmë hadithin dhe të përpiqemi që ti kuptojmë ato drejt. Ne duhet të nxjerrim nga hadithet rregullat dhe mësimet që i përmbajnë ato.

17. Ta ndjekim sunnetin në tërësi, duke i dhënë prioritet asaj që jemi të obliguar të veprojmë.

18. Të përpiqemi që ta pasojmë Resulullahun, alejhis-salam, edhe në gjërat që nuk jemi të obliguar të veprojmë. Është mirë që ti veprojmë gjërat që Muhamedi i ka vepruar edhe vetëm një herë në jetën e tij, ashtu që ta praktikojmë jetën e tij deri në detaj të fundit.

19. Të jemi syhapur që të largojmë çdo gjë që bie ndesh me sunnetin e tij.

20. Të ndihemi të gëzuar kur shohim njerëzit që praktikojnë gjëra nga sunneti i tij.

21. Të na vijë keq çdo herë kur ndonjë aspekt nga sunneti i tij është i neglizhuar.

22. Të ndiejmë armiqësi për çdokend i cili kundërshton ose përbuz diç nga sunneti i tij.

23. Të tregojmë dashuri ndaj familjes së tij të pastër dhe ndaj shokëve të tij, ndaj sahabëve. Ne mund të afrohem drejt All-llahut, duke treguar dashuri ndaj tyre për hir të afërsisë së tyre me Pejgamberin, dhe për hir

të kontributit të tyre Islamit. Nëse ne gjejmë ndonjërin nga pasardhësit e tij të pabindur ndaj All-llahut, ne duhet të jemi të etshëm ti drejtojmë ata, pasi që udhëzimi i tyre është një send shumë i dashur për Muhamedin a.s. "Omeri i biri i El Hattabit i tha njëherë xhaxhait të Resulullahut, sal-Allahu alejhi ve sel-lem: O Abbas, dita kur ti e pranove fenë Islame ishte më e dashur për mua sesa dita kur El Hattabi e pranoi fenë Islame. Kjo ishte vetëm për arsye se unë e di se pranimi yt i Islamit ishte më i dashur te Resulullahu sesa pranimi i saj nga El Hattabi".

24. Të veprojmë sipas urdhërave të Muhamedit, sal-Allahu alejhi ve sel-lem, me respekt për familjen e tij kur ai tri herë ka thënë: "Ju përkujtoj me të drejtat e All-llahut, xhel-le shanuhu, me respekt për familjen time".

25. Të tregojmë dashuri dhe respekt për shokët e Resulullahut dhe të pranojmë ndërin dhe veçoritë e tyre në raportet e tyre me All-llahun xhel-le shanuhu, dhe superioritetin e tyre në diturinë dhe njohjen e Islamit dhe kryejnë e punëve të mira, dhe përcjelljen e kësaj gjeneratave pas tyre.

26. Të tregojmë dashuri ndaj dijetarëve në sajë të statusit dhe dijes që kanë trashëgim nga Resulullahu, sal-Allahu alejhi ve sel-lem. Dijetarët janë trashëgues të pejgamberëve, Ata e meritojnë që të duhen dhe respektohen. Kjo është e drejta që Pejgamberi ynë ka për ne.

Gjërat që mund ti bëjmë si familje dhe shoqëri

27. Ti edukojmë fëmijët tanë që ta dojnë Pejgamberin tonë Muhamedin, sal-Allahu alejhi ve sel-lem.

28. Ti edukojmë fëmijët tanë që ta pasojnë shembullin e tij të përkryer.

29. Të pasurojmë shtëpitë tona me literaturë mbi jetën e Resulullahut, sal-Allahu alejhi ve sel-lem.

30. Të bëjmë të mundshme në shtëpitë tona të dëgjohen audio kasete që rrëfejnë

jetën dhe veprën e Muhamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

31. Të ju tregojmë fëmijëve tanë vizatime, me përmbajtje të lejuar, për fenë Islame.

32. Të vëndojmë orar javor të ndonjë takimi familjar për mësimin dhe praktikimin e Islamit.

33. Burra apo gra qofshim, ne mund të pasojmë shembullin e Resulullahit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në ate se si të bashkëpunojmë me familjet tona.

34. Të nxisim fëmijët tanë të mësojnë dhe të vënë në praktikë fjalët e të Dërguarit të All-llahut, dhe se si ai përkujtonte All-llahun e Lartmadhërishëm në çdo rast dhe çdo moment.

35. Të nxisim fëmijët tanë që të shpenzojnë një pjesë nga të ardhurat e tyre ditore për pastrimin e veprave të tyre, në ato që Resulullahu, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, na ka inkurajuar si: furnizimi i jetimëve, ushqimi i personave të varfër, dhe ndihma për ata që kanë nevojë. Kjo është shembulli më i mirë i praktikimit të sunnetit.

36. Ti mësojmë fëmijët tanë të bëjnë shprehje disa fjalë të Muhamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në të folurit e tyre ditor si: "Lehtësoni, e mos vështirësoni", "Besimtari është i zgjuar dhe i urtë", etj.

37. Të organizojmë gara për fëmijët në shtëpi tona, për ate se kush është më i ditur për jetën dhe veprën e Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

38. Ti mësojmë fëmijët tanë për jetën e Muhamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, duke u mbajtur për to, në shtëpi, programe të shkurta si p. sh: "Një ditë në shtëpinë e Resulullahut".

Gjërat që mund ti bëjmë në fushën e edukimit

39. Të kultivojmë dashuri për Pejgamberin në zemrat e nxënësve, studentëve tanë duke iu mësuar atyre të drejtat që ai ka mbi ne dhe pasuesit e tij.

40. Të zgjerojmë vlerën e udhëzimit duke

përfshirë aspekte të ndryshme nga jeta dhe personaliteti i tij.

41. Të nxisim autoritetet arsimore që të vendosin në programet mësimore lëndë me temë mbi jetën e Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem".

42. Të bëjmë përpjekje për të financuar caktim të profesorëve të njohur në lëndën e biografisë së Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

43. Të bëjmë përpjekje për hulumtime serioze mbi jetën dhe veprën e Muhamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe ti stimulojmë dijetarët që të publikojnë punët në aspekte të ndryshme të sunnetit.

44. Të mbajmë shfaqje dhe prezantime në shkolla dhe universitete për ti informuar njerëzit për të Dërguarin e All-llahut, duke u fokusuar edhe në shtrirjen gjeografike të Islamit.

45. Të kushtojmë seksione të veçanta në libraritë tona për librat mbi jetën e Muhamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

46. Të zhvillojmë përmendjet me vlerë dhe të çmuara enciklopedike mbi jetën dhe vlerën e Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

47. Të organizojmë gara për nxënës apo studentë ku këta do mund të fitojnë shpërblime dhe lavdata për shkrimin më të mirë dhe më origjinal duke u bazuar në shënimet e sakta mbi jetën e Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

48. Të organizojmë kampe të ndryshme për të rinj ku do të kultivohet dashuria për Muhamedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe mësohet praktikimi i sunnetit të tij.

49. Të organizojmë seminare pregaditore për udhëheqës tonë të ardhshëm duke u fokusuar në pasimin e shembullit të Muhamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

Gjërat që ne mund ti bëjmë në fushën e veprimtarisë islame

50. Të shpjegojmë gjithëpërmbajtshmëri-

në e porosisë që Pejgamberi na ka thirrur ti përmbahemi, duke ritheksuar vazhdimisht se ai erdhi me origjinalin, fenë e pastër dhe se qëllimi i tij ishte të udhëzojë njerëzimin në monoteizëm, besimin në një Zot të vetmin dhe zbatimin e urdhërave të Tij.

51. Të bëjmë përpjekje që ti thërrasim të gjithë popujt dhe gjithë shoqëritë në Islamit.

52. Ti spjegojmë njerëzve shembullin dhe karakterin e lartë që ka pas Muhammedi, që para zbritjes së shpalljes atij, nga ana e All-llahut të Lartmadhërishëm.

53. Ti shpjegojmë njerëzve cilësitë e mira të Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe se ai ishte fytyra e vërtetë e fesë Islame, duke tërhequr vëmendjen e tyre dhe pushtuar interesimin e tyre.

54. Ti shpjegojmë njerëzve shembulltyrën e Muhammedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, duke treguar qëndrimet që i ka pasur ndaj familjes së tij, ndaj fqinjëve të tij, dhe ndaj pasuesve të tij.

55. Të fokusohemi në sqarimet se sa zemërgjerë ishte ai ndaj paganëve, hipokritëve, krishterëve, jahudive të cilët ndaj tij shfaqën urrejtje dhe armiqësi.

56. Të spjegojmë se si fisnikërisht përkujdesej për punët e përditshme të kësaj bote.

57. Mund të shpenzojmë ndonjë kohë të caktuar gjatë hutbes së xhumasë për të trajtuar aspekte të caktuara nga jeta e të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe ndonjëherë edhe duke mbajtur hutbe të tërë për këtë temë.

58. Pas faljeve të namazeve ditore, ne mundemi që ti bëjmë ca komente se si verasetet kuranore që i lexuam në namaz lidhen me Resulullahun, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe jetën e tij.

59. Ne mundemi që të mbajmë orë studimi të mësimit përmendësh të sunnetit sikur ato në të cilat mësojmë përmendësh Kur'anin.

60. Ne mundemi që ti rregullojmë idetë e gabuara që kanë shumica e njerëzve për Sunnetin e Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe duke theksuar atyre domoshmërinë e të vepruarit me Sunnetin e tij.

61. Ti tërheqim vëmendjen njerëzve për rregullat dhe ligjet e nxjerura nga dijetarët drejtuar atyre që përgojnë dhe shpifin për Muhamedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe të ju tërheqim vëmendjen dhe për largimin nga këta persona.

62. Të punojmë për ti kthyer njerëzit në fenë e vërtetë, duke ua prezentuar atyre porosinë e Resulullahut, thjesht e qartë.

63. Të përdorim mediat që të nxisim njerëzit që mos ti kalojnë kufijt në përkuljen ndaj Resulullahut, alejhi selam, dhe të u lexojmë atyre ajetet e Kur'anit që sqarojnë për tejkallim dhe teprim. All-llahu thotë: "Mos bëni ç'rregullime në fenë tuaj". Apo të cekim hadithin: "Mos më ngritni mua ashtu siç krishterët e ngritën të birin e Mejremes". Ne duhet të kuptojmë drejt se dashuria e singertë për Muhamedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, shprehet duke e pasuar atë drejtë dhe bindshëm.

64. Tu japim kurajo njerëzve që të lexojnë mbi jetën e Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, nga shkrimet dhe burimet e vërteta. Duhet orvatur që të ju sigurojmë edhe literaturë për këtë.

65. Të hedhim poshtë dhe të flakim tej idetë e gabuara dhe insuatat që qarkullojnë për Muhamedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe jetën e tij.

Gjërat që mund ti bëjmë në sferën e kulturës dhe në media

66. Të shfrytëzojmë rastet në shfaqjet kulturore dhe në media, për prezantimin njerëzve jetën dhe karakterin shembullor të Muhamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

67. Të reagojmë për publikimet apo emisionet që kanë në to gjëra që janë në kun-

dërshtim me Sunnetin e tij.

68. Të kundërshtojmë mediat perëndimore dhe të hedhim poshtë idetë e gabuara që ata propagandojnë për Pejgamberin dhe fenë tonë.

69. Të organizojmë konferenca të ndryshme dhe shfaqje edhe me mendimtarë jomusliman ku do mund haptazi të flasim për Muhamedin a.s. dhe porosinë e tij.

70. Të publikojmë dhe shpërndajmë gjërat objektive që i kanë thënë jomuslimanët për Muhamedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

71. Të mbajmë konferenca dhe tubime për të diskutuar jetën dhe metodologjinë e Pejgamberit a. s, duke sqaruar se si kjo metodologji është e mundshme për çdo kohë dhe vend.

72. Të organizojmë kuize televizive me shpërblime të shumta ku njerëzit do të prezantojnë dijen e tyre për Muhamedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

73. Të shkruajmë në gazeta, pamflete dhe në tjera publikime, për Resulullahin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe jetën e tij.

74. Të bëjmë pjesë të veçanta në gazetat ditore dhe magazina të ndryshëm ku do mund të publikoheshin ajetet e Kur'anit apo hadithet e Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe të sqarojmë se pse muslimanët e dojnë Muhamedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe se vetëm shembulli i tij duhet të pasohet.

75. Të drejtojmë kërkesa deri tek ekzekutivët e stacioneve televizive që të realizojnë programe mbi Muhamedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe jetën e tij. Duke trajtuar shembullin e tij të papërsëritshëm dhe mënyrën e sjelljes së tij me gratë e tij, fëmijët e tij, pasuesit e tij dhe armiqët e tij.

76. Të inkurajojmë studiot e produksioneve që të përgadisnin profesionalisht programe televizive të kualitetit më të lartë, mbi jetën e Muhamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

77. Të inkurajojmë televizionet lokale dhe programet satelitore që të publikojnë filma vizatimorë për fëmijë duke përshkruar gjëra nga cilësitë e Muhamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe ndodhi nga jeta e tij.

Çka mund të bëjmë përmes organizatave islamike dhe atyre humanitare

78. Të themelojmë komisione dhe departamente të veçanta në organizatën tonë, për të tërhequr përkrahje ndaj Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

79. Të rezervojmë hapsirë për organizatën tonë që në ekspozitat lokale dhe ndërkombëtare të distribuojmë literaturë dhe produkte tjera mediale për Muhamedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe jetën e tij.

80. Të themelojmë qendra permanente distribucioni për shpërndarjen e librave, pamfletëve dhe audio kasetave për Muhamedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

81. Të themelojmë çmim special, me standartet e sedit, i cili do të jipet personit i cili më së shumti i ka kontribuar Sunnetit të Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe biografisë së tij. Ky prezantim do të organizohet në një shfaqje mahnitëse ku do të ftoheshin në këtë ceremoni personat më të njohur të shoqërisë.

82. Të botojmë libra mbi jetën e Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në gjuhë të ndryshme dhe ti distribuojmë ato nëpër biblioteka, univerzitetet dhe qendra për studime orientalistike në tërë botën.

83. Të themelojmë një revistë periodike e cila do të specializohet në shkrimet mbi jetën e Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, mësimet islamike, muslimanët në përgjithësi, dhe karakteristikat tjera të mira që All-llahu, xhel-le shanuhu ia zbriti Muhamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

84. Të themelojmë fonde bamirëse për të financuar programin tonë e përkrahjes Mu-

hamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe me te të paguajmë autorësitë për shkrimet dhe përkthimet e librave dhe artikujve.

Çka mund të bëjmë në internet

85. Të themelojmë organizata të dedikuara për të propaganduar Islamin dhe përveç tjerave se si Islami na mëson ti shprehim dashuri dhe mirënjohje ndaj gjithë pejgamberëve.

86. Të publikojmë web sajte dhe lajme (online) të dedikuara Islamit dhe jetës së Muhammedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Në një nivel më të vogël, ne mundemi të bëjmë web-faqe të dedikuara për tek web-faqet egzistuese që kanë një përqëndrim të gjërë.

87. Mund të marrim pjesë në biseda të drejtpërdrejta (live chats), me njerëz dhe ti thërrasim ata të studiojnë jetën e Muhamedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe fenë që i zbriti atij.

88. Të vendosim në fund të çdo emaili tonë ndonjë hadith të Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, apo ndonjë ajet të Kur'anit.

89. Rë shfrytëzojmë rastin që të postojmë letra në online grupe të ndryshme, që përmbajnë shkrime mbi jetën dhe veprën e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Ky lloj mesazhi duhet të jetë i dërguar në raste specifike dhe kur kushtet e kërkojnë atë.

90. Të vendosim nëpër makina kërkuese të internetit (major notice engines, search engines) linqe për librat, artikujt dhe shënimet për Muhammedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

Gjërat që mund ti bëjmë me pasurinë tonë ose nëpërmjet qeverisjes

91. Ti japim përkrahje financiare aktivitetit islamik i cili është i fokusuar në jetën dhe veprën e Resulullahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

92. Të shtypim pano dhe bilboarde që përmbajnë fjalë të Muhammedit, sal-lall-llahu

alejhi ve sel-lem, dhe ti vendosim ato nëpër rrugë, në vende të dukshme.

93. Ne mundemi të themelojmë TV dhe Radio stacione Islamike, permanente apo periodike, ku të mundohemi që nëpërmjet këtyre të shpërndajmë mesazhin e Islamit në disa gjuhë dhe vende botërore.

94. Të financojmë materialisht TV dhe Radio emisionet në vende të ndryshme që janë të fokusuara në jetën e Muhammedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

95. Të themelojmë qendra të dedikuara për hulumtimin e biografisë së Muhammedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe publikimin e saj në disa gjuhë botërore.

96. Të themelojmë muzeume dhe biblioteka të dedikuara për studimin të jetës së Muhammedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

97. Të financojmë publikimin e web faqeve profesionale, me cilësi më të lartë, e të dedikuara jetës së Muhammedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

98. Të financojmë publikimin e librave me kualitetit të lartë, audio kasetave, dhe programeve televizive në disa gjuhë botërore.

99. Të financojmë gara në dituri Islamike për jetën e Muhammedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, duke caktuar shpërblime të cilat do të inkurajojnë masën e gjërë për pjesëmarrjen në këto gara.

100. Mënyrën e njëqindtë ta lëmë ty lexues i ndëruar. Ne mirëpresim idetë dhe sugjerimet e juaja.

Lexues i dashur musliman! Është detyrë edhe personale dhe edhe kolektive ti dalim krah Pejgamberit tonë, Muhammedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Pra së bashku dhe të ndihmojmë Pejgamberin tonë, secili me atë ku e shih veten e tij në këto pika.

Marrë nga: islamtoday.com

Përktheu: Arlind Gusinja

02.01.2004

Teube në haxh

Falënderimi i takon All-llahut, subhanehu ve tealë, paqë dhe shpëtimi qofshin mbi të dërguarin e All-llahut...

O vëllau im haxhi: O ti i cili je larguar nga çdo i dashur për tu takuar me të dashurin më të madh. O ti i cili u ndave nga familja dhe shokët me qëllim që ta kënaqish Zotin e zotërinjve.

Esselamu alejkum ue rahmetull-llahi ue berekatuhu

Vëlla i dashur: Ta uroj — vall-llahi — këtë mirësi të cilën ta ka dhuruar All-llahu, subhanehu ve tealë, i Cili ka bërë që ti ta vizitosh Qaben, jo sa për ta kryer obligimin ndaj All-llahut por edhe për tu pastruar prej mëkateve e gabimeve dhe për tu afruar edhe më tepër tek Ai i Cili don shumë dhe falë shumë.

Çastet më të këndshme

Vëllai im haxhi: Ti jeton në këto çaste me vlera madhështore, e si jo kur Resulull-llahu, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: “Haxhinjtë janë vizitorë të All-llahut, nëse e lusin Atë, Ai u përgjigjet dhe nëse i kërkojnë falje, Ai i falë”. (trs. Ibën Maxhe, Ibën Huzejme dhe Ibën Hibbani).

Padyshim se je në çastet më të mira, nga- se Resulull-llahu, sal-lall-llahu alejhi ue sel-lem, ka thënë: “Kujdesuni për haxhin dhe umren, ngase ato e largojnë varfërinë dhe mëkatet ashtu si e largon gjyryku ndryshkun e hekurit, arit dhe argjendit. Dhe haxhi i pranuar nuk ka shpërblim tjetër pos xhennetit”. (trs. Nesaiu, Timidhiu dhe thotë ky i fundit se hadithi është sahih).

Pastaj, ja me çka u drejtohet i Dërguari grave: “Për ju ka xhihad më të mirë dhe më

të bukur: haxhi, All-llahu ua pranofte”. (trs. Buhariu dhe Muslimi).

Vëlla: në haxh falen lëshimet, largohen mëkatet dhe gabimet, ashtu që kthehesh i pastruar prej mëkateve sikur atë ditë kur të ka lindur nëna yte, i pastër prej gjynaheve... a ka vlerë dhe nderë më të madh se kjo?!

Resulull-llahu, sal-lall-llahu alejhi ue sel-lem, ka thënë: “Kush e bën haxhin, dhe nuk u afrohet grave e as që bën mëkat gjatë tij, ky njeri kthehet prej haxhit si atë ditë kur e lindi nëna e vet”. (trs. Buhariu dhe Muslimi).

Momenti madhështor

Dëgjo për momentin e bukur, për të cilin qajnë zemrat para se të qajnë sytë, dhe zemrat thyhen dhimbshëm me dashuri dhe shpresë tek Krijuesi i tokës dhe qiellit.

Po pra... ja çka thotë Resulull-llahu, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem: “O ju njerëz, më erdhi Xhibrili pak para dhe solli selamin prej Zotit tim dhe tha: All-llahu ia fali gjuhahet atyre që ishin në Arafat dhe në Mesh’arul Haram (Muzdelife)”; pastaj Resulull-llahu tha: “Kjo është për juve dhe për gjithë ata që vijnë pas jush deri në ditën e Fundit”.

Dhe ka thënë: “Tek All-llahu nuk ka ditë më me vlerë sesa dita e Arafatit, zbret All-llahu deri në qiellin e dunjasë dhe krenohet para melekëve me banorët e tokës duke iu thënë: Shikoni robërit e Mi, kanë ardhur të pakrehur, te pluhërosur, kanë ardhur prej vendeve të largëta, shpresojnë Mëshirën Time dhe nuk e dojnë dënimin, nuk ka ditë në të cilën më së tepërmi lirohen nga zjarri se- sa dita e Arafatit”. (trs. Ibën Huzejmeja dhe Ibën Hibbani në dy Sahihët e tyre).

Njëri pendohet tek All-llahu për shkak se është ushqyer me haram, tjetri kërkon falje

për mosrespektimin e prindërve dhe këputjen e lidhjeve farefisnore, i treti qan për mëkatet e mëdhaja që i ka bërë, dikush kërkon prej All-llahut xhennetin më të lartë dhe shpëtimin prej zjarrit. Aty, të gjitha janë të ndryshme: gjuhët, dialektet dhe lutjet, nuk ua vë veshin askush atyre, pos Zotit të qiejve dhe të tokës.

Ka thënë thënësi:

*Më kanë ardhur robërit e Mi me dashuri
e Unë ata i respektoj, nderoj dhe mëshiroj
Beto hem se unë ua kam falur mëkatet
dhe ua kam dhënë atë që shpresuan dhe
deshtën
U përgëzoj o ju që qëndruat në Arafat, në
të cilin
All-llahu i falë mëkatet dhe mëshiron
Sa prej njerëzve u liruan nga Zjarri
e të tjerët kërkojnë, e Zoti yt është më i
Mëshirshmi*

Thirrje për pendim

O vëllau im haxhi: Përkujto se ti kur lutesh, je duke e lutur Atë i cili i falë të gjitha mëkatet;

E lutë Atë i cili është më i mëshirshëm me robërit e tij sesa nëna për fëmijën e vet.

E lutë Atë i cili të keqen ta kthen me të mirë. E lutë Atë i cili na don, është i butë me neve dhe na mëshiron shumë.

Thotë poeti:

*Kur mu përforcua zemra dhe mu
ngushtuan udhët
shpresën time e drejtova kah Falja Yte
Mëkati im mu parafytyrua shumë i madh,
e kur e krahasova
me faljen Tënde, Falja Yte ishte më e
madhe*

Resulull-llahu, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem,

në hadith kudsij thotë: Thotë All-llahu, azze ve xhel-le: "O robërit e Mi, ju gaboni natë e ditë, e Unë i fali të gjitha mëkatet, kërkon falje nga Unë, e Unë ju fali". Bile Ai, subhanehu ve teala, gëzohet me pendimin e penduesve.

Vëlla i dashur: Ja pra, Zoti im dhe i yti po na thërret të pendohemi dhe të kthehemi tek Ai, na thërret në lumturinë e vërtetë... lumturinë në këtë botë dhe tjetrën, na thërret në fitim dhe shpëtim, ka thënë: "...dhe pendohuni të gjithë ju tek All-llahu o besimtarë, ashtu që të shpëtoni".

O haxhi: O ti i cili e don shpëtimin, pendimin dhe fitimin, të këshilloj që:

1. Pendimi yt të jetë i vërtetë, i sinqertë për All-llahun e madhëruar.

2. Ambicja jote të jetë vetëm All-llahu, Kënaqësisë së Tij jepi përparësi para çdo gjëje.

3. Pendimi yt të mos jetë sikur i atyre muslimanëve të përkohshëm. Por, bëje pendimin tënd një fillim me zell dhe një faqe të re, në të cilën gjë do të vazhdojë deri sa të takohesh me All-llahun, e sidomos në këtë rast, kur je zhveshur nga rrobat e mëkatit dhe je kthyer në atë gjendje si ditën që të ka lindur nëna.

4. Kthehu në vendin tënd i penduar, bile edhe thirrës në rrugën e All-llahut, subhanehu ve te'ala.

Kështu e bëri haxhin Resulull-llahu, sal-lall-llahu alejhi ue sel-lem

Pasi që bëri tavafin e arritjes në Meke nuk doli prej ihramit, ngase ishte duke e bërë haxhin kiran, ndërsa shumica e shokëve të tij, bënë tavafin dhe sa'jin për umre, ngase ashtu ata i urdhëroi Resulull-llahu, sal-lall-llahu alejhi ue sel-lem, e pas sa'jit ata dolën prej ihramit dhe i shkurtuan flokët, dhe ashtu bënë të gjithë.

Pastaj, në ditën e tetë të Dhul Hixhes shkoi në Mina, e ata që kishin dalur prej ih-

ramit pas umres i urdhëroi që të bëjnë një-tin për haxh në këtë ditë. Në Mina e fali dre-kën, ikindinë, akshamin dhe jacinë duke i shkurtuar ato e duke mos i ngjitur. Buajti në Mina, e kur lindi dielli i ditës së nëntë (dita e Arafatit) shkoi për në Arafat dhe aty e fali drekën dhe ikindinë duke i ngjitur dhe shkurtuar, e mbajti aty një hutbe madhështore, pastaj shkoi te kodra dhe i bëri lutje All-llahut derisa perëndoi dielli.

Kur perëndoi dielli shkoi në Muzdelife dhe aty e fali akshamin dhe jacinë (jacinë e shkurttoi) pastaj buajti aty derisa e fali sabahun e pastaj u ndal aty në Muzdelife dhe filloi të bëjë lutje derisa doli drita mirë, prej këtu shkoi në Mina pasi që Ibën Abbasi ia kish-te mbledhur guralecat gjatë udhës. Gjuajti shtatë guraleca te Xhemretul Akabe (në di-tën e Bajramit) pas lindjes së diellit, dhe e mbajti një fjalim në Mina. Pas kësaj shkoi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, te vendi ku priten kurbanat dhe preu kurbanin e tij. E rruajti kokën dhe u nis për në Qabe që të bëjë tavafin (tavaful ifadha) dhe nuk bëri sa'j sepse bënte haxhin kiran, e shokët e tij të gjithë e bënë edhe sa'jin ngase ata bënë haxhin temettu' (haxhi temettu' është më me vlerë), bile edhe Resulull-llahu, sal-lall-llahu alejhi ue sel-lem, do ta kishte bërë ha-xhin temettu' po të mos e kishte marrur kur-banin me vete prej në Medine.

Pastaj u kthye në Mina dhe buajti aty na-tën e njëmbëdhjetë, dymbëdhjetë dhe trem-bëdhjetë dhe çdo ditë pas dreke i gjuante nga shtatë guraleca, gjuante tek tre xheme-ratet, fillonte nga e madhja, e mesmja e pas-taj te e vogla, si dhe i bënte lutje All-llahut pasi që i gjuante guralecat te e madhja dhe te e mesmja.

E në ditën e trembëdhjetë shkoi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në Meke, bëri tavafin e lamtumirës dhe u kthi në Medine, e kur e

pa Medinen tha: "La ilahe il-llahu vahde-hu la sherike lehu, lehul mulku ue lehul ham-du ue huve ala kul-li shej'in kadir, ajibune, taibune, abidune, saxhidune, lirabbina hami-dune, sadekall-llahu ua'dehu ue nesara ab-dehu ue hezemel ahzabe uahdehu".

O vëlla musliman: Sa bukur është që ne duke bërë haxhin ta përkujtojmë të dashurin tonë, kënaqësinë tonë, sal-lall-llahu alejhi ue sel-lem, duke shkuar pas udhëzimit të tij, pas moralit, modestisë dhe pendimit të tij ndaj All-llahut. Ai është imami i të mirëve, i cili e luste All-llahun dhe kërkonte falje një-qind herë në ditë.

O Zot ne e duam atë, na bën o Zot prej atyre që e pasojnë atë haptazi dhe fshehtazi, dhe na ringjall o All-llah në shoqërinë e tij, ditën kur do të të takojmë edhe Ty.

Thotë poeti:

Në zemzem mëkatet i shkriva

Dhe telbijen para se me gojë me zemër e bëra

Tavaf bëra e në brendi një ngrohtësi kisha që All-llahun lavdëronte nëpërmjet gjakut tim

Putha atë që puthi Mustafaja

Salati dhe selami qoftë mbi të

Pejgamber i All-llahut, pas teje po të shkonim

Dhe me All-llahun të jemi, nuk do mund askush të na fitojë

Këshilla për në haxh

Vëlla i dashur:

1. Dije se ti me këtë vepër, me këtë shtyllë madhështore je duke e adhruar All-llahun dhe je duke u afruar tek Ai, pastroje ni-jetin tënd në çdo fjalë dhe punë, i bën ato vetëm për All-llahun dhe shpreson shpërbli-min, dashurinë dhe kënaqësinë e All-llahut.

2. Mundohu që t'i mësosh rregullat dhe

mënyrën e haxhit, dhe mos lë në asgjë atë që është problematike për ty.

3. Rri me njerëz të mirë dhe me ata që të bëjnë dobi e mos u largo prej tyre.

4. Ruaje shikimin tënd prej haramit, sepse shumë vetë kanë humbur për shkak të tij.

5. Mos lejo gjuhës tënde atë që ka ndaluar All-llahu, subhanehu ve tealë, siç është gabeti, tallja me të tjerët, rrena etj. Poashtu ke kujdes nga zënkat dhe polemikat gjatë haxhit, motoja yte le të jetë falja dhe çdoherë përkujtoje fjalën e All-llahut: “Haxhi është në muajt e caktuar e kush bën haxhin në këta muajt, nuk duhet afruar grave, as mëkateve dhe nuk duhet të bëjë polemikë. Çka të punoni nga e mira, All-llahu din për to. Dhe përgatituni me furnizim, e furnizimi më i mirë është devotshmëria, e ju të zotët e mendjes keni dronë Time”.

6. Ambicja yte më e lartë, le të jetë pranimi i veprave tua tek All-llahu, andaj ke kujdes nga çdo gjë e cila mund të ndikojë në haxhin tënd dhe pranimin e tij. Dije se All-llahu pranon veprat prej të devotshmëve, të sinqertëve, ka thënë i Lartësuar: “Me të vërtetë All-llahu pranon prej të devotshmëve”.

Para se të ndahemi

Sa çaste të rënda janë për muslimanin kur ndahet prej këtyre të mirave... hidhërimi ia

mbulon zemrën, i përzihet gëzimi i madh me mallëngjimin... ndahet dhe gëzohet duke shpresuar pranimin nga All-llahu... dhe dëshprohet për ndarjen nga ato ditë dhe orë të cilat ishin plotë dhurata e mirësi. Asgjë nuk e relakson e as ia pakëson keqardhjen — nëse është i sinqertë- përveç asaj se ky në ato ditë ka parë dritën dhe ka njohur rrugën e lumturisë.

E në fund

Dije —o vëllau im haxhi- se prej shenjave të keqardhjes është istigfari i shumtë, dhe prej shenjave të pranimit është që gjendja yte pas atij adhurimi të jetë më e mirë sesa që ka qenë para tij. Andaj nuk të ka hije pas këtyre çasteve të mira, adhurimeve të njëpasnjëshme, lutjeve, modestisë, qarjes, frikërespektit... t'i kthehesh ndonjë zakonit tënd të mëhershëm, plot me mëkate e gabime, e pastaj të bëhesh si ato për të cilët All-llahu, azze ve xhel-le, ka thënë: “Mos u bëni si ajo (grua) që e prish tjerrin e saj pasi ta ketë dredhur fort”. (16:92)

E lus All-llahun, subhanehu ve tealë, që të pranojë prej meje dhe prej teje, të na i plotësojë kërkesat dhe aderimet, Ai është Fisnik, i Mëshirshëm dhe i Ndershëm. Paqë dhe mëshira qoftë mbi Muhammedin, familjen dhe shokët e tij.

Ibrahim el-Hamed

përktheu: Omer Berisha

16.01.2004

Mos u përngjani mosbesimtarëve

E falënderojmë All-llahun, subhanehu ve teala, i Cili na e plotësoi fenë dhe dhuntinë, na ndaloi nga përngjajësimi me mosbesimtarët dhe idhujtarët. Dëshmoj se ska hyjni tjetër përveç All-llahut, subhanehu ve teala, i cili është Një dhe pa ortak dhe dëshmoj se Muhammedi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, është rob dhe i Dërguar i Tij, të cilin All-llahu e dërgoi mëshirë për mbarë botërat, dhe mbi familjen tij të pastër dhe shokët e tij të sinqertë, dhe mbi të gjithë ata që i pasojnë në mënyrën më të mirë deri në ditën e Kijametit...

O ju njerëz...

Keni frikë All-llahun dhe falënderoni Ate për dhuntitë që ua ka dhënë duke ju udhëzuar në Islam, i Cili u ka veçuar me Muhammedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i cili është Pejgamber i mëshirës dhe nëse kapeni për këtë fe dhe pasoni këtë Pejgamber, bëheni ummeti më i mirë, i cili ka dalur për njerëzimin dhe për ju kanë nevojë njerëzit që t'ua sqaroni diturinë dhe udhëzimin, kurse ju nuk keni nevojë për ta.

Feja islame është e pasur me besim të shëndoshë dhe ligj të drejtë, me moral të vlefshëm dhe shembëlltyrë të mirë, përmban udhëzimin e mbarë njerëzimit në rrugën e drejtë dhe lumturinë e tashme dhe të ardhshme, në dynja dhe ahiret. Pra, është fe botërore, e cila vlen për çdo kohë dhe çdo vend, për çdo individ dhe kolektivitet dhe për çdo gjeneratë.

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“Është e vërtetë se ky Kur'an udhëzon

për atë rrugë që është më se e vërteta, ...”. (El-Isra: 9).

“Ai, që ia shpalli Furkanin (Kur'anin, dallues të së vërtetës nga e pavërteta) rob të vet (Muhammedit) që të bëhet pejgamber i botës (këshillues), është i madhëruar”. (El-Furkan: 1).

“E Ne të dërguam ty (Muhammed) vetëm si mëshirë për të gjitha krijesat”. (El-Enbija: 107).

Kur muslimanët e parë u kapën për këtë fe e zotëruan botën, i çliruan shumë vende në lindje dhe perendim, e mbushën me dituri, urtësi dhe drejtësi, u bënë prijës, të cilët pasoheshin, krenar, nga të cilët frikësoheshin armiqët, ishin të pasur dhe bujar ndaj mbarë njerëzimit. Kjo ndodhi sepse feja është e zbritur nga All-llahu, i Cili i di gjërat që janë në interes të njeriut dhe gjërat që e dëmtojnë:

“A nuk e di Ai që ka krijuar, kur dihet se Ai depërton në thellësi të sekreteve, i njeh hollësitë”. (El-Mulku: 14).

Pasiqë kjo fe është e pasur me mësimet fisnike, i urtë në ligjet e tija të drejta, All-llahu, subhanehu ve teala, na ka urdhëruar që të kapemi për te, të veprojmë sipas vendimeve të kësaj feje dhe ta kemi shembëlltyrë Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Na e ka ndaluar të kërkojmë udhëzimin tjetërkund, të importojmë ligje dhe sisteme që janë në kundërshtim me vendimet e kësaj feje, nga imitimi i mosbesimtarëve, në fenë dhe adetet e tyre, sepse kjo domethënë pasim i verbër i tyre, përgjajësim me armiqët e All-llahut dhe armiqët tanë, qofshin mosbesimtar ose munafikë.

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“Përvetësoni atë që ju është zbritur nga Zoti juaj, e mos zini miq (përkrahës) pos Tij. Pak është ajo që po merrni përvojë”. (El-A’raf: 3).

“Dhe mos anoni kah ata që bënë zullum, e për atë shkak t’ju kapë zjarri, sepse përveç All-llahut nuk keni mbrojtës, e mbeteni të pandihmuar”. (Hud: 113).

“E mos u bëni si ata që e harruan All-llahun, e All-llahu bëri që ata ta harrojnë vetveten! Të tillët janë ata të prishurit”. (El-Hashr: 19).

Muslimani duhet të ndihet krenar me fenë e tij, të jetë kokëlartë kudo që është dhe mos të frikësohet nga qortimet e qortuesve për hirë të All-llahut, subhanehu ve teala, sepse:

“...ju jeni më të lartit, po që se jeni besimtarë të sinqertë”. (Ali Imran: 139).

“...Ndërsa e tërë krenaria i takon All-llahut, të dërguarit të Tij dhe besimtarëve, por hipokritët këtë nuk e dinë”. (El-Munafikun: 8).

Muslimanit nuk i lejohet të shikojë mosbesimtarët me nderim dhe madhërim, sepse All-llahu, subhanehu ve teala, i ka nënçmuar me mosbesim:

“...Atë që e poshtëron All-llahu nuk ka kush që mund ta bëjë të ndershëm. All-llahu punon atë që dëshiron”. (El-Haxh: 18).

Muslimanit nuk i lejohet të shikojë atë që e posedojnë mosbesimtarët me shikim pëlqimi, por duhet ta dijë se kjo për ata është shkallëzim drejt denimit, provë dhe kënaqësi deri në afat të caktuar, siç u ka thënë All-llahu, subhanehu ve teala,:

“...Shfrytëzoni përjetimet, se e ardhmja e juaj është te zjarri!”. (Ibrahim: 30).

“Dhe mos ia ngul sytë bukurisë së kësaj jete me të cilën i bëmë të kënaqen disa prej tyre (mosbesimtarë), e për t’i sprovuar me të, sepse shpërbimi i Zotit tënd është më i mirë dhe është i përjetshëm”. (Taha: 131).

Pasurinë që e posedojnë mosbesimtarët, muslimani e konsideron dënim për ta në këtë

botë, vuajnë për ta fituar dhe grumbulluar. Kujdesen për ruajtjen dhe mbrojtjen e saj, e pastaj vdesin, e nuk u ban aspak dobi në ahiret.

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“Prandaj, mos të mahnitë (mos e shih të mirë) pasuria e tyre e as fëmijët e tyre, All-llahu do vetëm t’i dënojë me to në jetën e kësaj bote e t’ua nxjerrë shpirtrat duke qenë ashtu qafira”. (Et-Teube: 55).

Besimtari është i lumtur me besimin e tij, nëse i jepet diçka nga të mirat e kësaj bote është shtesë e të mirave dhe ndihmë për zbatimin e adhurimeve, e nëse nuk i jepet asgjë nga të mirat e kësaj bote, ajo që është te All-llahu është më e mirë dhe më e përhershme. Besimtari është i lumtur edhe në dynja edhe në ahiret. I lumtur në dynja sepse ka përfituar nga jeta e kësaj bote duke bërë vepra të mira, kurse i lumtur në ahiret, sepse ka fituar xhennetin e përhershëm.

Mosbesimtari është fatzi edhe në dynja edhe në ahiret, siç thotë All-llahu, subhanehu ve teala:

“...ai i ka humbur këtë dhe jetën tjetër e ky është ai dështimi i qartë”. (El-Haxh: 11).

Është fatzi në dynja, sepse nuk përfiton nga jeta në këtë dynja, por vepron vepra, të cilat e largojnë nga All-llahu dhe xhenneti, fatzi në ahiret sepse vendbanimi i tij është xhehenemi, ku do të mbetet përgjithmonë.

Atëherë a i takon besimtarit, të cilin e ka ngritur All-llahu me këtë Islam që të imitojnë mosbesimtarët. Si ka mundësi të imitojë i larti të ultin, përgjajësimi kërkon që personi të cilin e imiton duhet të jetë më i mirë se ai që imiton.

Andaj All-llahu, subhanehu ve teala, dhe Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, na kanë tërhequr vërejtjen nga imitimi i mosbesimtarëve në adetet, zakonet dhe adhurimet e tyre.

Transmeton imam Ahmedi, Ebu Davudi dhe të tjerët nga Abdull-llah ibën Omeri, ra-

dijall-llahu anhu, i cili thotë se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

“Kush i përngjan një popullit ai është prej tyre”.

Kurse imam Tirmidhiu, rahimehull-llah, transmeton nga Abdull-llah ibën Omeri, radijall-llahu anhu, se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

“Nuk është prej nesh ai që u përngjan tjerëve përpos nesh dhe mos u përngjani çifutëve dhe të krishterëve”.

Krejt kjo është thënë, ngase përngjajësimi me mosbesimtarët shpjen në dëme të mëdha dhe pasoja të rrezikshme.

Prej tyre janë këto:

1- Përngjajësimi aludon në madhërimin e tyre, pasi që e konsideron më të plotë se ai, andaj edhe e imiton. Kjo domethënë se ky musliman ka kompleks të vlerës së ultë dhe personalitet të dobët. Kjo shpjen deri te nënshtrimi para mosbesimtarëve dhe madhërimin e tij, që është një gjë shumë e rrezikshme.

2- Përngjajësimi me mosbesimtarët është rënie dhe poshtërsim, sepse muslimani është më lartë se jomuslimani, e nëse e imiton bjen në humnerë nga lartësia ku gjindet. E ndërrohet të mirën me atë që është më e ultë. Kjo është përbuzje e dhuntive, nënçmim i Islamit, sepse “Islami vazhdimisht është lart, e askush nuk mundet të lartësohet mbi Islamin”.

3- Përngjajësimi i muslimanit me jomuslimanin shkakton dashuri dhe lojalitet, kurse All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“O ju që besuat! Mos zini miq as jehuditë, e as të krishterët. Ata janë miq të njëri-tjetrit. E kush prej jush i miqëson ata, ai është prej tyre. Vërtet All-llahu nuk vë në rrugë të drejtë popullin zullumqar”. (El-Maide: 51).

4- Përngjajësimi me mosbesimtarët shkakton eliminimin e dallimeve mes tyre, kurse All-llahu, subhanehu ve teala, i ka dalluar besim-

tarët prej mosbesimtarëve në vendime, të trup në dynja dhe ahiret. I ka urdhëruar besimtarët që të shpërngulen nga vendet e mosbesimtarëve, ua ka ndaluar udhëtimin në vendet e tyre, përpos për nevojë. Përngjajësimi me ta shpjen deri te përzjerja dhe banimi me ta.

Përngjajësimi me mosbesimtarët në këtë shekull ka sjellur shumë dëme të mëdha, prej tyre janë:

- Përngjajësimi i tyre në madhërimin e vëreve, madhërimin e tepruar të njerëzve të mirë, ndërtimi i xhamiave mbi vare, gjë që shpjen deri në idhujtari.

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, gjatë kohës së sëmundjes së fundit, ka thënë:

“All-llahu i mallkoftë çifutët dhe të krishterët, të cilët varet e pejgamberëve të tyre i kanë bërë xhamia”. Thotë Aisheja, radijall-llahu anha, po të mos ishte kjo ndalesë, do të ngritej varri i tij, mirëpo frikohej që mos të shndërrohet në faltore. (Buhariu dhe Muslimi).

- Shpikja e festave të ndryshme, festa për dijetarët, festa për kryetarët, festa nacionale, festa shtetërore, festimi i natës së Miraxhit, festimi i netëve tjera të ndryshme, tërë kjo duke i imituar mosbesimtarët në mënyrën e shpikjes së festave. Ata pasi që kanë fe boshe dhe të falimentuar, krijojnë festa, me të cilat e mbushin kohën e tyre, kurse muslimanët nuk kanë nevojë për një gjë të tillë, sepse kanë shumë veprime, me të cilat e mbushin kohën e tyre.

Muslimanët duhet të kujdesen dhe të jenë vigjilent për këto gjëra, sepse All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“Pastaj, Ne të vumë ty në një rrugë të drejtë të fesë, pra ti ndiqe atë e mos ndiq dëshirat e atyre që nuk dinë. Ata nuk mund të mbrojnë ty për asgjë të All-llahu. Zullumqarët janë miq të njëri-tjetrit, kurse All-llahu është mbrojtës i besimtarëve të devotshëm”. (El-Xhathije: 19).

Bekir Halimi

02.01.2004

Largohu nga polemizuesit dhe epsharakët!

1- Epshet shkaktojnë mes njerëzve armi-qësi dhe hidhërim

Ebul-Alije thotë: “Mësojeni Islamin, e kur ta mësoni islamin, mos lakoni prej tij majtas e djathtas. Kapuni për rrugën e drejtë dhe për sunnetin e Pejgamberit tuaj dhe rrugën në të cilën kanë qenë shokët e tij, kujdes nga këto epshe, të cilat shkaktojnë mes njerëzve armi-qësi dhe hidhërim”. (“El-Ibane”, 1/ 299).

Mureh ibën Hamedaniu tha: qau Fudajl ibën ljadi, rahimehull-llah, e i thanë: pse po qanë? Tha: “Kam frikë që mos të distancohet All-llahu, subhanehu ve teala, prej jush, sepse dëgjoj All-llahu duke thënë: “Vërtet ata që e përçanë fenë e tyre dhe u ndanë në grupe, ti (Muhammed) nuk ke kurrfarë përgjegjësie. Çështja e tyre është vetëm te All-llahu, Ai do t'i njohë me atë që punuan”. (El-Enam: 159). Kam frikë se All-llahu nuk do të ketë asgjë me ne. Ebu Hurejre, radijall-llahu anhu, thotë: “Ky ajet ka zbritur për këtë ummet”. (“El-Ibane”, 1/ 304).

2- Defektet e epshit

a) Epshi ta pamundëson shiqimin e qartë:

Aliu, radijall-llahu anhu, thotë: “Për ju më së shumti frikohem për dy gjëra: shpresa e gjatë dhe pasimi i epshit. Shpresa e madhe ta harron ahiretin, kurse pasimi i epshit të largon nga e vërteta”. (“Ez-Zuhd”, Imam ahmedi, fq. 130).

Ibën Kajjimi, rahimehull-llah, thotë: “Poqëse del mendja yte nga pushteti i epshit tënd, i kthehet sundimi mendjes, përndryshe do të hysh në shtëpinë e epshit dhe do të bësh bi-xhoz me ymrin tënd”. (“El-Fevaid”, fq. 54).

b) Prangosje dhe robërim

Shejhul-Islam Ibën Tejmijje, rahimehull-llah, kur e burgosën tha:

“I burgosur është ai që e ka të burgosur zemrën nga Zoti i vet, dhe i robëruar është ai të cilin e ka robëruar epshi”.

c) Është derë e divergjencave

Sejid Kutbi, rahimehull-llah, thotë: “Nuk e shkakton përçarjen mendimet e kundërta, por epshi është ai që secilin njeri e bën të insistojë në mendimin e tij, pa marrë parasysh se sa i bëhet e qartë e vërteta në mendimin tjetër, por në një krah e vëndon unin e tij e në krahun tjetër e vëndon të vërtetën, dhe zakonisht anon krahu ku gjindet uni i tij përball të vërtetës”. (“Edh-Dhilal”, 10/ 26).

d) Arsyetim për moslëvizjen dhe pasiviteten

Tre gjëra janë domosdo shkatërruese: Epshi, i cili shpien në dembeli, kopracia, e cila zakonisht respektohet dhe vetpëlqimi, i cili shpaloset në çdo kohë”. (“Nefhut-Tajib”, 10/ 26).

e) Mosnjohja e vehtes, saqë e kaplon sëmundja nga çdo anë, kurse ai nuk e heton këtë gjë

f) Njolllosja e adhurimit dhe mosshijimin e pastërtisë së tij

Një dijetar nga selefi ka thënë:

“Epshi nuk lejon që adhurimi të filtërohet, e nëse adhuresi nuk angazhohet për ta dobësuar këtë armik që është në mesin e tyre nuk mund të përparojë, edhe në qoftë se vjen me vepra të mëdha që e mbushin horizontin. Njeri i plotë është ai që i shëron sëmundjet nga jashtë dhe vepron për t'a çrrënjësuar bazën e tyre nga brenda, derisa ti pastrohet koha, ti bëhet e këndshme përmendja e Tij dhe të vazhdojë shoqërimi me te”.

Andaj selefët gjenin kënaqësi të madhe në adhurimet e tyre, saqë nuk mund të krahasoheshin me asnjë kënaqësi të kësaj bote.

Rebi ibën Huthejmit i drejtohet nëna e vet

duke qarë nga dhimbja që ka për te. Këtë na e tregon Sufjani, rahimehull-llah, duke thënë: “Na ka ardhur lajmi se nëna e Rebi ibën Huthejmit e thëriste djalin e tij, Rebiun, duke i thënë: Rebi, a nuk flenë? I thoshte: nëna ime, ate që e kaplon nata dhe i frikohet mëkateve të veta, meriton që mos te flejë. Kur e pa se ku ka arritur dhe sa qanë e sa rrin pa gjumë, i tha: djali im, mos ke vrarë dikë? Po, i tha, nëna ime, kam vrarë një njeri. I tha: kush është ai që e ke vrarë e të shkojmë te familja e tyre e të kërkojmë falje. Vall-llahi po ta dinin se sa rrin pa gjum dhe sa qanë, do të mëshironin? I tha: nëna ime, ai është shpirti im”. (“Kitabuz-Zuhd”, Imam Ahmedi, fq. 473).

Fal namaz me përlje e jo namaz mekanik

Ameshi, rahimehull-llah, thotë:

“Ibrahim Tejmiu kur shkonte në sexhde, vinin shpezët mbi shpinën e tij sikurse të ishte murë”.

Kujdes për vepra të mira

Ebu Hajjani tregon nga babi i tij, i cili thotë:

“Rebiun e goditi paraliza dhe e bartnin në namaz me xhemat. I thanë: je i liruar. Tha: e di, mirëpo e dëgjoj thirrjen për shpëtim”. (“Kitabuz-Zuhd”, Imam Ahmedi, fq. 472).

Kur e kapi paraliza Rebiun në njëren anë, e mbanin dy veta dhe e sjellnin në xhami. Nxënësit e Abdull-llahit, i thonin: Ebu Jezid, ke të drejtë të falesh në shtëpi, kurse ai u përgjigjej: ashtu është, mirëpo unë kam dëgjuar muezinin duke thirrur: ejani në shpëtim. E ai që e dëgjon këtë thirrje të muezinit, le ti përgjigjet e të shkojë duke u zvarritur”. (“Kitabuz-Zuhd”, Imam Ahmedi, fq. 472).

Çudi, a flen njeriu në kohën e syfyrit

Shkoi Tavusi te një njeri në kohën e syfyrit, e i thanë: është duke fjetur. Tha: nuk ma ka

marrur mendja se ndokush flen në këtë kohë”. (“Kitabuz-Zuhd”, Imam Ahmedi, fq. 521).

g) Epshi është në kundërshtim me sheri-jatin

All-llahu, subhanehu ve teala, pasimin e epshit e ka bërë në kundërshtim me hakun dhe e ka konsideruar palë të kundërt të saj, siç thotë All-llahu, tebareke ve teala: “O Davud: “Ne të kemi bërë sundimtar në tokë, e ti pra gjyko me drejtësi mes njerëzve, e mos shko pas dëshirave se ato të shmangin prej rrugës së All-llahut. Ata që largohen prej rrugës së All-llahut i pret dënim i rëndë për shkak se e harruan ditën e përgjegjësisë”. (Sad: 26).

Domosdoshmëria e shërimit para se të përhapet sëmundja

“kundërshtoj epshin tënd kur të thirrë në gjëra të dyshimta sepse tërë e mira gjindet në kundërshtimin e epshit deri kur nuk do të trishtohesh miku im, deri kur deri kur dhe deri kur”. (El-Muvafekat: 2/ 121).

“I lartësuar qoftë Zoti yt, si ka mundësi të të zotërojë epshi i lartësuar qoftë Ai, se me të vërtetë epshi sundon i lartësuar qoft Zoti yt, sepse ti akoma ke pengesa dhe rëshqitje në rrugën e përmirësimit tënd”. (“El-Avaik”, fq. 65).

“Xhihadi më i rëndë është xhihadi i epshit kurse bujaria e njeriut është devotshmëria morali i njeriut të vlefshëm është e ditur ofron mirësinë dhe largon të keqen”. (El-Avaik”, fq. 65).

Nëse shpirti mësohet në thithje të epshit, e ka shumë vështirë të ndahet prej tij”. (“El-Avaik”, fq. 68).

Ebu Ali Rudhbari duke përshkruar udhëtuesin drejt Zotit thotë:

“Ai që udhëton në rrugën e Mustafasë (Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem), epshin e ushqen me thatësi dhe dynjasë ia kthen shpinën”. (“Tarihul-Bagdad”, 1/ 332).

Çdo kënaqësi është në mposhtjen e epshit

Ibënul-Xhevzi, rahimehull-llah, thotë: “Në fuqinë e mposhtjes së epshit ka kënaqësi, e cila është mbi çdo kënaqësi”. (“Sejdul-Hatir”, fq. 58).

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë: “Xhihadi më i mirë, është që njeriu ta luftojë epshin e tij”. (Sahihul-Xhamiis-Sagir”, 1/ 361).

Mbrojtës nga epshi

Meuruku, rahimehull-llah, thotë: “Nuk kam parë njeri më fekih në devotshmërinë e tij dhe njëri më të devotshëm në fikhun e tij, se Muhammed ibën Sirini”. (“Tehdhibut-Tehdhib”, 9/ 215).

Polemikat sterile rrugë deri në gabime

Muslim ibën Jesari, rahimehull-llah, thotë:

“Kujdes nga polemikat sterile, sepse është çasti i injorancës së dijetarit, me te kërkon shejtani gabimin e tij”. (“El-Avaik”, fq. 182).

Evzaïu, rahimehull-llah, ka thënë:

“Lëri polemikat që ta sprovijnë zemrën, ngjallin urrejtje, e thajnë zemrën e pakësohet devotshmëria në mendje dhe vepër”.

Avam ibën Heusheb thotë: kam dëgjuar Ibrahim Nehaiun, rahimehull-llah, duke e komentuar ajetin Kur'anor: “...e edhe ata e harruan një pjesë të asaj me të cilën ishin udhëzuar, andaj Ne kemi ndërsyer armiqësinë e urrejtjen ndërmjet tyre deri në ditën e kijametit. ...”. (El-Maide: 14).

Thotë: “Ndërsyer njëri tjetrin në armiqësi dhe polemika sterile mbi fenë”. (“El-Ibane”, 2/ 558).

Ndalohen hasmitë në fe

Shumë tekste Kur'anore dhe hadithe të Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, e thënie të dijetarëve e ndalojnë polemikën sterile dhe hasminë në fe. Kjo derë ka qenë

e mbyllur derisa e dolën në shesh bidatçitë dhe njerëzit e telasheve, e thyen këtë derë dhe angazhuan ummetin me hasmi dhe polemika sterile, të cilat hapin dyert e dyshimit, humbjen e kohës dhe shkaktajnë ngurjen e zemrës.

Xhabir ibën Abdull-llahi, radijall-llahu anhu, thotë: më tha Muhamed ibën Aliu:

“Xhabir, mos hasmo, sepse hasmimi domethënë përgjënjeshtim i Kur'anit”. (“El-Ibane”, 2/ 495).

Humbja realizohet me hasmi

Bilal ibën Sadi, rahimehull-llah, thotë:

“Nëse e sheh një njeri llafazan, polemizues, që i pëlqen mendimi i vet, ai njeri ka plotësuar humbjen e tij”. (“El-Avaik”, fq. 183).

Selefi nuk lavdëronin vetveten

Prej gjurmëve që lënë tubimet dhe ndejat e epsharakëve është fundosja në devijimi, përzjerja e gjërave ose nxitja e dyshimeve.

Ebu Kalabe, rahimehull-llah, thotë:

“Mos u ulni me epsharakët, sepse ju nëse nuk futeni atje ku janë futur ata, do tua përziën gjërat që i dini”. (El-Ibane”, 2/ 437).

Poashtu tregohet se Ebu Kalabeja, rahimehull-llah, ka thënë:

“Mos rrini me epsharakët e as mos polemizoni me ta, sepse kam frikë që t'ju fundosin në devijimin e tyre ose tua përziën gjërat që i dini”. (“El-Ibane”, 2/ 437).

Devijimi i zemrës

Amr ibën Kajsi, rahimehull-llah, thotë:

“Më herët kanë thënë: mos rri me njeri që ka zemrën e devijuar, se edhe ty të devijon zemra”. (“El-Ibane”, 2/ 436).

Hasmitë shkaktajnë labilitet dhe ndryshime

Omer ibën Abdul-Azizi, rahimehull-llah, ka thënë:

“Kush i shton hasmitë, i shton edhe ndryshimet”. (“El-Ibane”, 2/ 503).

Poashtu thotë:

“Ai që bën fenë shkak të hasmive, i shpesh-ton ndryshimet”. (“El-Ibane”, 2/ 503).

Rreziku i labilitetit dhe ndryshimeve të bindjeve

Hudhejfe, radijall-llahu anhu, i thotë Ebu Mesudit, radijall-llahu anhu:

“Devijimi i vërtetë është që ta pranosh

atë që e mohoje deri dje dhe ta mohosh atë që e pranoje deri dje. Ke kujdes nga ndryshimi i ngjyrave në fe, sepse feja është një”. (“El-Ibane”, 1/ 189- 190).

Muhammed ibën Sirini, rahimehull-llah, thotë: ka thënë Adij ibën Hatimi, radijall-llahu anhu:

“Ju do të mbeteni në mirësi, përderisa nuk pranoni gjërat që i mohoni më herët ose ti mohoni gjërat që i pranoni më herët dhe përderisa dijetari të flet në mesin tuaj pa frikë”. (“El-Ibane”, 1/ 190- 191).

Dr. Jahja Ibrahim El-Jahja

Marrë nga: <http://www.taiba.org>

Përktheu: Bekir Halimi

09.01.2004

Dhjetë ditët e para të muajit DhilHixhe

Falënderimi i takon All-llahut, Zotit të botëve, i cili caktoi dymbëdhjet muaj në kalendarin e muslimanëve sipas hënës. All-llahu, subhanehu ve teala, thotë: “Te All-llahu numri i muajve është dymbëdhjetë (sipas hënës), ashtu si është në librin e All-llahut, prej ditës kur krijoi qiejt dhe tokën. Prej tyre katër janë të shenjtë... (Et-Teube: 36).

Nga tefsiret e këtyre ajeteve kuptojmë se “Te All-llahu” domethënë në vendimin e tij, ose sipas disa të tjerëve në Levhul-Mahfudh.

Kurse për të kuptuar vlerën dhe dallueshmërinë e këtyre katër muajve do të përcjellim fjalët e njërit të dijetarëve të parë të muslimanëve, Katade, rahimehullah, i cili thotë: “Veprat e mira kanë më shumë shpërblim në muajt e shenjtë, kurse zullumi në to është më i madh se ai që bëhet në muajt tjerë, edhe pse zullumi në çdo rast është mëkat i madh”.

Pra përveç asaj se muslimani duhet gjithmonë të kryejë vepra të mira, ai nëse i bën ato në këtë muaj shpërblimi prej tyre i shumëfishohet dhe poashtu muslimani përveç se nuk duhet me ba zullum as vetes e as të tjerëve në çdo ditë e në çdo muaj ai do të kujdeset në veçanti që të mos bëjë padrejtësi gjatë këtyre muajve.

Pejgamberi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, na tregon se cilat janë këto katër muaj të veçantë duke thënë: “Koha është rrotulluar në të njëjtën formë që nga dita që All-llahu ka krijuar qiejt dhe tokën. Viti i ka dymbëdhjet muaj, katër prej tyre janë të shenjtë, tre një pas një: dhil-kadeja, dhil-hixheja dhe muharemi, dhe rexhebul-mudar, që gjindet mes xhumades dhe shabanit”. (Buhariu dhe Muslimi).

Ne tani, prej sot pra, jemi në ditën e parë të muajit të dymbëdhjetë të kalendarit të muslimanëve, muajit dhilHixhe. Ky është

një prej muajve të ndaluar dhe të veçuar dhe përveç kësaj dhjet ditët e para të këtij muaji janë ditë të dalluara për muslimanët.

Sipas shumicës së komentatorëve të Kur'anit, këto janë dhjetë ditët në të cilat All-llahu është betuar në to ku thotë: "Pasha agimin! Pasha dhjetë netët!" (El-Fexhr: 1-2)

Transmetohet nga Ibën Abbasi, radijall-llahu anhu, se i dërguari i All-llahit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: "Nuk ka ditë, në të cilën veprat e mira janë më të dashura te All-llahu sesa këto ditë. E ato janë dhjetë ditët e muajit Dhul-hixhe". Të pranishmit e pyetën: "O i Dërguari i All-llahut, as xhihadi në rrugën e All-llahut?" Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, u përgjigj: "As xhihadi në rrugën e All-llahut, përveç nëse njeriu del vet dhe me pasurinë e tij dhe nuk kthehet me asgjë." (Transmeton Buhariu).

Në vëllezër duhet që në këto dhjet ditë, pra prej sot e deri në ditën e bajramit, të bëjmë sa më shumë punë të mira, të lexojmë Kur'an më shumë, të japim sadaka, të agjërojmë, të vizitojmë të sëmuarit, të ndihmojmë nevojtarin, të përkdhelim dhe të ja bajmi gajlen ndonjë jetimit, të përmendim sa më shumë All-llahun dhe të tjera prej punëve të mira.

Kjo sepse këto ditë janë të veçanta në shpërblim dhe një rast për me i shlye mëkatet e bëra deri më tash.

Si çdo kohë të dalluar në islam edhe këto ditë është mirë që muslimani ti pret dhe ti

nise me një Teube dhe largim prej mëkateve. Mu sikur një punëtor bahet hazër për ndonjë sezonë, ashtu muslimani duhet të bahet hazër për ditët e dallume duke kërku falje prej Allahut dhe duke ba teube dhe penduar për ate që ka bërë në të kaluarën.

Përveç kësaj në këto ditë është mirë të shtohet përmendja e emrit të Allahut sepse Resulull-llahu sal-lall-llahu alejhi ue sel-lem ka thënë: "Nuk ka ditë ku punët llogariten më të mëdhaja dhe janë më të dashura tek All-llahu sesa këto ditë, prandaj në këto ditë shtoni përmendjen e këtyre fjalëve: La ilahe il-lall-llah, All-llahu Ekber dhe El-hamdu lil-lah".

Poashtu është agjërimi i këtyre ditëve apo disa prej tyre e veçanërisht të ditës së Arifes.

Dhe muslimani duhet të kujdeset sidomos për një shtim të veprave të mira vullnetare në këto ditë, qoftë kjo namaz, sadaka, lexim të Kur'anit, urdhërim në të mirë, largim prej të këqijave etj. Sepse e pamë se vepra në këto ditë është më e vlefshme dhe më e dashur tek All-llahu subhanehu ue teal.

Vet përjetimi i këtyre ditëve është një mirësi dhe begati, çdo gjë që bëhet prej veprave të mira gjatë këtyre ditëve të vlefshme është një depozitim i shpërblimeve për ditën e fundit të njeriut. Përkujtojmë veten dhe të tjerët se ne asnjëherë nuk dijmë se cilat janë dhjet ditë tona të fundit dhe për ate mu këto dhjet ditë ti shfrytëzojmë për tu penduar tek Allahu. Zoti na i pranoftë veprat tona të mira.

Ramadan Ramadani

hatib në xhaminë "Isa beg" në Shkup

23.1.2004

Tekfiri dhe arsyetimi me injorancë

1-Rreziku i të nguturit në tekfir

I Dërgari i All-llahut, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, thotë: “Ai që vëllaut të vet (musliman) i thotë: O Kafir, kjo fjalë i kthehet njërit prej tyre.” (Buhari, Muslim, Malik, Tirmidhi dhe Ebu Davud)

“Akuzimi i muslimanit me Kufr është sikur mbytja e tij.” (Buhari)

Neveviu thotë: “Për kuptimin e fjalës-Kjo fjalë i kthehet njërit prej tyre- ka më tepër komentime. Disa thojnë: I kthehet kufri nëse këtë gjë (akuzimin me kufr të besimtarëve) e shoh të lejuar.

I kthehet mëkati i përcimit të besimtarit dhe mëkati i të shpallurit kafir vëllaun musliman. Disa kanë thënë se kjo ka të bëjë me Havarixhët të cilët muslimanët i shpallin kafira (d.m.th. ata në realitet janë kafira) Ky komentim është i dobët sepse shumica e dijetarëve hulumtues Havarixhët nuk i konsiderojnë kafira por i konsiderojnë shpikës të risive (bidatxi). Komentimi i katërt është se ai që shpesh akuzon tjerët me kufr atij i kanoset rreziku i përfundimit të keq d.m.th. rreziku i kufrit. Mendimi i pestë është se ky njeri i cili vëllaun e vet musliman padrejtësisht e ka shpallur si kafir është sikur të kishte shpallur vetën e tij kafir gjë të cilën nuk e bën përpos kafirit i cili nuk beson në parimet e fesë Islame. All-llahu e dinë më së miri.” (Sherh Sahih Muslim 2/50, botimi Dar El Kutub El Ilmijje, Bejrut)

Hafidh Ibën Haxheri pasiqë i ka cekur mendimet e transmetuara prej Imam Nevevi-

ut ka thënë: Mendimi më i saktë është: Atij që pa arsye shpall besimtarin si kafir i kthehet gjykimi të cilin e ka bërë për vëllaun e vet musliman duke e shpallur si kafir. D.m.th. i kthehet tekfiri me të cilin si mosbesimtar ka shpallur njeriun i cili është besimtar si ai. (Fet’hul Bari 12/84-85, botimi Darul Fikr, Bejrut)

Sheukaniu thotë: Dije se gjykimi që një musliman ka dalur prej Islamit dhe është bërë kafir nuk i lejohet muslimanit që beson në All-llahun dhe Ditën e gjykimt që të bën atë pa argument i cili është i qartë si drita e diellit në mes të ditës. Në shumë hadithe të transmetuar nga një grup i shokëve të Pejgamberit, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, është transmetuar se i Dërguari i All-llahut, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: “Ai që vëllaut të vet (musliman) i thotë: O Kafir, kjo fjalë i kthehet njërit prej tyre.” (Buhari dhe Muslim) dhe ka thënë: “Ai që njeriun e therret me emër të kufrit ose i thotë: O armik i All-llahut, e ai nuk është ashtu siç thuhet, kjo fjalë i kthehet atij (që e ka akuzuar me këtë fjalë).” (Buhari dhe Muslim). Në një transmetim thuhet: “...Ka bërë kufr njëri prej tyre.” Këto hadithe dhe ato që flasin për të njëjtën temë janë këshillë më e mirë dhe parandalues që njerëzit të mos shpejtojnë në të shpallurit kafir besimtarët. All-llahu, subhanehu ve teala, thotë: “Ai që pas besimit të tij e mohon All-llahun, me përgjashim të atij që dhunohet (për të mohuar), e zemra e tij është e bindur plotësisht me

besim, por fjala është për atë që ia hap gjoksin mosbesimit, ata i ka kapur hidhërimi nga All-llahu dhe ata kanë një dënim të madh.” (En-Nehl 106)

Nga ky ajet nënkuptohet se të kënaqurit me mosbesimin dhe të pajtuarit me të dhe hapja e gjoksit për të është parakusht për shpalljen e tij si kafir. Sipas kësaj besimet e kota që mundën të nxjerrin njeriun prej Islamit nuk mirren parasysh posaçërisht në rastet kur ai që i beson ato nuk është i vetëdijshëm se ato janë në kundërshtim me Islamin. Gjithashtu edhe veprat që mundën të nxjerrin njeriun prej Islamit nuk konsiderohen kufr nëse njeriu që i ka bërë nuk ka patur për qëllim daljen prej Islamit dhe e njëjta vlen edhe për fjalët e kufrit që i shqipton njeriu nëse nuk e beson atë të cilën ato fjalë e nënkuptojnë. (Sejful Xherrar 4/578, botimi Dar El Kutub El Ilmijje, Bejrut)

Pse ata të cilët shpejtojnë në tekfir nuk i marrin parasysh hadithet e të Dërguarit, sallallahu alejhi ve sel-lem, siç janë: ”Sharja e besimtarit është mëkat, kurse mbytja e tij është kufr.” (Buhari dhe Muslim)

”Muslimani është vëlla i muslimanit nuk i bën padrejtësi e as që e len pas dore...” (Muslim dhe Tirmidhi)

”Muslimani për muslimanin është haram, të pacënueshëm janë gjaku i tij, pasuria e tij dhe nderi i tij (namuzi) (Muslim, Ebu Davud dhe Tirmidhi)

Kurtubiu duke e komentuar fjalën e All-llahut, subhanehu ve tealë: “...e të zhduken veprat tua duke mos ditur ju.” (El Huxhurat, 2) thotë: ”Nga ajeti nuk nënkuptohet që njeriu mundet të bëhet kafir pa e ditur mu ashtu siç nuk mundet të bëhet musliman pa e ditur dhe pa e zgjedhur Imanin dhe pa u distancuar Kufrit. Një besimtar nuk mundet të shëndërrohet në mosbesimtar pa e synuar atë dhe pa e zgjedhur atë dhe për këtë

ka Ixhma (konsensus).” (Tefsir i Kurtubiut 16/ 293-294, botimi Darul Hadith, Kairo)

2-Denoncimi i injorancës

Duhet ditur që fjala jonë se injoranca është arsye dhe se ajo mirret parasysh në gjykimet se një njeri është apo nuk është besimtar nuk nënkupton që neve e përkrahim atë apo i thërrasim njerëzit në injorancë. Ne e dimë se injoranca nuk ka asnjë vlerë as që jemi të kënaqur me të.

Ne shumë mirë e dimë fjalën e një dijetari të selefit i cili ka thënë: ”Nuk ka mëkat më i keq që i bëhet All-llahut se injoranca.” Injoranca është shkak i mëkatit, e inicon dhe shpien drejt tij.

Ibën Kajjimi, rahimehull-llah, thotë: I shquari, i sinqerti dhe i drejti Jusuf, alejhis-selam, ka thënë: “...dhe nëse Ti nuk largon prej meje dredhinë e tyre, unë mund të anoj te ato e të bëhem injorant.” (Jusuf, 33)

Në këtë ajet fjala injorant ka kuptimin se ata që i bëjnë gjërat që All-llahu, subhanehu ve tealë, i ka ndaluar janë injorantë (xhahila, të paditur).

All-llahu, subhanehu ve tealë, thotë: ”Pëndim i pranueshëm te All-llahu është vetëm ai i atyre që e bëjnë të keqen me mosdije...” (En Nisa, 17)

Katadeja, rahimehull-llah, thotë: ”Shokët e të dëguarit të All-llahut, radijall-llahu anhum, janë pajtuar se çdo mëkat që i bëhet All-llahut, subhanehu ve tealë, është injorancë. Tjerët kanë thënë: ”Shokët e të dëguarit të All-llahut, radijall-llahu anhum, janë pajtuar se ai që bën mëkate ndaj All-llahut është xhahil (injurant).”

Aliu, radijall-llahu anhu, ka thënë: ”I mjafton për nderë diturisë që të paaftit për të e braktisin dhe gëzohet nëse titullohet me të (emërohet si dijetar) dhe i mjafton injorancës për kritikë që njerëzit distancohen prej

saj.” (Medarixhus-salikin 1/470 dhe Dhem-mul xhehl të Muhammed ibën Se'id ibën Ruslan)

Një i njeri i urtë ka thënë: Në injorancë është vdekja për njerëzit para vdekjes së vërtetë dhe trupat e tyre janë varre para se të varrosen. Shpirti e vajton trupin e tij dhe për të nuk ka ringjallje para Ringjalljes.

Shërimi i injorancës është pyetja dhe kërkimi i diturisë. I dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: “Me të vërtetë ilaçi i injorancës është të pyeturit.” (Ebu Davud, Ibën Maxhe dhe Ahmed. Albani e ka vlerësuar si Hasen në Silsiletul ehadith Es-Sahihah nr.4323)

Në këtë hadith i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, injorancën e quajti sëmundje dhe si shërim e përcaktoi të pyeturit.

Ibën Kajjimi, rahimehull-llah, në librin e tij “Sëmundja dhe ilaçi” thotë: Injoranca është sëmundje vdekjeprurëse dhe shërimi i saj është në dy gjëra dhe për këtë ka pajtim. (Shërimi i saj është) në tekstet e Kur'anit dhe Sunnetit kurse mjeku është ai që ka di-turi të fesë.

3-Arsyetimi me injorancë nuk amneston prej barrës së mëkatit

Fakti që një person është i arsyetuar me injorancë nuk nënkupton që ai të është i lirë prej mëkatit. Nëse ai ka bërë vepër që e nxjerr prej Islamit apo ka besuar besim që e nxjerr prej Islamit duke qenë injorant për këto gjëra, ai do të arsyetohet dhe nuk do të shpallet kafir si dhe nuk do të dënohet me dënimin e paraparë për atë vepër. Kjo nuk don të thotë se ai është pa mëkat për dështimin e tij në kërkimin e diturisë obligatore. Këtë e vërteton fakti se Uthmani, radi-jall-llahu anhu, nuk e ka dënuar gruan e Abi-sinisë e cila ka bërë imoralitet sepse ajo nuk

e ka ditur se një gjë e tillë është e ndaluar. Edhe Umeri, radijall-llahu anhu, nuk e i ka dënuar ata njerëz që kanë pirë alkool dhe këtë vepër e kanë arsyetuar me ajetin: “Ata që besuan dhe bënë punë të mira, nuk kanë mëkat për atë që u ushqyen (më herët)...” (Maide, 93)

Ata nuk kanë ditur se ky ajet ka të bëjë me të kaluarën. Në këto dy raste ata që kanë bërë mëkate nuk janë liruar nga mëkati i dështimit në kërkimin e diturisë obligative.

Gjykimet në këtë botë dhe në ahiret zba-tohen kur mesazhi hyjnor është kumtuar dhe kur është dhënë njoftimi paraprak.

All-llahu, subhanehu ve teal, thotë: “...E Ne nuk dënuam askë para se t'ia dërgojmë të dërguarin.” (Isra, 17) dhe thotë: “... e mua më është shpallur ky Kur'an që me të t'ju tërheq vërejtjen juve dhe atij që i komu-nikohet.” (En'am, 19)

Ibën Hazmi, rahimehull-llah, duke e ko-mentuar ajetin: “...E Ne nuk dënuam askë para se t'ia dërgojmë të dërguarin.” thotë: Për këtë shkak është parim i vendosur që kafiri nuk do të denohet nëse nuk i vjen me-sazhi i të Dërguarit. (El Ihkam fi Usulil ahkam fq.895)

Muhammed El Emin Esh-Shenkiti, rahime-hull-llah, thotë: All-llahu, subhanehu ve teal, nuk do të denon asnjë prej krijesave të tij në këtë botë dhe në Ahiret para se t'ju dërgon të dërguarë që do tua kumtojnë mesazhin hyjnor.” (Edvaul Bejan, 3/429)

Shejh Abdur-Rahman Abdul Halik, hafidhe-hull-llah, thotë: Parim i njohur i sheriatit është që një njeri nuk mirret në llogari pa i ar-dhur dituria. All-llahu, subhanehu ve teal, thotë: “All-llahu nuk e humb një popoull pasi që ta ketë udhëzuar atë, para se t'ju sqarojë atyre se prej çka duhet ruajtur. All-llahu është i gjithëdijshtëm për secilin send.” (Tevbe, 115)

Një musliman nuk konsiderohet i devijuar ose i lajthitur nëse nuk e din të vërtetën dhe pastaj me këmbëngulje devijon prej saj (të vërtetes). (El Hadd El Fasil bejnel Kufri vel Iman fq. 73)

4- Dispozita tekstuale nuk vlen për personin tek i cili nuk ka arritur e Vërteta (shpallja)

Shejhul Islam Ibën Tejmijje, rahimehull-llah, thotë: Për çështjen e vlefshmërisë së dispozitës tekstuale (dënimi i paraparë për ndonjë mëkat) për njeriun tek i cili nuk ka arritur dituria mbi të. Në medh-hebin e Imam Ahmedit, rahimehull-llah, për këtë çështje ka tre mendime.

1. Dispozita tekstuale është e vlefshme për personin në fjalë (d.m.th. zbatohet sh.p.)

2. Dispozita tekstuale nuk është e vlefshme për personin në fjalë (d.m.th. nuk zbatohet sh. p.)

3. Zbatohet dispozita e parë e jo ajo që është deroguese (d.m.th. nëse bëhet fjalë për ndonjë dispozitë të sheriatit që është deroguar më vonë zbatohet gjykimi i parë kurse gjykimi derogues nuk zbatohet sh.p.)

Mendimi më i saktë është se asnjë dispozitë nuk zbatohet në rastin e njeriut tek i cili nuk ka arritur dituria mbi të. All-llahu, subhanehu ve teal, thotë:

“...e mua më është shpallur ky Kur'an që me të t'ju tërheq vërejtjen juve dhe atij që i komunikohet.” (El En'am, 19)

dhe thotë: “E Ne nuk dënuam askë para se t'ia dërgojmë të dërguarin..” (El Isra, 15)

dhe thotë: “Të dërguar që ishin lajmgëzues e kërcënues, ashtu që pas dërgimit të dërguarve njerëzit të mos kenë fakt (arsyetim) para All-llahut.” (En Nisa, 165)

Ajetet me këtë kuptim përsëriten disa herë në Kur'an. I Lartësuar, subhanehu ve teal, na tregon se Ai nuk dënon asnjë njeri para se t'i vijë të dërguarit e All-llahut, alej-

himus-selam me shpalljen e Zotit.

Ai i cili din se Muhammedi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, është i dërguari i All-llahut dhe e beson atë dhe nuk din shumë prej asaj me të cilën ka ardhur i Dërguari i All-llahut, All-llahu nuk do ta dënojë për gjërat të cilat nuk kanë arritur tek ai (nuk i ka ditur). All-llahu i cili nuk dënon për mosbesimin para se t'i kumtohet e vërteta njeriut për Të është me e përshtatshme që të mos dënojë për disa kushte të besimit që njeriu i le para se ti kumtohen.

Sunneti i të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, është përplot shembuj të tillë.

Disa shokë të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, menduan se ajeti: “...dhe hani e pini derisa qartë të dallohet peri i bardhë nga peri i zi.” Ka të bëjë me të dalluarit e litarit të bardhë nga ai i ziu dhe disa prej tyre lidhnin dy litarë në kë këmbë dhe pritnin kohën kur ato do të dallohen. I dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ua ka shpjeguar se ajo ka të bëjë me bardhësinë e ditës nga errësira e natës dhe nuk i urdhëroi që të përsëritin agjërimin.

I ngajshëm është rasti i Umerit me Ammarin, radijall-llahu anhum, të cilët në mëngjez janë zgjuar xhunub. Umeri, radijall-llahu anhu, vendosi që të mos falet para se të lahet kurse Ammari u rrotullua në tokë duke menduar se tejjemumi duhet të arrin në çdo vend të trupit muashtu siç arrin uji. I Dërguari, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, nuk i urdhëroi që të përsërisin namazin dhe ju tregoi që në të ardhmën të marrin tejjemum.

I njejtë është edhe rasti i gruas e cila kishte gjakëderdhje të madhe gjatë menstruacioneve dhe ajo iu ankua të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, mosmundësinë për t'u falur dhe për të agjëruar. I Dërguari i All-llahut i tha të falet në kohën kur vazhdon gjakëderdhja jashta kohës së menstruacionit

të njohur dhe nuk e urdhëroi të kompenzon namazet e kaluar.

Kur u ndalua të folurit në namaz Muavije ibën Hakem Es-Sulemi nuk e dinte këtë dispozitë dhe foli në namaz. I Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i tregoi se në namaz nuk lejohet të folet por nuk e urdhëroi të përsëritë namazin.

Kur i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, emigroi në Medine u shtua namazi për dy rekatë në kohë që ata që ishin në Mekke dhe Abisini vazhduan të falin nga dy rekatë. I Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, nuk i urdhëroi që ti kompenzojnë namazet që nuk i kan plotësuar.

E njëjta ndodhi edhe me agjërimin e muhijit Ramazan i cili u bë farz në vitin e dytë pas Hixhrës. Muslimanëve që ishin në Abisinë nuk ju erdhi lajmi derisa nuk përfundoi muaji dhe ata nuk e agjëruan këtë muaj. I Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, nuk i urdhëroi të kompenzojnë agjërimin. (Mexhmu'ul Fetava 22/41-43)

5-Arsyetimi me injorancë dhe çështjet e fesë që detyrimisht dihen janë çështjet të cilët i din i dituri dhe ai që nuk është i ditur.

Këto çështje në disa raste janë relative dhe varen nga koha, vendi, njerëzit, ashtu që ajo që detyrimisht duhet ditur në kohën kur sheriati është ligji suprem dhe ka shumë dijetarë të cilët thërrasin në rrugën e All-llahut dhe veprojnë sipas dëftorisë së tyre, dallon nga ajo që detyrimisht duhet ditur në kohë kur nuk ka sheriati, kur nuk ka dijetarë të sigurtë, kur dituria e vërtetë fshihet prej njerëzve dhe kur ithtarët e të vërtetës janë pakicë dhe zëri i tyre nuk arrin tek njerëzit.

Ai që mohon një çështje të fesë e cila detyrimisht duhet ditur, bën Kufr dhe del prej

Islamit ashtu siç është shpjeguar nga dijetarët.

Neveviu, rahimehull-llah, thotë: "Ai që mohon një çështje të fesë Islame e cila detyrimisht duhet ditur, gjykohet si murted (renegat) dhe si kafir. Gjithashtu i njëjti gjykim vlen edhe për atë që thotë që imoraliteti, alkoholi dhe vrasja e njeriu të pafajshëm janë të lejuara, ose i lejon gjërat ndalesa e të cilëve është prej çështjeve të fesë që detyrimisht dihen." (Sherh Sahih Muslim, 1/100)

Hattabiu, rahimehull-llah, thotë: Ky gjykim vlen edhe për ata njerëz të cilit mohojnë ndonjë gjë për të cilën është pajtuar tërë Ummeti, me kusht që dituria për atë çështje të jet e përhapur tek popullsia." (Sherh Sahih Muslim, 1/100)

Ibën Ebil Izz, rahimehull-llah, thotë: "Nuk ka dyshim se kafir është çdo njeri i cili mohon ndonjë dispozitë të Librit, përpos njeriut i cili atë dispozitë e komenton sipas dyshimit që e ka patur para se t'i shpjegohet e vërteta tek e cila duhet kthyer." (Sherh Akidetut-Tahavijje fq. 223)

Shkaku pse arsyetimi me injorancë nuk aplikohet për çështjet e fesë detyrimit të ditura është fakt se ta janë gjëra që dihen dhe nuk ka mundësi që të arsyetohet njeriu me injorancë. Nëse ka njerëz të cilët nuk kanë dituri për çështjet që detyrimisht dihen atëherë ata janë të arsyetuar për shkak të injorancës.

Dijetarët që i cituam gjykuan me kufr ata të cilët mohojnë gjërat e fesë që detyrimisht dihen duke mos i përfshirë në atë gjykim ata që nuk kanë dituri për atë gjë.

Nëse e kuptuam këtë atëherë më lehtë do t'i kuptojmë dijetarët e Saudisë të cilët nuk i arsyetojnë njerëzit me mosnjohurinë e Teuhidit sepse dituria e Teuhidit është prej gjërave që njihen shumë mirë në Arabinë Sau-

dite dhe kjo është argument i mjaftueshëm për banorët e atij vendi. Sigurisht se kjo nuk vlen për vendet si vendi ynë (autori është egjiptas sh.r.) ku "dijetarët" e fshehin diturinë prej njerëzve, shirkun e kanë prezantuar

në mënyrë që të është joshës (tërheqës) për njerëzit. All-llahut i ankohemi dhe Atij i lutemi për ndihmë. Nuk ka forcë e as lëvizje përpos me All-llahun e e Lartësuar, të Madhëruar.

Shejh Ahmed Ferid

Marrë nga libri i tij: "Et-Tekfir vel El Udhru bil xhehli", kaptinat 1 deri 5.

Zgjodhi dhe përktheu: Talha Kurtishi

16.01.2004

Kurbani dhe dispozitat mbi të

All-llahun e falënderojmë me zemër të falënderuesit, paqja dhe mëshira e All-llahut qofshin mbi të Dërguarin si mëshirë për botërat, mbi familjën, shokët e tij dhe gjithë ata të cilit pasojnë rrugën e tij deri në ditën e gjykimit.

Dije se All-llahu, subhanehu ve teala, e bëri të ligjshëm therjen e kurbanit me qëllim të pasurimit të sofrës të muslimanit në ditën e Bajramit.

All-llahu, subhanehu ve teala, urdhëroi Ibrahimin, alejhi selam, që të therr djalin e vet Ismailin. Ibrahim, alejhi selam, aspak nuk u trondit dhe me vendosshmëri vendosi të zbaton urdhrin e All-llahut. Në atë moment të vështirë All-llahu zbret një dash nga qielli si shpagim: "Ne e shpaguam atë me një të therur (kurban) të rëndësishëm." Saf-fat, 107

Prej asaj kohe muslimanët therin kurbane duke zbatuar urdhërin e All-llahut.

Është prej sunneteve të konfirmuara dhe lërja e therjes së kurbanit për atë që ka mundësi është mekruh sepse ka lënë një vepër me vlerë të madhe.

Definicioni i Kurbanit:

Thotë Neveviu: Quhet ud-hije sepse therja e tij bëhet në kohën e duhasë (koha e mëngjezit kur dielli ngritet horizontin)

Në terminologjinë e legjisllacionit Islam ajo përkufizohet si: emër i përgjithshëm për kafshat (deve, lopë dhe dhen) që theren në ditën e Bajramit dhe në ditët e teshrikut (11,12,13 Dhul Hixhe) si vepër e afrimit tek All-llahu, subhanehu ve teala.

Urtësia e kësaj dispozite:

- Ky adhurim sikur çdo adhurim që bëhet në emër të All-llahut, subhanehu ve teala, të afron tek All-llahu. All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

"Andaj ti falu dhe prej kurban për hir të Zotit tënd!" Kevther, 2

"Thuaj: "Namazi im, kurban im, jeta ime dhe vdekja ime janë thjesht për All-llahun, Zotin e botëve." En'am, 162

- Në të ka ngallje të sunnetit të Ibrahim, alejhis selam, i cili ishte i gatshëm që të sakrifikon djalin e tij për hirë të All-llahut, subhanehu ve teala.

- Në këtë vepër ka shtim të bereqetit në sofrën e Bajramit.

- Përhapet bereqeti dhe arrinë në sofrën e të varfurve dhe nevojtarëve.

- Paraqet një shprehje praktike të falënderimit ndaj All-llahut për furnizimin tonë me këto kafshë: "... andaj përmendeni emrin e All-llahut duke qenë ato (të përgatitura për therje) në këmbë, e kur të shtrihen ato në tokë (dhe t'u dalë shpirti), hani prej tyre dhe ushqeni nevojtarin dhe atë që lyp. Ashtu, ato ua vëmë në shërbimin tuaj që ju të jeni mirënjohës. Tek All-llahu nuk arrin as mishi e as gjaku i tyre, por te Ai arrin bindja juaj. Ai ashtu ua nënshtroi ato juve që ta madhëroni All-llahun për udhëzimet që ua bëri. Bami-rësve merru myzhde." Haxh, 36-37

Dispozita mbi Kurbanin:

Sipas shumicës së dijetarëve ajo është është sunnet muekkede (i forte, i konfirmuar) dhe është mekruh (e urrejtur) të mos pritët kurban në gjendeje të mundësisë.

Disa e konsiderojnë vaxhib (obligim) për kryefamiljarët që kanë mundësi të bëjnë atë, duke u bazuar në ajetin: "Andaj ti falu dhe prej kurban për hir të Zotit tend!" ku therja e kurbanit është përmendur në formë urdhërore dhe na hadithin: "Kush e ka therur kurbanin para namazit le të prej një Kurban tjetër." (Buhari dhe Muslim) Po të ishte prerja e Kurbanit sunnet nuk do të urdhëronte therjen e tjetrit për shkak të gabimit që e ka bërë e ai është therja e kurbanit para namazit të bajramit.

Mbi vlerën e kësaj vepre flet edhe hadithi i të Dërguarit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, i cili thotë: "Për birin e Ademit, ditën e Bajramit nuk ka vepër më të dashur tek All-llahu, subhanehu ve teala, se derdhja e gjakut (kurban)..." (Ibën Maxhe dhe Tirmidhi hadithi është hasen)

E pyetën të Dërguarin e All-llahut: 'Janë këto kurban? Tha: Sunnet i babës tuaj Ibrahim, alejhi selam. 'Kemi ne prej tyre? Tha: Për çdo qime të saj ju shkruhet një vepër e mirë. A vlen kjo edhe për qimet e leshit-pyetën. Tha: Po.

1. Ai që ka vendosur të prej kurban nuk duhet t'i shkurton flokët e as thonjtë në dhjetë ditet e para të muajit Dhul Hixhxe. I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, thotë: "Ai që ka vendosur të ther Kurban le të mos i prek flokët dhe thonjtë." (Muslim). Nëse ai këtë e bën me vetëdije apo harresë atëherë duhet të pendohet dhe nuk obligohet më shpagim (fidje)

2. Kurban duhet të jët në moshën e caktuar. Për dhen: mbi gjashtë muaj. Për lopë mbi dy vjet dhe për deve mbi pesë vjet

3. Kurban duhet të jetë i shëndoshë me gjitha pjesët e trupit. I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, thotë: "Këto katër nuk lejohet therja e tyre si Kurban: ajo kafshë që nuk ka një sy, ajo që është e sëmurë me sëmundje të dukshme, ajo që është e gjymtë (sakat) dhe ajo që është shumë e vjetër." (Ahmedi dhe Ebu Davudi) Në mangësitë e dukshme hynë edhe bri i thyer.

4. Kurban më i mirë është dashi barhhezi me brinjë. I Dërguari i All-llahut theri për Kurban dy desh bardhezi me brinjë. (Muslim) Ky dash e ka të zi barkun, këmbët dhe vendin përreth syve. Gjithashtu është e pëlqyer që ky kurban të ruhet me kujdes dhe të majmet sepse kjo vepër është shenjë e madhërimit të dispozitave fetare ... e kush madhëron dispozitat e All-llahut, ajo është shenjë e devotshmërisë së zemrave.. Në këtë hyn edhe blerja e kurbanit më të shtrenjtë, që është më i vlefshmi për pronarin e tij.

5. Kurban theret pas namazit të bajramit gjë të cilën e ka caktuar i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, i cili ka thënë:

“Kush e ther para sabahut vetëm se ka prerë për vetën, kurse ai që e ther pas namazit e ka qëlluar sunnetin e muslimanëve.” (Muslim)

6. Gjatë therjes e pëlqyer është që kurbanit të kthehet kah kibra të lexohet dua: Vexhehtu vexh-hije liledhi fetares-semavati vel erde hanifen ve ma ene minel mushrikin. In-ne salati ve nusuki ve mehja ve memati lilahi rab-bil alemin. La sherike lehuve bi dhalike umirtu ve ene ev-velul muslimin.

Pastaj thotë: Bismil-lahi vall-llahu ekber All-llahumme hadha minke ve leke. “Në emër të All-llahut, All-llahu është më i madh. O zot ky kurban është (furnizim) prej teje dhe (sakrificë) për ty.”

7. Është e pëlqyer që thika me të cilën bëhet therja të jetë e sprehur mirë sepse kështu na ka porositur i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i cili ka thënë: “Le të spreh thikën (ai që don të prej kurban) dhe le të rehaton kurbanin.” (Muslim)

8. Gjatë therjes i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, këmbën e vendoste në qafën e kurbanit që t’i lehtësohet therja.

9. Lejohet autorizimi i kasapit me therje me kusht që ai të përmend emrin e pronarit

gjatë therjes. D.m.th. duhet thënë ky kurban është prej filanit duke e përmendur me emër

10. Mustehab është që ndarja të bëhet në tre pjesë: 1/3 për familjën, 1/3 për të varfërit dhe 1/3 për miqt dhe fqinjët. Gjithashtu lejohet që ta merr tërë mishin për vete ose ta dhuron tërë mishin.

11. Nuk lejohet të paguhet kasapi me diç të kurbanit por i jepet prej pasurisë tjetër.

12. Ibën Tejmijje, rahimehull-llah, thotë: Lejohet therja e Kurbanit për të vdekurin (për t’ia dhuruar shpërblimet e jo si sakrificim për të) mu ashtu siç lejohet bërja e haxhit për të apo dhënia e sadakasë...

Vetëm se duhet patur kujdes se në shumë vende të botës bëhet gabimi siç është therja e kurbanit për të vdekurin e jo për vete dhe gabimi i dytë therja e kurbanit për të vdekurin i cili konsiderohet evlija. Kjo vepër është plotësisht e ndaluar dhe është prej veprave të shirkut.

All-llahun e lusim që të bëj kabull veprat tona dhe të bëj të sigërtë dhe të çiltërta për All-llahun, Zotin e botërave. Paqja dhe mëshira e All-llahut qofshin mbi Muhammedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

Talha Kurtishi,

23.1.2004

Ndodhia e shpifjes dhe aspekti bashkëkohor i saj

Ç'është ndodhia e shpifjes?

Kjo ndodhi që emërtohet me këtë emër ka të bëjë me përhapjen e shpifjes së trilluar kundër Aishes, nënës së besimtarëve, radijall-llahu anha, nga munafikët dhe disa besimtarë të sinqertë me pretekst të imoralitetit që i mvishet se e ka bërë. Gjatë kthimit prej betejës së Beni Mustalik Aisheja, radijall-llahu anha, me arsye është vonuar, pa i treguar të Dërguarit të All-llahut, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem. Kur është kthyer në vendin ku ishin të vendosur muslimanët ka parë se tërë ushtria ishte larguar përpos Safvan ibën Muattillit, radijAll-llahu anhu, të cilin i dërguari i All-llahu, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, e kishte lënë mbrapa që të vëzhgon situatën pas largimit të muslimanëve. Kur e pa Aishen, radijAll-llahu anha, Safvani i mërzhitur e hypi mbi devenë e tij dhe e solli ate në Medine. Kjo ndodhi ishte rast i volitshëm që munafikët të fillojnë fushatën e tyre kundër të Dërguarit, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, duke e akuzuar Aishen me imoralitet. Kjo fushatë propagandistike për një kohë të shkurtër u përhap në tërë shoqërinë dhe nuk u përkufizua në disa anëtarë të familjes apo disa shtëpi dhe fise siç ndodh me problemet shoqërore në këtë kohë.

Përcaktimi i problemit dhe a konsiderohet kjo ndodhi problem?

Nocioni problem mundet të përcaktohet si vetëdije për praninë e vështirësisë e cila duhet të tejkalohet ose si përplasje mes realitetit të synuar dhe një realitetit i cili është i

kundërt prej atij që synohet.

Për të gjetur rrugëdaljen duhet që të jemi të vetëdijshëm për problemin, të përcaktojmë elementet e tij dhe natyrën e tij. Pas kësaj vjen koha e paraqitjes së zgjedhjeve të mundshme dhe përcaktimi i zgjedhjes më të drejtë. Pas zgjedhjes së problemit vjen etapa e të siguruarit nga përfundimi i problemit dhe të medituarit rreth asaj që ka ndodhur. I tërë operacioni kërkon lloshje intelektuale në gjitha etapat e problemit. Në disa raste zgjidhja është e shpejtë në disa raste ndoshta vonohet. E tërë kjo kërkon prej njeriut aftësi e cila fitohet me ushtrime dhe përfitime nga rastet e ngjajshëm.

Pas kësaj hyrjeje na është bërë e qartë se ndodhia e shpifjes konsiderohet prej problemeve më të vështirë dhe më të ndërlikuar. Ai ka të bëjë me personalitetin e të Dërguarit, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem dhe është problem i cili është përhapur në shoqëri. Ka shumë elemente dhe mundësi që në kësi gjëje të rezultojnë me pasoja negative dhe dispozita të rëndësishme. Për këtë ndodhi All-llahu zbriti ajete të Kur'anit që do të lexohen deri në Ditën e Gjykimit.

Sa i përket Aishes, radijAll-llahu anha, problemi i saj mundet të shikohet nga dy aspekte:

I pari: momenti kur ka kuptuar se ushtria e muslimanëve është larguar dhe se ajo ka mbetur e vetmuar

I dyti: Momenti kur shpifja është përhapur në gjitha porët e shoqërisë për një gjë të cilën ajo as që ka menduar se mundet të ndodhë.

Metodologjia e Aishes, radijAll-llahu anha, në shërimin e këtij problemi:

Hapat që i ndërmoi Aisheja, radijAll-llahu anha, munden të paraqiten në këtë mënyrë:

1. Vetëdija e Aishes për problemin që i ka ndodhur. Është me rëndësi që të dihet se problemi nuk ka kuptim nëse personi në fjalë nuk është i vetëdijshëm për të. Aisheja, radijAll-llahu anha, u vetëdijësua për problemin në momentin kur është kthyer në vendin ku ishin të vendosur muslimanët dhe kuptoi që ushtria ishte larguar. Vetëm pasi Ummi Mistah e lajmëroi se shumë njerëz e akuzojnë atë për imoralitet, ajo u bë e vetëdijshme edhe për aspektin e dytë të këtij problemi.

2. Ruajtja e qetësisë dhe të përmbajturit nga shprehja e frikës ishte elementi i dytë i rëndësishëm. Këtë qëndrim Aisheja, radijAll-llahu anha, e shfaqti edhe në rastin kur kuptoi se ushtria është larguar edhe në rastin kur kuptoi se shpifja e trilluar është përhapur në përmasa të gjëra. Përkaj befasisë e cila e goditi, veten e qetësonte me fjalët e All-llahut: "...Halli im është: durim i mirë. All-llahu është nga i cili kërkohet ndihmë për këtë që përshkruani ju". Të qetësuarit e vetes nuk mund të realizohet pa ndihmën e All-llahut, subhanehu ve teala. Në këto raste është vërtetuar efekti pozitiv i lutjes, namazit, dhikrit dhe të menduarit mirë për muslimanët. Gjithashtu edhe imani në përgjithësi ka efekt pozitiv. Kjo gjendje duhet të ruhet në gjitha etapat e problemit edhe pse në disa momente mund të ndodhin disa shpërthime emocionale që janë pjesë e natyrës njerëzore. Kryesorja është që qetësia dhe frenimi i vetes të jenë të pranishëm gjatë tërë kohës.

3. Përcaktimi i realitetit të problemit dhe pasojat e mundshme. Në të dy aspektet e problemit, gjatë mbetjes vet dhe gjatë përhapjes së shpifjes, Aisheja, radijAll-llahu anha, mendonte për natyrën e problemit dhe

pasojat e mundshme që i kanosen. Në rastin e parë ishte e vetëdijshme se ka ngelur e vetmuar dhe se i kanoset rreziku nga vdekja, sulmi dhe robërimi. Në rastin e dytë ishte e vetëdijshme se shpifja është gjë e madhe dhe se ka mundësi të ballafaqohet me pasojat.

4. Analizimi i zgjidhjeve të mundshme.

Gjatë rastit të parë opione të mundshme ishin:

- Të mundohet të arrinë ushtrinë, gjë e cila ishte e pamundur sepse nuk kishte mjet për udhëtim dhe ishte rrezik të udhëton natën e vetmuar.

- Të mbetet në të njëjtin vend dhe të mundohet të fshehet.

- Të shkon në një tjetër vend.

- Të mbetet në atë vend duke pritur të kthehet ushtria apo ndonjë ushtar, në momentin kur do të kuptojnë për mungesën e saj.

- Të kërkon ndonjë person që është vonuar apo ushtar që bën pjesë në njësinë vëzhguese që kontrollon vendin pas largimit të ushtrisë.

Gjatë rastit të dytë zgjidhje të mundshme ishin:

- Të mbrojnë veten e saj.

- Të mbetet në shtëpinë e saj duke ia lënë këtë çështje të Derguarit, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, i cili ishte mjaft i ndikuar nga shpifja e cila u përhap shumë shpejt.

- të kthehet në familjën e saj dhe të durojë deri sa ti vjen rrugëdalja.

5. Praktikimi i zgjidhjes së përshtatshme. Në rastin e parë ajo ishte qëndrimi në vend duke pritur kthimin e ndonjë personit që ishte në karavanin e ushtrisë. Këtë e konstatoi nga fakti se ajo ka hipur mbi deven e Safvanit pa diskutuar duke menduar se ai është kthyer pasi që kanë vërejtur se mungon Aisheja, radijAll-llahu anha. Në rastin e dytë kërkoi leje prej të Dërguarit, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, që t'i bashkangjitet familjës së saj sepse ishte në pyetje çështje

për të cilën kishte nevojë për qetësi dhe kohë deri sa të zgjidhet. Për këtë shkak largimi nga shtëpia e saj gjë të cilën e pranoi edhe i Dërguari i All-llahut, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, ishte një hap i urtë dhe i nevojshëm.

6. Të menduarit për problemin për pasojat dhe aspektet e tij. Nga kjo ndodhi kuptuam që hapet që i ndërmerri Aisheja, radijAll-llahu anha, ishin të sakta dhe ajo doli nga kjo ndodhi akoma më e fortë. Pafajsinë e saj e vërtetoi All-llahu, subhanehu ve teala, duke shpallur ajete që do të recitohen deri në Ditën e Gjykimit. Kjo ndodhi është plot dispozita që shërojnë problemet e këtij lloji dhe në përgjithësi ishte hajr i madh. Në këtë ndodhi kemi zgjedhje praktike që duhet të praktikohet në rastet e ngjajshme.

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë: "S'ka dyshim se ata që trilluan shpifjen, janë një grup prej jush. Ju mos e merrni atë si ndonjë dëm për ju, përkundrazi, ajo do të jetë në dobinë tuaj. Secilit prej tyre do t'i takojë dënimi sipas pjesëmarrjes në mëkat, e atij prej tyre që e barti pjesën e madhe (të shpifjes), i takon dënimi i madh. E përse kur e dëgjuan atë (shpifje) besimtarët dhe besimtare të mos mendonin të mirën si për vete dhe të

thonin: "Kjo është shpifje e qartë?!" Përse ata nuk i sollën katër dëshmitarë për këtë? E derisa nuk sollën dëshmitarë, ata pra te All-llahu janë mu gënjeshtarët.

E sikur të mos ishte mëshira e All-llahut dhe mirësia e Tij ndaj jush, në këtë dhe në botën tjetër, juve do t'ju kapte dënimi shumë i madh për shkak të asaj në të cilën u hodhët. Kur ju atë (shpifjen) e përcollët me gjuhën tuaj dhe për atë që nuk kishin kurrfarë dije folëshit duke menduar se ajo ishte imtësi e parëndësishme, ndërsa te All-llahu ajo është e madhe. E përse, kur e dëgjuat atë, nuk thatë: "Ne nuk na takon të flasim për këtë. I lartë je Ti, kjo është shpifje e madhe!" All-llahu ju këshillon që një gjë e tillë të mos përsëritet kurrë, nëse jeni besimtarë të denjë. All-llahu sqaron për ju argumentet, sepse Ai është i dijshtëm e i urtë. Ata, të cilët dëshirojnë që te besimtarët të përhapet imoraliteti, ata i pret dënimi i dhembshëm në këtë dhe në botën tjetër. All-llahu di (të fshehtat) e ju nuk i dini. Sikur të mos ishte mirësia e All-llahut ndaj jush dhe mëshira e Tij, (do ta përjetoshit menjëherë dënimin), po All-llahu është shumë i butë, i mëshirshëm. (En-Nur, 11-20)

Abdul Aziz Muhammed Ebu Halef

Marrë nga: saeed.net

Përshtati: Talha Kurtishi

26.12.2003

Ndodhia ime me Islamin

Mesazh nga një vajzë amerikane për motorat e saj në Islam

Paqja dhe mëshira e Zotit qofshin mbi ju motra muslimane!

Feja Islame është e mrekullueshme.. Ësh-

të feja e vetme të cilën e kam shijuar prej 12 feve të cilat i kam mësuar për t'a zgjedhur njëren prej tyre..

Po e shënoj këtë mesazh te ju dhe lotët e mi më shkojnë rrëke për njëzet vite që e

kam mohuar All-llahun..

Nuk po ju frikësoj motra, vërtetë para se të bëhem muslimane kam ndier se feja është diçka me rëndësi në jetën tonë, mirëpo ne (Amerikanet) nuk dëshirojmë t'a pranojmë rëndësinë e fesë..

Po.. ngjarja ime me Islamin fillon që kur u takova me një vajzë muslimane prej Arabisë Saudite, mosha e saj nuk ishte më tepër se 20 vite..

Kërkoj prej meje që t'i ndihmoja asaj në gjuhen angleze, e fliste atë gjuhë me ndërprerje. Në muajt e parë të mësimit nuk kam shfaqur asnjë interesim për fenë e saj, me gjithë dashurinë time ndaj zakoneve të muslimanëve.

Gjëja e parë që ma tërhoqi vëmendjen ishte: Raportet familjare prej të cilës gjë unë isha privuar që kur mosha ime ishte një ditë!

U ndava prej saj pas një periudhe prej 5 muajsh, mirëpo prapë i kam ndihmuar në disa çështje për në kohën e provimeve.

Megjithë kohën e gjatë të ndarjes prej saj gjithmonë thellohesha në mendime të thella në këtë vajzë e cila ishte e veshur me hixhab (mbulesë) ngjyrë të zezë që e mbulonte të tërë trupin e saj deri edhe fytyrën e saj të bukur..

Ajo kishte dy motra, të cilat kujdeseshin dhe më nderonin shumë mua, derisa unë turpërohesha shumë herë prej tyre.

Shoqet e mia në universitet më thonin mua: Si i gjete këto muslimane injorante, a nuk është kështu a?

Vetëm më shtohet dëshpërimi për moskuptimin e shoqeve të mia se çka sillet rreth meje dhe brenda meje.

E kam ndier se muslimanët kanë një she-një që i dallon ata nga të tjerët, me gjithë informacionet e humbura ndaj muslimanëve, sepse ne amerikanet çuditemi me skenat e muslimanëve, qoftë edhe nëse nuk e shfaqim këtë.

Në një ditë-shiu, e që ishte ditë e hëne, thashë sot do të shkoj në kishë dhe do ta gjej përgjegjen! Përgjegjen për vërtetësinë e Zotit.

Sepse une dëshiroja që të shkoj për çështjet e mia te murgëresha e cila ishte shoqja ime. Hyra në dhomën e zbrazët (në kishë) ku ishte i varrur kryqi dhe thash:

O Zot unë jam në një sprovë të rëndë që nuk e din askush përpos teje.

O Zot më ndihmo mua.

O Zot a ke ti fëmi?! (I pastër është All-llahu prej asaj çka kam thënë)

Ti i sheh lotët e mi dhe i di mëdyshjet e mia...cilën fe prej 12 feve ta pasoj?

Dua që të jem muslimane. Të vishem me hixhab të gjatë që të kaloj rrugëve me të. Të martohem me një arab që të jetoj jetë të lirë dhe të ndershme!

Qajta shumë, derisa erdhi shoqja ime murgëreshë dhe tha: Ti po qan për Jezusin dhe si e kanë kryqëzuar?

Mu shtuan dhimbjet në këto momente. Nuk munda ta kontrolloja vetën time dhe isha shumë e lodhur dhe e nervikosur. Rashë në tokë duke qajtur. Bërtita dhe duartë i i drejtova kah kryqi. Fol oj Xhejn, a është e vërtetë në atë çka besojmë?

Unë jam në konfuzion!

Cili është zoti nëse beson se All-llahu është i treti i tretëve?

Nuk mundem që të duroj më shumë prej këtyre gënjeshtreve.. tregoma të vërtetën.. cilën fe duhet ta pasoj? Dhe përse....

Xhejn ma ndërprejti bisedën e befasuar, duke thënë: Po motër e nderuar të vërtetën mund ta gjesh duke pyetur kësi lloj pyetjesh... unë vet e kam pyetur veten time me mijëra herë këto pyetje..

Mi kapi duartë dhe tha: Mirëpo pas gjithë këtyre mbaje Biblën dhe harroi të gjitha këto pyetje të cilat po i hedh djalli në shpirtërat tanë. Shiqova nga ajo dhe i thashë: Sa dinake je!

E lashë atë vend, dola si endacake e nuk dija ku të shkoja. Rastësisht i pashë disa njerëz të cilët dukeshin se janë muslimanë në bazë të veshjeve të tyre... shpejtova te ata... dhe thashë: Ju lutem... ju lutem.

Më mori një e qajtur e thellë dhe thashë:

Ku mund të takohem me shoqe muslimane?

Mu përgjigjen mua me një zë që e mbulonte dhembshuria dhe përzemërsia:

Eja me neve se ne do të shkojmë atje që të falemi...

Thashë: Jo... nuk mundem të shkoj e vetme.. më thuani mua se ku është qendra islamike?

Shkova atje dhe unë kisha veshur një minifund... hyra aty dhe ndjeva një qetësi që po shkonte në thellësitë e mia... u ndjeva e turpëruar prej rrobave të mia pasi që i pashë muslimanet e mbuluar.

I pashë rrobat e namazit në një skaj dhe i thashë vetes sime: Përse mos të marrë ndonjërin prej atyre rrobave që t'i mbulojnë këmbët e mia... e bëra atë...

Më pyeti njëra prej muslimaneve:

Mirë se na vjen... a dëshiron të dish diçka për islamin?..

Thashë: Po... dua që të më tregosh për islamin... ju lutem?

Tha: Lehtësoma këtë, mirëpo a ke lexuar diç për Islamin?

Iu përgjigja: Po kam lexuar shumë, dhe unë jam mësuese private (mbikqyrëse) e njëres prej vajzave muslimane nga Arabia Saudite.

Më tha: Shumë mirë, sikur të më vizitoje mua në shtëpinë time do të ishte më lehtë që të mësoj diç për Islamin...

U gëzova derisa qajta prej gëzimit... dhe i thashë: Faleminderit, faleminderit...

Në atë kohë flisja gjuhën arabe, por në një formë shumë të dobët dhe me fjalë të parenditura.

Vazhdova të shkoja në shtëpinë e saj afërsisht dy muaj, pastaj më erdhi një lajm i hidhur se ajo po përgatitet për udhëtim në qytetin e saj, dhe ajo më nuk mundet të vazhdojë të më mësojë mua. U ndava prej saj dhe unë ia plasa vajit.

Meqë ra fjala... nuk kam mundur edhe të shkoj gjithëherë në qendrën islame që mos të më vë re askush prej shoqeve apo prej familjes sime..

U ktheva në shtëpi dhe rash në sexhde ashtu siç i pashë muslimanët ka bëjnë sexhde.. qajta dhe thashë:

O Zoti im, dërgoje dikënd që të më ndihmon mua..

O Zoti im, unë e kam dashur islamin dhe besova në të, mos e ndal (pengo) shansën që të jem muslimane qoftë edhe për një ditë të vetme para se të vdesë..

Po në atë ditë rastësisht cingërroi telefoni i shtëpisë, dhe ja, ishte dashnori im dhe tha: Kemi një takim sot, a do vish me mua?

I thashë: kam dëshirë të vij, mirëpo nuk mundem..

Që nga ajo ditë kurrë më nuk e kam takuar e as zërin s'ia kam ndëgjuar, sepse dëgjova prej shoqes sime muslimane nga Saudia se të kesh djalë-dashnor është haram nëse nuk ke lidhje martesore.

Pasi që e mbylla telefonin shkova në dhomën time.. e nxora hixhabin (dhuratë nga ajo vajza saudite) e veshja atë ashtu si vishej ajo..shiqova fytyrën time dhe thashë: Sa e bukur dukem me këtë mbulesë (hixhab)..e dërgova prapë në vendin ku e mora dhe pas kësaj fjeta më një gjumë të thellë..

Pas përafërsisht një muaji qajta pas leximit të disa librave mbi fenë islame, derisa një herë fjeta në shtratin e dhomës së ndejës.

U zgjova nga të cingërraturat e telefonit, ora ishte tetë e mbrëmjes, dhe ja në telefon ishte shoqja ime e Saudisë.

Më tha mua: Sara mos ishe fjetur?
I thashë: po, por nuk është me rëndësi..si je ti?

Dhe qajta, tha ajo: Çka ka ndodhë me ty Sara.. mos ke ndonjë dhimbje?

Çka është puna?

I thashë asaj: Ndëgjo shoqja ime unë jam lodhur nga mëdyshjet dhe ndiej se një çështje e panjohur po lëviz në brendinë time, a mund që në këtë natë të vij në shtëpinë tënde?

Po ndiej se kjo ditë është dita e fundit.

Më tha mua: Dije oj Sara se shtëpia ime është shtëpi e juaj, je e mirëseardhur në çdo kohë.

Ndieva se temperatura po më rritet, dhimbjet po më shtohen, ndjenjat e mia po ngushtohen saqë duket se po asgjësohen.

Mirëpo, ndryshimi këtu është se unë çdoherë që ndieja këtë sasi të dobësimit, mendoja në vetëvrasje, por kësaj here ishte diçka ndryshe! Ndiej se dëshiroi të bëj diçka më të madhe se kjo, e që është...

...Ndryshimi...

I hipa veturës sime dhe gati sa nuk bëra ndeshje me vetura të shumta nga dëshprimi i madh nga hutia e cila më kishte mbizotëruar për katër muaj të plotë.

Shkova te shoqja ime, derën e hapi vëllau i saj i madh duke thënë: Eselamu alejkum Sara, ia ktheva selamin (përshendetjen) ashtu siç më kishte mësuar shoqja e cila udhëtoi, mirëpo në një mënyrë ai e zbuloi se unë jam e frikësuar prej diçka.

Mirëpo, heshtjen tonë e ndërpreu zëri i shoqes sime duke thënë: Mirë se na vjen, mirë se na vjen Sara.

Hyra në shtëpi e në brendësinë time ishin shumë, në brendësinë time ishte një zjarr që nuk ishte qetësuar që prej disa javësh, bile muaj, bile që kur kam ardhur në këtë botë!

U ula me të, më përgaditën një kafe arabe e cila është prej gjërave më të bukura në

gostitë e Saudianëve. E pira kafën. Pas asaj, bile që kur hyra në atë shtëpi ngrohëse e ndjeva një qetësi të cilën tërë jetën e kam kërkuar.

Bisedova me shoqen time se çka sillet në brendinë time dhe pas një bisede të gjatë u ngritë dhe tha: A je e përgatitur që të bëhesh muslimane?

Thashë: Po, bile këtë e dua tash.

Tha: Ngadalë para se të merret ky vendim i madh.

I thashë asaj: Unë e ndiej se kjo fe është fe e vërtetë, bile jam e sigurtë në këtë, shpejto oj motra ime që t'më tregosh mua se si të bëhem muslimane?

Tha shoqja ime: Tani me mundësitë tua mund të bëhesh muslimane, vetëm thuaj: Esh'hedu en la ilahe il-lall-llah ve esh'hedu enne Muhammeden resulullah.

Dëshmo se nuk ka zot tjetër që e meriton adhurimin përpos All-llahut dhe dëshmo se Muhammedi është i dërguar i All-llahut.

I thashë asaj: Shumë mirë vetëm mi thua këto fjalë për fjalë..

Shiqova lartë.. zemra i rrihte rrahjet (pulsat) e saj me shpejtësi të madhe dhe lotët mu derdhnin...

Esh'hedu....en...la ilahe il-lall-llah...ve esh'hedu.... enne...Muhammeden resulullah.

Dëshmoj....se....nuk ka zot tjetër që e meriton adhurimin përpos All-llahut...dhe dëshmoj... se...Muhammedi është i dërguar i All-llahut.

Shiqova në shoqen time, dhe i thashë me zë të lartë:

Unë jam muslimane, unë jam muslimane, unë jam muslimane e re.

Sot linda prej fillimit, sot emri im është Muslimë, nuk do të më thërrasin më Sara pas kësaj dite, por do të më thërrasin Muslimë.

Do ta lë Sarën e vjetër, do ta lë në shqetësim dhe mëdyshje.

Që nga sot nuk kam nevojë për mendime në gjendjen labirante të trefishtë që isha, prej sotit unë nuk jam mëkatare.

Unë jam muslimane!

Pas kësaj u ktheva në shtëpinë time, isha e qetësuar, nuk munda të flija, jo pse isha e shqetësuar apo në mëdyshje, por unë isha e gëzuar.

E vendosa busullën që ta di pozitën e kibles, e shtrova sexhaden për namaz dhe e fala namazin e parë në islam, namazin e jacisë, sepse koha ishte për të dhe ende nuk i kishte kaluar koha.

Në sexhden e fundit, bëra sexhden përfërsisht 30 min dhe qaja nga gëzimi, e luta All-llahun që të më ndihmojë dhe të më bën të qëndrueshme në rrugën e vërtetë.

Ishte kjo ditë, ditë e lindjes sime 16. 7. 1999

Emri im muslimane, karta ime identifikuese u ndryshua me foton time me mbulesë (hixhab).

Kalova ditë shumë të vështira dhe erdhi koha e gëzimit, u bëra besimtare, pas njëzet viteve prej humbjes dhe mendjemadhësisë.

Fola me shoqen time që udhëtoi dhe ia përcolla lajmin për islamin tim, u gëzua ajo me një gëzim të madh.

Mirëpo ngjarja nuk përfundoi.

Më erdhën shumë vështirësi dhe sprova kur u lajmëruan familja ime me lajmin për mua, mirëpo e munda veten time dhe kjo ishte në kohën e krishtlindjeve, e vesha hixhabin (mbulesën), hyri babai im, nëna dhe vëllau im i vetëm. Sara, çka është kjo?! Bërtiti vëllau im. I thashë, kurse lotët mi mbulonin sytë e mi: Kjo është hixhab.

Unë sot jam muslimane, emri im është Muslime e jo Sara.

U befasua nëna ime, iu ndryshua ngjyra e fytyrës së saj dhe tha: E dashura ime a je çmendur!? Si po kënaqesh me islamin për fe?!

I thashë asaj: Islami është feja ime, Muhammedi është pejgamberi im, All-llahu

është Zoti im, Kur'ani është libri im, Hadixhja dhe Aishja (dy gratë e Pejgamberit) janë shembulli im, Amerika është vendi im, ti ende ke mbetur nëna ime Meri (Mary), edhe ti ende je babai im Xhon (John), kurse ti je vëllau im i dashur Mark...ju jeni familja ime...nuk ka asgjë të re përpos që unë kam ndryshuar, jam bërë muslimane, dhe unë tash jam në kënaqësinë dhe qetësinë më të lartë, e ndiej se jam njeri..e ndiej se jam e lirë..i përqafova nënën dhe babain tim me fuqi, atyre iu dukën disa shenja gjurmuese.

Nëna ime tha: Mos më shqetëso e dashura ime, dhe ç'ke ndaj këtij hixhabi që e ke veshur?! I thashë: Nëna ime kjo është veshja ime, e dua këtë veshje dhe nuk mundem ta largoj këtë, nuk mundem, nuk mundem.

Tha nëna ime: Por çka do të thonë njerëzit? Do thonë: Ah nuk po i shohim flokët e arta dhe të mrekullueshme të Sarës.

I thashë: Oj nëna ime kjo nuk është me rëndësi, me rëndësi është se unë jam muslimane.

E kalova këtë provim dhe e falëndërova All-llahun, pasi që shkuan ata e shkrova një dërgesë (mesazh) të rrethuar me tri lule të bardha.

Shkrova në të: Nëna ime, babai im, vëllau im.

Unë ju dua juve dhe unë kam mbetur vajza e familjes tuaj, kam mbetur amerikane, ju lus që të më pranoni si muslimane.

U befasova me dhuratat e juaja të mrekullueshme të cilat mi kishin sjellë mua, mirëpo unë dua që t'ju lajmëroj juve diçka, e që është se unë nuk mundem ta festoj me ju vitin e ri. E di se kjo do t'ju duket dëshpërim, mirëpo, do t'ua pranoj dhuratat e juaja që do të mi dërgoni mua.

Nëna ime dije se unë të dua ty

Babai im dije se unë të dua ty

Vëllau im dije se unë të dua ty

E dashura: Muslime

Kjo ishte ngjarja ime, ngjarja e lindjes sime prej fillimit. Ju lus motra që të bëni dua për mua, ju lus nga thellësia. Ju dua juve.

E shkruar nga: Muslime Amerikaneja

Përkthyer në arabisht nga: Hadija (shoqja ime arabe)

Shtojcë:

Mesazhin e mëparshëm e kam bartë prej temës që e ka shkruar vetë personazhi i kësaj ngjarje kurse e ka përkthyer vajza saudite. Çështja e cila më gëzoi këtë natë është se unë e kërkoja temën e saj dhe gjeta atje këtë lajm të cilin ua kishte shkruar disa motrave pas katër ditëve, pasi që e kishte shkruar shkresën e mëparshme.

Motra na lajmëron se nëna e saj e ka shpallur islamin e saj mbrëmë, dhe është bërë muslimane poashtu!

Dhe kësaj radhe ajo nuk po e pret vajzën saudite që t'ia përkthen se çka me thënë, por lajmin e përgëzimit e thotë vet ajo:

Paqja dhe mëshira e Zotit qofshin mbi ju motra

Unë tani po e shkruaj këtë shkresë që t'ju tregoj lajme të gëzueshme. Mendoni se çfarë lajmi është ai?

Nëna ime e ka deklaruar islamin e saj mbrëmë! Dje ajo kërkoi prej meje që unë të shkoj me të në lumin e afërt.. Shkova dhe u befasova pasi që e gjeta nënën time duke shkruar në qendrën islame!

E pyeta atë: Nëna ime..Çka do të bësh këtu!?

Mu përgjigj mua: Mos më shqetëso...unë po bëj diqka....dhe i pashë lotët që rridhnin prej fytyres së saj.

E pyeta: Nëna ime, ç'ka ndodh me ty!?

Më tha: shpejto, që të hymë në qendrën islame.

Mendova se nëna ime do të jetë besnike

ndaj fesë së saj të krishtere, megjithatë, ishte e kundërta dhe befasia më e madhe ishte kur e pashë nënën time duke nxjerrur hixhabin prej çantës dhe e vendosi mbi kokën e saj!

E vështrova atë! Dhe vazhdova ta pasoj atë me lehtësi, në dhomën e grave.

Erdhi një prej motrave muslimane në drejtim të nënës sime të bukur duke thënë: Mirë se vjen, a je ti ajo gruaja që folët me mua në telefon para dy orëve?

U përgjigj nëna ime duke thënë: Po, unë jam.

Tha ajo: Mirë, ti je e gatshme ta shpallësh islamin?

U përgjigj nëna ime: Ahhh...po. U dridhja prej kënaqësisë dhe ia plasa vajit.

E pyeta nënën: Nëna ime, a do të jesh muslimane? A je e sigurtë nga kjo?!

Tha: Po Sara..do ta bëj këtë..do ta bëjë.. bile tani, U ndal nëna ime para meje dhe e shqiptoi shehadetin! Woowoooo..sa jam e gëzuar.

I thashë asaj: Me të vërtetë All-llahu iu përgjigj lutjeve të motrave dhe shoqeve ndaj teje. Sot unë jam me te dhe po e mësoj që të falet për herë të parë. Në realitet ajo dëshiron që të shkojë në Mekke këtë vere për kryerjen e Umres.

Lutje. Lutuni për babain tim dhe për vëllain tim, se nëna ime sot do ta lajmërojë babain tim për islamin e saj.

Unë e di se ajo e ka zgjedhë kohën më të vështirë për pranimin e islamit, mirëpo ju e dini se ajo nuk mundet të pret më shumë!

Dhe ajo do të kërkojë shkurorëzim prej babait tim nëse ai nuk e pranon islamin si fe të tij. Ju lus që të bëni dua për mua se babai im nuk flet me mua që kur e kam pranuar islamin tim. Në çfarëdo gjendje, unë e lus All-llahun që ta udhëzojë atë në të vërtetën... në islam ashtu siç më udhëzoi mua. Faleminderit motra.

Muslime

Përktheu: Ejup Haziri

09.01.2004

Ejub Es-Sihtijani

I zgjedhuri i dijetarëve Ejub Es-Sihtijani, njëri nga gjenerata e dijetarëve fama e të cilëve nuk përfundoi me vdekjen e tij. Emri i tij ka mbetur gjallë dhe zbukuron tubimet e diturisë. Nuk është harruar si janë harruar shumë nga përkrahësit e të kotës dhe dalaletit. Ata ndoshta kanë qenë në praninë e parisë dhe janë përmendur gjatë jetës së tyre, por kot, emri i tyre ka vdekur me vdekjen e tyre. Janë harruar dhe askush nuk i përmend përpos në analet kronologjike të ndodhive. Ky është ligji i All-llahut, subhanehu ve teala, për ata të cilët kërkonin fitimin e bukurive të kësaj bote me anë të fesë. Ndërkaq, disa burra nga rradhat e gjeneratës së zgjedhur edhe sot përmenden dhe emri i tyre nuk harrohet. Kuptimi i tyre dhe fjalët e tyre plot urtësi akoma ndriçojnë rrugën e udhëzimit në errësinë e sprovave që sfidojnë besimtarët. Dijetar i kalibrit të tillë është edhe Ebu Bekr Ejub ibën Ebi Temimete Kejsan Es-Sihtijani El Basri, rob i liruar i fisit Benu Aneze, All-llahu qoftë i kënaqur me të.

Lindja e tij: Në vitin 68 H në vitin në të cilin ndërroi jetë Ibën Abbasi, radijall-llahu anhu, është lindur Ejub Es-Sihtijani.

Edhe ky si shumë tabi'inë pati fatin që mësimet e fesë t'i merr nga dijetarët e shquar të gjeneratës së zgjedhur të tabi'inëve. Është takuar me Enes ibën Malikin, radijall-llahu anhu, kurse mësuesit e tij më të dalluar ishin:

Se'id ibën Xhubejri, Ebu Alije Er-Rejahi, Ebu Kilabe El Xhermi, Muxhahid ibën Xhebri,

El Hasen El Basriu, Muhammed ibën Sirini, Ikrimja, Ata ibën Ebi Reb-bahi, Nafiu shërbëtori i Ibën Umerit, Katadeja, Kasimi ibën Muhammedi ibën Ebu Bekri, A'rexhi dhe shumë tjerë.

Nga ky det i diturisë përfituan edhe shumë nxënës që pas tij vazhduan rrugën e dijetarëve që sakrifikonin çdo gjë duke shërbyer fenë.

Prej nxënësve më të njohur do t'i veçojmë: Shu'ben, Sufjan Eth-Theuriun, Malikun, Muammerin, Hammad ibën Selemen, Hammad ibën Zejdin, Sufjan ibën Ujejenen, Abdul Vehab Thekafiun, Ibën Ulejen dhe shumë tjerë.

Vëllezërit e tij dijetarë për këtë njeri kanë shumë fjalë miradie që tregojnë shumë për vendin që e ka.

Hasan El Basriu: Ejubi është i pari i rinisë së Basrasë

Ibën Ujejneja: Nuk jam takuar me njeri si Ejubi. Është takuar me 86 tabi'inë.

Hisham ibën Urve: Basra nuk ka pa njeri si Ejub Es-Sihtijani.

Shu'be: Ejubi ishte i zgjedhuri i fukahave

Sufjan Eth-Theuri: Basra nuk ka pa njeri si Ejub Es-Sihtijani.

Ibën Sa'di e përshkruante ate kështu: Ishte besnik, i fortë në hadith. Kishte tubuar dituri të shumta, i drejtë, fjala e tij ishte argument.

Kur Ebu Hatimi është pyetur për të është përgjigjur: Për njerëz si puna e tij nuk duhet pyetur.

Hammad ibën Zejd: Ejubi për mua është njeriu më i mirë tek i cili mësova dhe njeriu

që me më shumë përpikshmëri pasonte sunnetin...

Ebu Nu'ajmi në librin e tij në të cilin ka përmendur njerëzit që meritojnë të cilësohen si evlija kështu e përshkruan: Prej tyre është edhe një djalosh, i zgjedhuri i asketëve dhe të përkushtuarve për adhurim, i ndriçuari me bindje dhe iman, Es-Sihtijani, Ejub ibën Kejsan, ishte fekih...I larguar prej dynjasë shoqërohej me të vërteten.

Dhehebi: Ishte kulminacioni i precizitetit.

Disa qëndrime dhe fjalë të tij të cilët kanë mbetur të shënuara:

Malik: Kur pranë Ejubit përmendej ndonjë hadith qante aq shumë sa që ndiejshim mëshirë ndaj tij.

Sel-lam ibën ebi Muti': Falej tërë natën në fshehtësi dhe para sabahut bënte zhurmë që të duket se është zgjuar në atë moment.

Hammad: Nuk kam parë njeri, që më shumë u buzëqeshej njerëzve në fytyrë, se Ejubi.

Hammad: Kur në tubim i vinte të qajë nga ndonjë këshillë apo ajet, të qajturin e fshihte me kollitje dhe thoshte: Jam ftohë. Duke i fshehur veprat nga frika prej syfaqësisë.

Shu'be: Asnjëherë nuk më ka premtuar se do të takohet me mua. Thonte: nëse vij do të shihemi. Në takim çdo herë vinte para mua.

Hasan El Basriu dhe Ejubi ishin njerëz që më së shumti e këshillonin masën e thjeshtë.

Gjatë një tubimit e mundi të qajturit e ai tha: Kur të plakët njeriu nuk mundet që ta kontrollon veten. (duke e fshehur shkakun e vërtetë e të qajturit)

Veshja e tij ishte e thjeshtë dhe nuk u përgjante njerëzve që aktrojnë modesti dhe devotshmëri në pamjen e jashtme.

Thoshte: "Nuk ka njeri më të fëlliqur se dijetari mëkatar."

"Le të frikohet prej All-llahut njeriu dhe le ta dij së fshehja e modestisë është më e mirë për të se shfaqja publike e saj."

Kur është takuar me një prej atyre që shkojnë pas epshit ka thënë: Po e shoh poshtërrimin që e përjeton në fytyrën e tij, pastaj ka lexuar ajetin: "...do t'i goditë hidhërimi i All-llahut dhe poshtërimi..." pastaj tha: Ky është dënimi i atyre që bëjnë shpifje.

Kur pasuesit e epshit e pyetnin largohet prej tyre duke e ditur se afërsia e tyre është sëmundje dhe se shërimi i kësaj është largimi prej tyre.

Kur e pyetnin për këshillë përgjigjej: "Fol më pak."

"Kur'ani është fjala e All-llahut dhe nuk është i krijuar."

"Njeriu i sinqert nuk mashtrohet pas pasionit."

"Lumturia më e madhe për të riun dhe të paditurin është të takohet me dijetar prej Ehli Sunnetit."

"Ata që luten për vdekjen e pasuesve të sunnetit dëshirojnë të shuajn dritën e All-llahut me gojën e tyre, e All-llahu do të plotëson dritën e Tij edhe pse këtë gjë e urrejnë mosbesimtarët."

"Kur më lajmërojnë për vdekjen e ndonjë pasuesi të sunnetit më duket se kam humbur një pjesë të trupit."

Ndërroi jetë në vitin 131 H në moshën 63 vjeçare. All-llahu e mëshiroftë me mëshirën e tij të gjërë.

Burimet e biografisë:

Sherhus-Sunne - Imam Lalikai

Hiljetul Evlija - Ebu Nuajm El Asbehani

Sijer A'lam Nubela – Edh-Dhehebi

Tekribul Tehdhib – Ibën Haxher

Mexhdi Arefat

Mexhdi Arefat

Përshtati: Talha Kurtishi

26.12.2003

Se'id ibën Xhubejri

Hafidhi i devotshëm: Se'id ibën Xhubejri. Për t'u njoftuar me këtë njeri ndoshta nuk ka nevojë për shumë fjalë. Përsonalitet të gradës së tij nuk kanë nevojë për elaborim të zgjerruar. Është prej gjeneratës së zgjedhur të tabi'inëve dhe është i njohur edhe si nxënësi më i afërt i Ibën Ab-basit, radijAll-llahu anhu. Disa e njohin si njeri i cili nuk duronte dot padrejtësinë dhe nuk frikohej ta thotë të vërtetën. I dijshtëm, i devotshëm, i matur dhe modest, i plotëson gjitha kushtet e duhura që të cilësohet si njeri i cili është edukuar nën hijen e Kur'anit famëlartë dhe nën mbikqyrjen e njeriut për të cilin i Dërguari i All-llahut, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, ka bërë lutje që All-llahu t'ia mundëson kuptimin e Kur'anit dhe t'ia mëson komentimin e tij, gjegjësisht Ibën Ab-basin, radijAll-llahu anhu.

Quket: Ebu Muhammed, Se'id ibën Xhubejri ibën Hisham, robi i liruar i fisit Benul Esed prej banorëve të Kufës. Për vitin e lindjes së tij nuk kemi informata precize përpos faktit se është lindur në kohën kur halife i muslimanëve ka qenë Emirul Mu'minin Ali ibën Ebi Talib, radijAll-llahu anhu. Pati fatin që të takohet me disa shokë të Pejgamberit, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem dhe të përfitojë prej tyre. Është takuar me Aishen, radijAll-llahu anha dhe Ebu Musa El Esh'ariun, radijAll-llahu anhu. As'habi prej ti cilit me tepër ka përfituar dhe tek i cili ka kaluar me tepër kohë në kërkim të diturisë është Abdull-llah ibën Ab-basi, radijAll-llahu anhu. Është takuar edhe me një grup të madh prej tabi'inëve.

Nga ky njeri që me të drejtë mundet të quhet fenomen i kohës së tij kanë përfituar shumë nxënës: në mesin e tyre do ti veçojmë dijetarët e mëdhenj: Ejub Es-sihtijani, Ebu Salih Es-Seman, Muxhahid ibën Xhebr, Amër

ibën Dinar, Ata ibën Ebi Saib, Zuhriu dhe shumë tjerë, All-llahu qoftë i kënaqur me të.

Disa fjalë të dijetarëve për të:

Kur te Ibën Ab-basi, radijAll-llahu anhu, erdhën disa banorë të Kufës për ta pyetur është përgjigjur: A nuk është në mesin e juaj Ibën Ebi Dahma' (Se'idi)?

Ibën Ab-basi, radijAll-llahu anhu, i thoshte: Fol e Se'idi thoshte: Si të flas kur ti je i pranishëm (ti je më i dituri dhe ti je ai që më tepër meriton të flasë). Ibën Ab-basi i thonte: Fol, a nuk është prej begative të Zotit që ti të flasish, nëse e qëllon unë të përkrahi dhe nëse gabon unë të përmosoj?

Kur Ibën Umeri, radijAll-llahu anhu, është pyetur për një çështje të feraidit (e drejta e trashigimisë, dispozitat që kanë të bëjnë me këtë pjesë nga fikhu, jurisprudenca islame) i ka thënë shko të Se'id ibën Xhubejri dhe pyete atë...

Ali ibën Medini: Asnjë prej shokëve të Ibën Ab-basit nuk është si Se'id ibën Xhubejri. E pyetën as Tavusi? Tha: as Tavusi e as tjetër-kush.

Prej nxënësve të Ibën Ab-basit, radijAll-llahu anhu, Muxhahidi më së miri e dinte Kur'anin, çështjet e haxhxit më së miri i dinte Ata ibën Ebi Reb-bahi, çështjet e hallallit dhe haramit Tavusi, rregullat e shkurorëzimit Se'idi. Ai kishte tubuar më tepër dituri se tjerët.

Imam Et-Taberi: Imam, i besueshëm, autoriteti i Ummetit.

Ibën Hib-ban: Fekih i devotshëm, agjeron-te pa ndërprerë, u largonte prej gjërat e dyshimta.

Ebu Nuajm: Fekih që qante shumë, alimi i devotshëm, i lumturi, shehidi, i drejti, i falënderuari Se'id ibën Xhubejri.

Çfarë shënoi historia prej fjalëve dhe qendrimeve të tij:

Hilal ibën Bes-safi thotë: Duke u falur në Qabe lexoi tërë Kur'anin në një rekat.

El Kasim ibën Ebi Ejub: E kam dëgjuar se si në një rekat mbi 20 herë përsëriti ajetin: "Dhe ruajuni një ditë kur në të ktheheni te All-llahu, dhe secilit njeri i plotësohet ajo që e ka fituar, dhe atyre nuk u bëhet e padrejtë." (Bekare, 281)

Thonte: "Të mbeshteturit në All-llahun është thelbi i Imanit."

"O Zot të lus për një mbështetje të sinqert dhe të kam mendim të mirë për Ty."

"Që të përhapim diturinë që e kam, është me e dashur për mua se ta marrë ate me vete në varr."

Kur Hilal ibën Hab-babi e ka pyetur: Kur shkatërrohen njerëzit, është përgjigjur: Kur nuk do të mbetet asnjë dijetar.

Cilësi e tij ishte përmendja e shpeshtë e All-llahut. Dhe thoshte: "Çdo herë kur nga zemra ime largohet përkujtimi i vdekjes frikohem se do të shkatërrohem."

Kur një njeri e ka parë të munduar prej Haxh-xhaxhit ka qajtur. Se'idi i ka thënë: Pse po qanë? Po qaj se po të shoh në këtë gjendje. Se'idi i tha: Mos qaj, a nuk e ke dëgjuar fjalën e All-llahut, subhanehu ve tealë: "Nuk ndodh asnjë fatkeqësi në tokë e as në trupin tuaj, e që të mos jetë në shënime (libër - Levhi Mahfudh) para se të ngjajë ajo, e kjo për All-llahun është lehtë." (Hadid, 22)

Thoshte: "Të gjithë shokët kemi bërë lutje që të vdesim si shehidë, dhe gjithë shokëve te mi All-llahu ua pranoi lutjen. Ka mbetur që edhe unë të vdes si shehid."

Jeta e tij përfundoi në muajin Shaban 95 H pasi që Haxh-xhaxhi e dënoi me vdekje. All-llahu e mëshiroftë me mëshirën e Tij të gjërë.

Talha Kurtishi
02.01.2004

Dr. Xha'fer Shejh Idris

Dr. Xha'fer Shejh Idris konsiderohet si një prej pakicës së dijetarëve të kësaj epoke që mësimeve të Islamit ia bashkangjiten edhe njohuritë mbi ideologjitë perëndimore. Është autor i shumë shkrimeve dhe teksteve me natyrë hulumtuese. Ka vizituar shumë vende të botës duke ligjëruar në gjuhën arabe dhe në anglisht.

Është lindur më 15 qershor të vitit 1931 në qytetin e Port Sudanit në Sudan. U rrit në qytetin e lindjes ku mbaroi shkollën fillore dhe atë të mesme. Përkaj mësimit në shkollë, ishte nxënës i rregullt edhe në shkollat

ku mësohej Kur'ani. Ndikim veçantë në edukimin e tij ka patur i ati i i tij i cili insistonte që djali i i tij të merr pjesë në tubimet e ditorisë në xhami ku mësoi shumë prej haditheve të Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sellem, veçanërisht "Sahih Buhariun"

Në mënyrën tradicionale të mësimit (para hoxhës) mësoi shumë nga lëmitë e fikhut, hadithit dhe besimit Islam të cilën e përvetësoi pranë ligjeratëve të organizuara nga dijetarët të tubuar në shoqatën "Ensaru-Sunne". Shkollën e mesme e përfundoi në shkollën "Hantub" një prej tre shkollave që

në atë kohë egzistonin në Sudan. Pas diplomimit u regjistrua në Universitetin e Hartumit ku diplomoi dhe vazhdoi studimet postdiplome në Londër.

Diplomoi në fakulltetin e filozofisë dega e ekonomisë në Universitetin e Hartumit në vitin 1961.

Është doktor i filozofisë, titull të cilin e fitoi në vitin 1970 në Universitetin e Londrës me disertacionin: "Koncepti i kauzalitetit (shkakësisë) në Islam"

Në formimin e tij siç thotë vet ai ndikim të veçantë ka patur Al-lameja Ibën Baz, rahimehull-llah. Duke e përshkruajtur takimet me të Xha'fer Shejh Idrisi thotë: Takimi im me Ibën Bazin, All-llahu e mëshiroftë ishte një prej begative të All-llahut. Ishte njeri dije-tar, prej të zgjedhurve me njohuri të thella dhe të gjëra, i devotshëm, asket. Nuk kam parë njeri si puna e tij në mesin e muslimanëve dhe në mesin e jo muslimanëve. Kur i mësonte fillëstarët zgjerohej në komentimet kurse kur lexoheshin libra voluminoze me nxënësit e shkallave me të larta nuk zgjerohej aq shumë në komentime. Kur kritikonte e bënte atë me edukatë shembullin e të cilës vështirë do ta gjesh. Kishte respekt për kolegët e tij. Thontë: Nëse njeriu gabon ne e kritikojmë duke mos përdorur fjalë të shëmtuara.

Angazhimi profesional dhe përvoja:

- Këshilltar në shumë organizata islame në botë
- Kryetar i këshillit themelues të Universitetit të Hapur Amerikan
- Profesor i studimeve islame dhe drejtor i Qendrës për hulumtime pranë Institutit për shkenca Islame dhe Arabe në Sh.B.A.
- Profesor në katedrën e Akidës pranë Universitetit Imam Muhammed ibën Su'ud, Rijad, Arabia Saudite ku jepte mësim në lëmitë e Akidës dhe Ideologjitë bashkëkohore.

- Profesor në katedrën e Kulturës Islame pranë Universitetit të Rijadit.

- Ligjërues në Universitetin e Hartumit, Sudan, katedra e filozofisë

Ka marrë pjesë aktive në shumë ligjerata dhe konferenca në botën Islame dhe në përndim. Gjithashtu ka qenë aktiv në shumë projekte hulumtuese në botë.

Publikimet:

Është autor i shumë artikujve, shkruan në gjuhën arabe dhe në anglisht.

Në gjuhën arabe libra të botuara janë:

- Fizika dhe egzistimi i Krijuesit
- Vështrime ne metodologjinë e veprimtarisë islame

Prej punimeve të botuara në gjuhën arabe do t'i përmendim:

- Konfrontimi i qytetërimeve dhe ardhmëria e Thirrjes Islame
- Islami dhe terrorizmi
- Qëndrimi i Islamit ndaj feve dhe qytetërimeve të tjera
- Rëndësia e Akidës dhe ndikimi i media-ve perëndimore
- Koncepti i kulturës Islame

Në gjuhën angleze ka publikuar:

- Shkenca sociale Islame (Islamic Social Science) tezë e paraqitur në kuvendin e katërt të sociologëve muslimanë, Indianapolis 1975

- Mënyra Islame e zhvillimit të popujve (The Islamic Way of Developing Nations) tezë e paraqitur në kuvendin e pestë të sociologëve muslimanë, Plainfield, Indiana, 1977.

- Islamizimi i shkencës: Filozofia dhe metodologjia e saj (The Islamization of the Sciences: Its Philosophy and Methodology) The American Journal of Islamic Social Sciences, 4:2, 1987

- Natyra njerëzore dhe vlerat njerëzore (Human Nature and Human Values) Revista Kul Hadhihi Sabili 1985

- A është njeriu mëkëmbës i Zotit? (Is Man the Vicegerent of God) Journal of Islamic Studies, Cambridge University Press, U. K, 1990.
- Shtyllat e besimit (The Pillars of Faith) e botuar nga Asosiacioni i studentëve Muslimanë, Plainfield, Indiana, 1975.
- Atributet e Zotit, një këndvështrim islam (The Attributes of God, an Islamic point of view) e botuar nga The Rose of Sharon Press Inc., New York, 1982.

Në shqip janë botuar:

Islami për kohën tonë: Si dhe Pse?

[http://www.albislam.com/tema/tema.asp?](http://www.albislam.com/tema/tema.asp?NrTema=59)

NrTema=59

dhe Domethënia e logjikës

[http://www.albislam.com/artikuj/artikull.as](http://www.albislam.com/artikuj/artikull.asp?NrArtikull=118)

p?NrArtikull=118

All-llahun, subhanehu ve teala, e lusim që të begaton jetën e Shejhut dhe punën e tij në shërbim të Islamit.

Përgatiti: Talha Kurtishi

09.01.2004

Mesh-hur Hasen

Shejh Ebu Ubejde Mesh-hur Hasen Selman konsiderohet një prej dijetarëve më eminent të kohës tonë. Përkrah rinisë arriti që të furnizon vetën me dituri të gjërë në lëmitë e shkencave Islame. I dalluar në fikh dhe shkencat e hadithit, njeriu për aftësitë e të cilit flasin veprat e tij që arrijnë numrin e 150 titujve. Veprat e tij janë unike dhe në të shihet qartë frymëzimi i selefite dhe promovimi i metodologjisë së tyre.

Quhet Mesh-hur ibën Hasen ibën Mahmud Alu Selman dhe është i njohur me kunjen (nofkën) Ebu Ubejde.

Është lindur në vitin 1380H (1960) në Palestinën e okupuar. Rrjedh prej familjës fetare e cila ka bërë hixhret prej Palestinës në Jordani në vitin 1967 si rezultat i okupimit izraelit të teritoreve palestineze. Në Jordani ka mbaruar shkollën fillore dhe atë të mesmen. Në vitin 1980 është regjistruar në fakultetin e sheriatit pranë Universitetit të Jordanisë. Gjatë studimeve ishte i dalluar me

punën e zellshme dhe me leximin e librave bazë të jurisprudencës Islame dhe të lëmvive tjera. Gjatë studimeve përfundoi leximin e librit Mexhm'u (libër voluminoz i medh-hebit Shafi'i, 23 vëllime) Mugni (libër voluminoz i medh-hebit Hanbeli, 15 vëllime), tefsirin e Kurtubiut (12 vëllime) tefsirin e Ibën Kethirit (4 vëllime) Komentimin e librit të Buhariut (13 vëllime) Komentimin e librit të Imam Muslimit (4 vëllime të mëdha) dhe shumë libra tjera. Ndikim të veçant në formimin e tij kanë pasur librat e Shejhul Islam Ibën Tejmijje dhe të nxënësit të tij, Ibën Kajjim El Xheuzijje.

Ndikim të dukshëm kanë pasur edhe mësuesit e tij në mesin e të cilëve do të përmendim më të rëndësishmit: Al-lameja, Muhadithi i kohës tonë, Muhammed Nasiruddin El Albani dhe fekihi Mustafa Ez-Zerka.

Në fushën e daveit është i dalluar me veprimtarinë e frytshme që mundet të paraqitet në këto pika:

Është njëri prej iniciuesve të revistes “El Asale” e cila konsiderohet revista me e dalluar që shpjegon Islamin në bazë të metodologjisë të Selefite. Është redaktor dhe autor i shumë teksteve që botohen.

Së bashku me shokët e tij, nxënësit e shejh Albanit kanë formuar qendrën “Imam Albani” për studime dhe hulumtime.

Merr pjesë në ligjerata dhe tubime të ndryshme ku edhe përgjigjet në pyetjet e parashtuara.

Merr pjesë si ligjërues në kurset e organizuara me qëllim të promovimit të dijes së pastër Islame.

Veprimtaria e tij dhe munda që e jep janë vetëm një vërtetim të fjalëve që i ka thënë mësuesi i tij Muhammed Nasirud-din El Albani i cili thotë se gjatë përpilimit të librit “Silsiletul Ehadieth es –Sahiha ka përfituar nga libri “El Hilafe” i redaktuar nga Shejh Mesh-huri.

Bekr Ebu Zejdi në fjalën hyrëse të botimit të librit “El Muvafekat” të Shatibiut, libër të cilën e ka redaktuar Shejh Mesh-huri thotë: “Çdo herë që hapja librin Muvafekat shpresosha që një ditë këtë libër do ta shoh të botuar me një botim që e meriton, e redaktuar dhe e verifikuar. Këtë dëshirë timen, me lejen e All-llahut ma mundësoi Al-lameja, Muhak-kik (verifikues) Mesh-hur ibën Hasen Alu Selman.

Prej moshes rinore ka filluar veprimtarinë botuese. Veprat e tij, redakturë dhe vepra

ku vet ai është autor arrinë numrin e 151 titujve.

Do të përmendim vetëm disa prej tyre:

Redaktura e librit “El Kebair” të Dhehebiut.

Redaktura e librit “La tesubbu As-habi” të

Ibën Haxherit

Redaktura e librit “El Metalib El Munife fi dhebb an Imam Ebi Hanife” të Husejniut

Redaktura e librit “El Muvafekat” të Shatibiut

Redaktura e librit “Nesihatu dhehebije ila Xhema’atil Islamijje” të Ibën Tejmiijes

Redaktura e librit “El l’tisam” të Shatibiut

Është vet autor i librave:

“Min kisas el madin”,

“Mu’xhemu El Musanefat el varide fi Fethil Bari”,

“El Kaulul mubin fi ahtail musal-lin”,

“El Kurtubi vet-tesavvuf”,

“Inajetun-nisa bi hadith en-nebevij”,

“Kurretul kadem bejnel mesalihi vel mefasid”,

“Kisasun la tethbut”,

“Kutubun hadhere minha el ulema”,

“El Muruetu ve havarimuha”,

“Durretun Umer, radijall-llahu anhu, ve haxhetun-nasi ilejha”

dhe shumë tjera.

Aktualisht jeton dhe vepron në Jordani. All-llahun e lusim që të forcon Shejhun në jetën e tij dhe në punën shkencore që e bën. All-llahun e lusim që ta bën ate pasardhës të mirë të mësuesit të tij Albanit. Amin.

Përgatiti: Talha Kurtishi

16.01.2004

Pyetje dhe përgjigje

Tema: Prindërit dhe fëmijët

Numri: 1156 **Data:** 11.1.2004

Pyetje: Unë jam një djalë 15 vjeq. dhe jetoj në ... dhe dua që të kthehem prapë në ... dhe të vazhdoj shkollimin në medresenë në ... por këtë ide nuk e kam bërë ende të hapur për familjen time... Kur ti tregoj familjes dhe babait tim se unë dua të kthehem dhe të vazhdoj shkollimin, nëse babai im ngulit këmbë që unë asesi të mos vazhdojë shkollimin në Medrese atëherë a është e lejueshme që të kthehem, tek e fundit edhe pa e pyetur babën fare? Zoti qoftë me ju Amin...

Përgjigje: Përgjigje: Duhet marur pëlqimin e prindërve, sepse kërkimi i diturisë është obligim kolektiv, kurse respekti i prindërve është obligim individual, andaj duhet dhënë përparësi obligimeve individuale para atyre kolektive...

Pastaj marja e pëlqimit prej prindërve duhet të jetë synim, duke tentuar ta bindish, se kjo është më mirë edhe për ty edhe për babin tënd... All-llahu e di më së miri.

Bekir Halimi,
11.1.2004

p

Kush është qafir e kush bidatçi

Shejhu jonë! Më kanë obliguar të rinjtë e Emirateve të vij tek ju për t'iu drejtuar disa pyetje të cilat i bëjnë dobi ymetit inshaAllah.

1- Çfarë thoni ndaj atyre të cilët thonë se: nuk themi Allahu i mëshiroftë, ata të cilët kanë kundërshtuar akiden e selefëve...?

- Ne besojmë se mëshira ose me shprehje më të saktë, duaja për mëshirë është e lejuar për çdo musliman dhe e ndaluar ndaj çdo qafiri. Kjo përgjigje degëzohet nga besimi që mban vetë personi. Kështu që kush shikon se ata të cilët u përmendën në pyetje e të tjerë si shembulli i tyre, janë muslimanë, atëherë përgjigjia u kuptua nga ajo çka kaloi, pra lejohet të lutesh për ta për mëshirë dhe falje. Ndërsa kush shikon dhe Allahu mos e thënte se ata muslimanë të cilët u përmendën në pyetje nuk janë muslimanë, atëherë nuk lejohet duaja për ta, për mëshirë. Sepse mëshira u është bërë haram qafirave. Kjo është përgjigjia për çka u përmend në pyetje.

E qartë, porse ata thonë se nuk ka qënë prej metodikës së selefëve që të luteshin për mëshirë ndaj bidatçinjëve, si rrjedhim ata i konsiderojnë të lartpërmendurit prej bidatçinjëve kështu që nuk thonë rahimehullah, për ta?

Ne thamë një fjalë: mëshira lejohet për muslimanin dhe nuk lejohet për qafirin, kjo fjalë a është e saktë apo jo? Po është e saktë. Nëse është e saktë atëherë pyetja e dytë nuk është e pranueshme, ndërsa nëse nuk është e saktë atëherë dialogimi është i

pranueshëm. Xhenazja a nuk i falet atyre të cilëve disa u thonë se janë prej bidatçinjëve, sikurse u falet xhenazja muslimanëve, ndërkohë që prej besimeve të selefëve të cilat i kanë trashëguar pasardhësit prej paraardhësve, është se falemi pas çdo të miri dhe të prishuri dhe ja falim xhenazen çdo të miri dhe të prishuri, ndërsa qafirit nuk i falet xhenazja. Kështu që ata për të cilët bënte fjalë pyetja e dytë a u falet xhenazja apo jo? Nuk dua të futem në dialogim vetëm nëse do të detyrohem, prandaj nëse përgjigjia është se u falet xhenazja atëherë kjo pyetje nuk ka vend për analizimi, sikurse thonë gramatikorët, ose në të kundërt, fusha e kërkimit është e hapur dhe e pranueshme.

Dakord shejh porse ata të cilët thonë se nuk u falet xhenazja, sepse janë prej bidatçinjëve, si u përgjigjemi?

Cili është argumenti i tyre?

Argumentohet me veprën e selefëve, p sh, bëjnë dallim midis gjynafqarëve (pra, fusakëve dhe fuxharëve) dhe bidatçinjëve të cilët kanë shpikur gjëra të reja në fe, se selefët nuk ua falnin xhenazen atyre, as nuk uleshin me bidatçinjët, as nuk u flisnin, as nuk hanin dhe pinin me ta, për këtë arsye e thonë këtë fjalë.

Dredhove, prandaj ki kujdes, çfarë qe pyetja?

Për faljen e xhenazes ndaj tyre.

Jo, dhe me patjetër që do të dredhoje, sepse e zgjate përgjigjen pa na dhënë përgjigje, pyetja qe, se cili është argumenti? Po. Ndërsa ti përmende pretendimin e tyre dhe jo argumentin, ndërkohë që pretendimi nuk është ai

argumenti. Kush thotë se nuk i falet xhenazja muslimanit bidatçi, cili është argumenti i tij?

Nuk kanë argument tjetër veç veprës së selefëve.

Vepra e selefëve a është argument?

Kështu thonë?

Mirë, porse ku ndodhet ky argument?

Nuk përmendin vendndodhje dhe fjala e tyre gjithmonë është e përgjithshme.

Mirë, selefët a nuk i shkëpusnin marrëdhëniet me disa njerëz për shkak të ndonjë gjynahi apo bidati, por kjo mos vallë tregon se ata i bënë qafira?

Jo.

Atëherë i konsideruan musliman.

Sigurisht.

Mirë, atëherë ne kemi dallim midis muslimanit dhe qafir, s'kemi të mesme, nuk kemi sikurse kanë Mutezilet, gradë midis dy gradëve, ose musliman me të cilin bashkupunohet, me marrëdhënien midis muslimanëve, ose qafir me të cilin bashkupunohet, me marrëdhënien midis qafirave. Allahu të begatof të o vëlla, kjo nuk është gjë tjetër veçse pretendim, pra se selefët nuk ia falnin xhenazen shumicës së bidatçinjëve apo krejt bidatçinjëve, pra është thjesht pretendim i cili ndërtohet tek disa njerëz të mirë të cilët i marrin çështjet me vrrull dhe ndjenja të pashoqëruara me dijen e saktë e cila është ka thënë Allahu, ka thënë i dërguari i Tij sal-lallahu alejhi ue sel-lem. Të bëra një parathënie tek e cila nuk kundërshtohen në të qoftë edhe dy vetë, o është musliman ose është qafir. Muslimani sidoqoftë gjëndja e tij i falet xhenazja, trashëgohet, trashëgon, lahet qefinoset dhe varroset në varrezat e muslimanëve e nëse nuk është musliman hidhet siç hidhet fara dhe varroset në varrezat e qafirave. Nuk kemi diçka të mesme. Porse nëse dikush prej dijetarëve nuk e fal namazin ndaj dikujt prej muslimanëve kjo nuk do

të thotë se nuk lejohet ti falet namazi i xhenazes, porse do të thotë se ai ka për qëllim një urtësi e cila mbase nuk mund të realizohet vetëm se nëpërmjet tij, si shëmbulli i haditheve të cilat ti mund të njohësh një pjesë të tyre thotë Pejgamberi sal-lallahu alejhi ue sel-lem në disa prej tyre "Faljani xhenazen shokut tua" dhe nuk ja fali Pejgamberi sal-lallahu alejhi ue sel-lem xhenazen. Çfarë mendon a Pejgamberi sal-lallahu alejhi ue sel-lem i cili u pengua nga falja e namazit të xhenazes ndaj muslimanit është më e rëndësishme apo pengesa e një dijetari ndaj faljes së xhenazes, më thuaj se cila është më e rëndësishme?

Lënia e Pejgamberit sal-lallahu alejhi ue sel-lem.

Bukur, atëherë, nëse lënia e Pejgamberit sal-lallahu alejhi ue sel-lem faljen e xhenazes, nuk tregon se falja e saj është e ndaluar, në mënyrë parësore, nuk tregon lënia e dijetarit faljen e xhenazes së një muslimani bidatçi, se nuk lejohet falja e xhenazes së tij, por edhe nëse tregon se nuk i falet xhenazja, mos do të thotë kjo se nuk lutemi për të që ta mëshirojë Allahu dhe ta fali, përderisa ne besojmë se ai është musliman. Shkurtimisht, lënia e selefëve namazin e xhenazes ndaj disa muslimanëve, për shkak të disa bidateve që kanë pasur, nuk mohon ligjërimin e namazit ndaj të çdo muslimani, sepse kjo ka qënë qortim dhe edukim për të tjerët si shëmbulli i tij, sikurse ka vepruar Pejgamberi sal-lallahu alejhi ue sel-lem me atë të cilit nuk ia fali xhenazen i cili nuk kishte gjynah, vetëm se vdiq dhe kishte borxh, po ashtu ai i cili vodhi prej ganimet e të tjerë si shëmbulli i tyre. Pra lënia e Pejgamberit sal-lallahu alejhi ue sel-lem namazin e xhenazes, është më e rëndësishme se lënia e disa prej dijetarëve të parë, e megjithatë as kjo dhe as ajo nuk tregojnë se nuk lejohet falja e xhenazes së muslimanit bidatçi. Dhe pikërisht

këtu kemi nevojë për një kërkim; duhet me patjetër të dimë se kush është bidatçiu, ashtu sikurse duhet të dimë se kush është qafir. Këtu lind pyetja: a çdokush që bie në kufër bie kufri mbi të, po kështu çdokush që bie në bidat bie bidati mbi të? Nëse përgjigjia është se nuk bie kufri dhe bidati mbi çdo person që bie në kufër apo bidat, atëherë vashdojmë e nëse është e pa kuptueshme atëherë duhet me patjetër që ta sqarojmë. Po e përsëris çështjen duke e sqaruar disi. Çfarë është bidati? Është ajo gjë e re e cila e kundërshton rrugën e Pejgamberit sal-lallahu alejhi ue sellem, me të personi kërkon të afrohet sa më shumë tek Allahu. Atëherë çdokush që shpik një bidat është bidatçi? Dëshiroj që ta dëgjoj përgjigjen shkurtimisht, jo ose po. Jo.

Atëherë kush është bidatçiu?

Është ai, të cilin i qartësohet argumenti dhe më pas ngul këmbë në bidatin e tij.

Bukur, atëherë ata për të cilët po themi se janë bidatçinj a u është qartësuar argumenti, unë them: Allahu e di, po ti çfarë thua?

Edhe unë them sikurse thatë ju shejh.

Xhezakallahu hajren. Pra origjina tek ata a është Islami apo Kufri?

Islami.

Mirë, atëherë origjina është se themi për ta Allahu i mëshiroftë. A nuk është kështu?

Sigurisht.

Atëherë përfundoi procesi. Për këtë arsye nuk lejohet që të ndërtojmë një medh'heb dhe të themi: nuk themi Allahu e mëshiroftë filanin, filanin dhe filanin, prej muslimanëve të thjeshtë, jo më të veçantët e aq më tepër kur bëhet fjalë për dijetarët. Pse. Për dy shkaqe, kjo është edhe përmbledhja e gjithë asaj që folëm.

Shkaku i parë: se ata janë muslimanë.

Shkaku i dytë: se nuk e dimë a iu qartësua argumenti apo jo dhe se a këmbëngulën më pas në bidatin dhe humbjen e tyre. Për këtë

arsye unë them se prej gabimeve të rënda në këtë kohë, në të cilat bien disa djem të kapur pas Kur'anit dhe Sunnetit, sikurse mendojnë ata e kundërshtojnë Kur'anin dhe Sunnetin pa e ditur dhe pa e ndjerë. Si rrjedhim më takon mua në bazë të medh'hebit të tyre që ti quaj bidatçinj, sepse ata kanë kundërshtuar Kur'anin dhe Sunnetin, porse unë nuk e kundërshtoj medh'hebin tim. Origjina tek ata është Islami dhe se nuk e bëjnë bidatin qëllimisht dhe as nuk e refuzojnë argumentin, për këtë shkak themi se ata gabuan duke kërkuar të saktën. Nëse do ta kuptojmë këtë rralitet do të shpëtojmë nga shumë prej çështjeve të ndërlikuara në këtë kohë, prej tyre: xhemati "tekfir dhe hixhreh" të cilët kanë qënë në Egjipt. Ata përhapën disa prej mendimeve të tyre dhe vazhduan derisa arriti mendimi i tyre në Siri dhe më pas këtu në Jordani. Këtu kemi pasur disa vëllezër të cilët kishin menhexh selefi dhe u ndikuan nga ajo ide e kotë dhe e lanë namazin me xhemat bile lanë edhe xhumatë. Faleshin në shtëpitë e tyre, derisa u ulën sëbashku dhe kryem tre bashkëbisedime. Takimi i parë midis akshamit dhe jacisë dhe nuk u falën pas nesh, pra pas nesh, selefijnëve dhe nuk desha të them pas meje, sepse unë do të flas për veten time. Thoshin ne bazohemi tek librat e tu e megjithatë nuk faleshin pas meje. Përse kjo, arsyeja, sepse nuk i bëjmë qafira ata muslimanë të cilët këta personi i bënin qafira. Kjo në takimin e parë, ndërsa i dyti që në shtëpinë e tyre dhe zgjati deri në gjysmën e natës, porse filluan shënjat e mira të shfaqen uel hamdulilah, në përgjigjen e tyre rreth ftesës së vërtetë. Sepse thirrëm ezanin, ikametin para mezit të natës dhe u falën pas nesh. Ky ishte takimi i dytë. Ndërsa takimi i tretë vazhdoi prej namazit të jacisë deri në atë të sabahut. Dhe që përfundimtari i këtyre çështjeve, ata

vëllezër sot janë sëbashku me ne dhe ka kaluar nga ajo ditë afërsisht dymbëdhjet vjet uel hamdulilah. Nuk ishin vetëm se disa dyshime të cilat u erdhën nga mos kuptimi i tyre Kur'anin dhe Sunnetin. Dhe mbase ti vëlla Halid e di se të kuptuarit e fesë sot nuk është diçka e lehtë pasi kemi trashëguar idera të ndryshme dhe grupacione të shumta, qoftë në akide apo në fikh. Kështu që nuk ka mundësi nxënësi fillestar të hyjë në thellimin e këtyre çështjeve vetëm pasi të ketë kaluar një kohë të gjatë shumë të gjatë në studimin e asaj çka quhet sot "fikhun mukaran" pra fikhun e ballafaquar të medh'hebeve. Po ashtu të ketë studiuar argumentet e kundërshtarëve, qoftë në baza apo degëzime. Dhe për realizimin e kësaj në ralitet personi ka nevojë për një jetë të gjatë dhe sukses nga Zoti i botëve, që të realizojë atë çka thoshte i dërguari i Allahut në hapjen e namazit të natës: "O Allah më udhëzo në ato ç'ka janë kundërshtuar, me të vërtetë Ti udhëzon në rrugën e drejtë atë që dëshiron". Për këtë arsye ne e këshillojmë rininë tonë fillestare sot që të maten dhe të mos nxjerrin disa gjykime të cilat ndërtohen në disa shfaqje të jashtme të argumentave. Sepse jo në çdo të jashtme duhet që muslimani të qëndrojë tek ajo, ose në të kundërt do të jetoj në një pastabilitet të pafund të dijes. Mendoj se duhet ta dish se medh'hebi më i afërt tek Kur'ani dhe Sunneti është medh'hebi i ehli hadithit, sikurse mendoj se ti gjithashtu e di se ehli hadithi bazohen tek transmetimi i bidatçinjve nëse janë të sigurtë, të vërtetë dhe me memorje të fortë. Kështu që këta persona nuk i kanë futur me grupin e qafirave dhe as të atyre ndaj të cilëve nuk kërkojnë rahmet. Biles ti fare mirë e di se ka disa imamllarë të cilët askush prej dijetarëve të vërtetë musliman nuk dyshon se ata janë prej muslimanëve dhe jo vetëm kaq por janë edhe

prej dijetarëve të lartë e megjithëatë kanë rënë në gabime me të cilat kanë kundërshtuar Kur'anin, Sunnetin dhe selefët e ndershëm në më shumë se një mesele... Kështu që hapja e kësaj porte të futjes së dyshimeve ndaj dijetarëve të muslimanë, qofshin të heremit apo të mëvonshmit është në kundërshtim me rrugën e muslimanëve, ndërkohë që Zoti ynë thotë: (Ky është komentimi i ajetit) "Kush e kundërshton Pejgamberin pasi i është bërë e qartë e vërteta dhe ndjek rrugë tjetër veç rrugës së besimtarëve e lëmë ate në çka ka zgjedhur dhe më pas e djegim në zjarrin e Xhehenemit e sa përfundim i keq është ky".

Së fundi dua të përmend një të vërtetë rreth të cilës nuk ka kundërshtim, porse nuk mendon në të rinia jonë fillestare sot. Ky realitet është fjala e Pejgamberit sal-lallahu alejhi ue sel-lem ku thotë: "Kush e bën qafir muslimanin ka bërë kufër" në këtë ralitet nuk ka dyshim dhe dihet sqarimi i këtij hadithi në disa trasmetime të tjera në të cilat sqarohet se nëse atij që i thuhet qafir është i tillë ia ka qëlluar e nëse jo atëherë kthehet tek ai që e thotë. Kjo pikë nuk ka nevojë për shumë kërkim sepse hadithi është i qartë, porse ajo që dua unë është se kush i thotë muslimanit "bidatçi" dhe nuk është i tillë atëherë është ai që thotë "bidatçi" dhe ky është ai realitet për të cilin thashë më parë rinia jonë të cilët i bëjnë dijetarët bidatçinj, janë ata të cilët kanë rënë në bidat, porse ata nuk e dinë dhe as nuk e duan bidatin, biles ata e luftojnë bidatin. Shembulli i tyre vëlla është si ajo fjala e vjetër që thotë:

I dërgoi ato Sadi për të pirë ujë dhe vetë Sadi ishte i mbështjellë

Jo kështu mor Sad dërgohen devetë për të pirë.

Për këtë arsye i këshillojmë të rinjtë tanë që të kapen pas praktikimit të Kur'anit dhe Sunnetit brenda kufijve të dijes që kanë dhe të mos i

kalojnë ato dhe ta shohin veten më të madh se të tjerët, me të cilët nuk krahasohen në dije, as në të kuptuar, mbase edhe në devotshmëri, ... Neueuiju dhe Ibën Haxher El-Askalani e të tjerë si shembulli i tyre, uallahi është padrejtësi që të thuhet për ta se janë prej bidatçinjëve. Unë e di se ata janë prej esharive, porse ata nuk dëshironin që të kundërshtonin Kur'anin dhe Sunnetin, por menduan dy gjëra, se ajo që trashëguan prej akides esharijeh: e parë: menduan se imam Ebul Hasen El-Esharij e thotë një gjë të tillë, ndërkohë që ai këto fjalë i thoshte hershëm dhe më pas u kthye prej tyre. E dyta: e menduan të saktë dhe ajo nuk ishte e saktë.

2- Shejh a është e vërtetë se selefët nuk gjykonin për dikë se është prej ehli sunneh vetëm pasi të karakterizohej me cilësitë e sunnetit e nëse do të bëjë ndonjë bidat apo do të lavdëroj dikë prej bidatçinjve, konsiderohet bidatçi?...

Gjendet diçka e tillë, porse mos harro çka të thashë më parë. Kjo nuk do të thotë se ai nuk është musliman, sikurse lënia e Pejgamberit sal-lallahu alejhi ue sel-lem namazin e xhenazes ndaj atij që vdiq dhe kishte borxh, apo atij që mori prej ganimes, apo atij që vrau, nuk do të thotë se ai nuk është musliman. Kjo vëlla është mënyrë edukative, sikurse e përmende edhe më parë. Kjo është një gjë, gjëja tjetër është se gjurmët e selefëve nëse nuk janë të shumta në mënyrë që të mbështesin njëra-tjetrën dhe të njëpasnjëshme, nuk duhet të merret metodikë (menhexh) nga një person prej selefëve dhe më pas kjo metodikë (menhexh) të bjerë në kundërshtim me atë çka njihet prej vetë selefëve, se muslimani nuk del prej Islamit thjesht për faktin se ra në një gjynah, apo bidat. Kështu që nëse gjejmë diçka që e kundërshton këtë rregull, atëherë ajo komentohet me atë çka të përmenda më parë, pra ajo është mënyrë qortuese dhe edukati-

ve. Imam Buhari e kush është Imam Buhari, disa dijetarë të hadithit e lanë hadithin e tij dhe nuk transmetuan prej tij, përse; thanë: ai ndërmjetësoi midis fjalës se "Kur'ani është i krijuar" (dhe këtë fjalë kush e thotë është i humbur, bidatçi, qafir, simbas shprehjeve të ndryshme të dijetarëve) dhe fjalës "shprehja ime e Kur'anit është e krijuar". Imam Ahmedi atë që thotë "shprehja ime e Kur'anit është e krijuar" e ka bashkangjitur me xhehmijet. Duke u bazuar tek fjala e Imam Ahmedit disa dijetarë më pas gjykuan mbi Buharin; se nuk i merret hadithi, për arsyen se i tha fjalën e xhehmijëve. Xhehmijet nuk thonë vetëm se shprehja ime e Kur'anit është e krijuar, ata thonë se Kur'ani nuk është fjala e Allahut, porse është krijesë prej krijesave të Allahut të Madhëruar. Atëherë çfarë thuhet për Buharin i cili tha se "shprehja ime e Kur'anit është e krijuar" dhe Imam Ahmedi i cili thotë: "kush e thotë këtë fjalë është xhehmij". Nuk mund të saktësojmë çdonjërin prej fjalëve, vetëm se me komentim të saktë i cili është në përputhje me rregullat. Para se të vazhdoj, mendoj se ti dallon ndryshim ndërmjet fjalës "Kur'ani është i krijuar" dhe fjalës "shprehja ime e Kur'anit është e krijuar" apo jo?

Sigurisht.

Në rregull. Atëherë si ti përgjigjemi fjalës së Imam Ahmedit "kush thotë se shprehja ime e Kur'anit është e krijuar është xhehmij", nuk ka përgjigje tjetër veç se të themi se ka dashur të paralajmërojë dhe tu tërheq vëmendjen muslimanëve ndaj kësaj fjale e cila mund të përdoret si mjet nga ana e bidatçinjve dhe të humburve të cilët janë xhehmijet. Dikush mundet që ta thotë këtë fjalë për të futur në dyshime ata që ka për rreth "shprehja ime e Kur'anit është e krijuar" dhe të ketë për qëllim vetë Kuranin. Porse kjo nuk do të thotë se çdo musliman që e thotë këtë fjalë ka për qëllim po atë qëllim të keq

që kishte i pari. Tani, imam Buhariu nuk ka nevojë që dikush ti bëjë tezkije, sepse Allahu i ka bërë tezkije, ngaqë e ka bërë librin e tij më të pranueshmin libër mbas Kur'anit, tek shumica e muslimanëve edhe pse vetë ata janë në mos përputhje me njëri-tjetrin. Imam Buhari kur tha "shprehja ime e Kur'anit është e krijuar" tha fjalë të saktë, ndërsa Imam Ahmedi u friksua në keqpërdorimin e saj dhe tha se kush thotë kështu është kështu. Atëherë kjo është mënyrë paralajmëruese dhe për të tërhequr vërejtjen dhe nuk është besim, se çdokush që thotë kështu me të vërtetë ai është xhehmij, jo. Për këtë arsye nëse gjejmë në disa shprehje të selefëve gjykimin ndaj një personi i cili ka rënë në një bidat se është bidatçi, ta dimë se ajo është për paralajmërim dhe tërheqje vërejtjeje, jo prej besimit të kësaj gjeje. Mbase është e përshtatshme me këtë rast të përmendim ndodhinë e personit që erdhi tek Imam Maliku dhe i tha: o Malik, qëndrimi mbi arsh. Imam Maliku tha: "Qëndrimi mbi arsh është i kuptueshëm, ndërsa mënyra është e paditur dhe pyetja rreth saj (pra mënyrës) është bidat. Nxirreni jashtë këtë person sepse ai është bidatçi". Ai nuk u bë bidatçi thjesht pse pyeti për qëndrimin mbi arsh, ai donte të kuptonte diçka, porse Imam Maliku u friksua se mos kishte qëllim diçka pas kësaj e cila kundërshton akiden e selefëve, prandaj edhe tha: "Nxirreni jashtë këtë person sepse ai është bidatçi". Shiko sesi mjetet tani ndryshojnë; a mendon ti, unë, Zejdi, Amri, apo kushdo qoftë, nëse na vjen një musliman i thjesht dhe na pyet të njëjtën pyetje a do ti kthejmë të njëjtën përgjigje të Imam Malikut dhe të themi: "Nxirreni këtë person jashtë sepse është bidatçi". Kurrresi. Përse? Sepse koha ndryshoi dhe mjetet që atë kohë ishin të pranueshme sot janë të papranueshme, pra arsyen se ato dëmtojnë më shumë sesa

rregullojnë. Kjo fjalë ka lidhje me parimin e shkëputjes së mardhënieve e cila njihet në Islam, ose hexhri për hir të Allahut. Shpesh pyetemi, se fulani është shoku ynë, porse nuk falet, pi duhan, bën kështu e kështu, a ti shkëpusim mardhëniet apo jo? Unë u them jo, mos i shkëpusni, sepse ai këtë dëshiron dhe shkëputja jote prej tij nuk i bënë atij dobi, përkundazi e ndihmon që ai të vazhdojë në humbjen e tij. Me këtë rast po kujtoj një shembull sirian në të cilin flitet për një tregtar të prishur i cili vendosi të pendohet dhe kur shkoi në xhami të falet e gjeti derën mbyllur dhe tha: ti mbyllur dhe unë hiç. Këtë njeri të prishur që kërkon i miri ti shkëpusi mardhëniet me të, përmban të njëjtën gjuhë; ti mbyllur e unë hiç. Marrëdhënia e të mirit me të keqin e pengon të keqin nga e keqja dhe ai nuk e dëshiron një gjë të tillë, ndër-kohë që kur ti e shkëput marrëdhënien ai kënaqet. Për këtë arsye shkëputja e marrëdhënieve është mjet i ligjëruar për të ralizuar interes të ligjëruar, i cili është edukimi i atij me të cilin janë shkëputur mardhëniet. Nëse shkëputja nuk e edukon atë, përkundrazi ia shton devijimin më shumë atëherë nuk lejohet shkëputja e marrëdhënieve. Ne sot nuk duhet që të bazohemi tek mjetet e selefëve, sepse ata punonin me to sepse kishin fuqi në atë kohë, ndërsa sot e shikon sesi është gjëndja e muslimanëve. Të dobët kudo që janë, jo vetëm si shtete, por edhe si individë. Gjëndja sot është sikurse ka thënë Pejgamberi sal-lallahu alejhi ue sel-lem; "Filloi Islami i huaj dhe i huaj do të kthehet, prandaj tuba (pemë në Xhenet) është për të huajt" thanë: kush janë ata. Tha: "Njerëz të pakët dhe të mirë në mesin e njerëzve të shumtë, ata që i kundërshtojnë (pra të huajt) janë më të shumtë se ata që u binden atyre". Prandaj nëse do ta hapim portën e shkëputjes, hexhrit dhe të cilësimit të ndokujt si bidat-

çi, duhet që të mos jetojmë pos në male. Por-se ajo që kemi obligim sot është "Fto në rrugën e Zotit tënd me urtësi, këshillë të mirë dhe polemizo me ta me mënyrën më të mirë"

3- Që ta plotësojmë këtë çështje shejhu ynë, sepse kjo është nga çështjet që preket shumë, po pyes duke e tërhequr vëmendjen dhe të plotësohet dobia, këtë gjë e përmendin shumë vëllezrit të cilët edhe i ngrejnë këto çështje thonë: ne kur themi që të mos thuhet për ta rahimehullah, ne nuk e bëjmë këtë gjë haram dhe as nuk e pengojmë dhe vetë kjo fjalë nuk është vaxhib, por e lejuar, porse pengohemi prej kësaj fjale, sepse nëse do ta themi do të jetë për ta lavdërim, tezkije dhe përmendje e mirë, ne mbase nuk themi se ata janë prej bidatçinjve, apo prej kokave të bidatit. Porse nuk i lavdërojmë dhe kur i përmendim, nuk themi për të imam p, sh, kur përmendim Neueuijin nuk themi Imam Neueuij. Ata i largohen kësaj gjëje, po ashtu edhe transmetimit të teksteve nga ata. Sa që disa vëllezër në disa ligjëratat kanë përmendur prej tyre tekste të sakta të cilat e mbështesin rrugën e selefëve dhe i thanë: si ti përmend fjalët e tyre. ...thanë si i përmend fjalët e tyre, ndërkohë që ata njihen se nuk janë në rrugën e të parëve tanë dhe ti si selefij që je kur përmend fjalët e tyre sikur i ke lavdëruar dhe kuptohet se ata janë në rrugën e të parëve tanë. Kjo gjë mund ti mashtrorë të rinjtë dhe të bëhen si puna e tyre në bidat. Shejhu jonë nëse e shikon të përshtatshme të flasësh diçka rreth kësaj e mirëpresim.

- E para: nuk besoj se ky është qëllimi i tyre.

- E dyta: nëse me të vërtetë ky është qëllimi i tyre, atëherë kjo është mënyrë në edukim.

Megjithatë unë po them: ata të cilët përmende a e lexojnë "Fethul Bari", apo nuk e lexojnë? Këdo që do të imagjinojmë prej dy çështjeve ajo është gabim. Nëse thuhet se

nuk e lexojnë; atëherë prej nga do ta kuptojnë "Sahuhul Buhari", komentimin, fikhun, mospërputhjet, terminologjinë e hadithit, etj. Nuk do të gjejnë selefist në të gjithë dynjanë që të ketë shpjegur Buharin. Nuk kanë për të gjetur selefist ashtu sikur dëshirojmë ne, por edhe nëse do të gjejnë shpjegim të tillë do të jetë i përciptë, ndërsa këtë det të gjërë në dijen që ka përfshirë ky libër, dije e cila i është dhuruar autorit të librit, nuk kanë për ta gjetur në asnjë libër prej librave të cilat kanë marrë përsipër shpjegimin e "Sahihul Buhari", kështu që do të humbasin dije të shumtë. Nëse ata këtë fjalë e përmbledhin bashkë me fjalët që tërheqin prej tyre vërejtje tek njerëzit që të mos përfitojnë prej këtij imami, e humbën dijen. Edhe pse ata kanë mundësi që të përfitojnë dobitë dhe ta largojnë dëmin sikurse veprojnë dijetarët. Që mbas Neueuijit dhe Askalanit, nuk ka dijetar në botë deri më sot, të jetë i panevojshëm ndaj shpjegimit të këtyre të dyve, ky Buharin e tjetri Muslimin. Megjithë atë ata (pra dijetarët) edhe pse përfitojnë prej librave të tyre e dinë se ata të dy në shumë prej çështjeve janë esharinj, në kundërshtim me metodikën e të parëve të ndershëm, por nëpërmjet dijes së tyre dhe jo injorancës, ata morën prej librave të tyre atë që u bënte dobi dhe e lanë atë që u bënte dëm. Ajo që unë kam frikë është se mos mbas kësaj fjale të ëmbël gjëndet paralajmërimi ndaj librave të tyre dhe përfitimit prej tyre, atëherë kemi të bëjmë me një humbje. E nëse thonë: jo, ne përfitojmë prej tyre i lexojmë këto libra dhe i nxisim të tjerët që ti lexojnë këto dy libra, atëherë çfarë dobie ka kjo mënyrë, pra të ndalohemi nga thënia për ta rahimehullah dhe ai është musliman sikurse thamë në fillimin e fjalës. Po ashtu kush është fryti i fjalës së tyre se ne nuk themi se thënia rahimehullah është haram, por nuk e themi atë. Përse,

sepse kanë rënë në bidat. Ne përmendëm edhe më parë se jo çdokush që bie në bidat bie mbi të bidati, sikurse jo çdokush që bie në kufër, bie kufri mbi të. Këtë e ka prekur kufri dhe atë bidati, e përmendëm edhe më parë këtë çështje, kështu që kjo lloj ruajtje nuk ka dobi prej saj. Më pas vëlla, selefizëm dhe halefizëm, mos vallë ata dijetarë prej të cilëve trashëguam këtë davet të frytshëm, kështu e kanë pasur qëndrimin ndaj këtyre imamllarëve, si këta të rinj të cilët pretendojnë selefizmin, mos vallë ata kanë qënë si këta. E kundërta është e saktë, këta duhet të jenë si shembulli i atyre që na paraprinë në këtë davet të frytshëm.

4- Disa persona thonë se kush bën bidat që në veten e tij është kufër del prej ehli sunnetit, ndërsa kush bën bidat që në veten e tij është fisk, nuk del prej ehli sunnetit edhe nëse i ngrihet argumenti dhe këmbëngul në të. A konsiderohet ky person prej ehli sunnetit në këtë rast?

- Fillimisht kush është bidati që në veten e tij është kufër dhe bidati që në veten e tij nuk është kufër?

Bidat që në veten e tij është kufër p, sh; thënia se Allahu nuk ka qëndruar mbi arsh e të tjera si shembulli i saj, ndërsa bidati që në veten e tij është fisk p, sh; të bjerë në një bidat që ka të bëjë me adhurimin, si mevludi.

Kjo fjalë nuk është e saktë dhe bazën e ka nga llafologjia. Dallimi në mes të bidatit në baza dhe bidatit në degëzime, apo bidatit në gjykime dhe bidatit në adhurime, vetë ky dallim është bidat. Nëse shikon një person i cili në një sunnet prej sunneteve të Pejgamberit sal-lallahu alejhi ue sel-lem, p, sh; sunnetet e sabahut, i bën ato katër rekat dhe këmbëngul në këtë gjë. Çfarë lloj bidati është ky, a nga lloji i parë, apo nga lloji i dytë?

Në bazë të sqarimit të parë është, bidat që në veten e tij është fisk.

Kjo fjalë është e kotë. Prej gjërave që i kanë trashëguar pasardhësit prej selefëve dhe nuk kam për qëllim këtu fjalën terminologjike mes nesh, është dallimi mes gabimeve në baza dhe gabimit në degëzime. Thonë: gabimi në degëzime falet, ndërsa gabimi në baza nuk falet. Dhe hadithi i njohur në saktësinë e tij thotë: "Nëse gjykon gjykatësi dhe ja qëllon ka dy shpërblime e nëse gabon ka një shpërblim" thanë kjo ka të bëjë me degëzimet, ndërsa në baza gabimi është i pafalshëm.

Kjo gjë nuk ka bazë në Kur'an, as në Sunnet dhe as në fjalët e selefëve të ndershëm. Ajo që gjendet në fjalët e selefëve të ndershëm është friksimi i rreptë ndaj bidateve në përgjithësi, në besim qofshin, apo në adhurim. Përmenda më parë një realitet, i cili që se kush bën një musliman qafir pa të drejtë, ka bërë kufër dhe i bashkangjita çështjen se kush bën një musliman bidatçi... e kështu deri në fund. Sepse në të vërtetë kjo gjë nuk ka dallim dhe ndryshim tek unë, pra ndërmjet kufrit dhe bidatit. Nëse një musliman bën një bidat dhe i qartësohet se kjo gjë është bidat, por këmbëngul në të, si shembulli që të përmenda më parë, ai person është si ai që mohon qëndrimin e Allahut mbi Arshin e Tij, apo mohon se Kur'ani është prej fjalës së Tij e kështu me rrallë deri në fund, nuk ka dallim aspak, qoftë pozitivisht apo negativisht. Pozitivisht themi se ky bëri kufër me kushtin e përmendur më parë, iu ngrit argumenti, po ashtu edhe tjetri bëri kufër me kushtin e përmendur më parë, pra me ngritjen e argumentit. Kjo pozitivisht, ndërsa ajo negativisht, nuk bëjmë qafir as këtë dhe as atë, vetëm se me kushtin e përmendur më parë. Mu'tezilet dhe Huarixhët takohen në disa humbje dhe ndahen në disa të tjera. P, sh, Huarixhët takohen me mu'tezilët në thënien se Kur'ani është i krijuar, a e di këtë

gjë? Po. Mirë, të përmenda më parë se mu-hadithinët nuk i bëjnë hauarixhët qafira. Atëherë si ti bashkojmë në mendjet tona se; kush mohon diçka të besimit është qafir, ndërsa kush bën bidat në adhurim është fasisik, ndërkohë që ne shikojmë imamllarët e hadithit të transmetojnë prej hauarixhëve dhe mu'tezilëve edhe pse ata e kanë kundërshtuar akiden e saktë në më shumë se një çështje. P, sh, ata të cilët thonë se Kur'ani është i krijuar, mohojnë gjithashtu vështirimin e Allahut në ahiret. E di këtë gjë? Po. Bukur. Këtij mohimi po ashtu edhe fjalës së tyre të parë i përputhet përkufizimi jonë i mëparshëm; kjo gjë është kufër, porse jo çdokush që bie në kufër, bie kufri mbi të. Si ta përputhim këtë gjë kur shikojmë imamllarët e selefëve, si shëmbulli i Ibën Tejmijes, Ibën Kajimit dhe të tjerë veç tyre, të cilët pa dyshim gjykojnë kundër hauarixhëve dhe mu'tezilëve se janë të humbur, porse nuk gjykojnë mbi ta se janë qafira të dalë nga feja e tyre, sepse ata marrin parasysht së pari mundësinë e shëmbëllimit të çështjes ndaj tyre dhe se argumenti nuk u është ngitur, së dyti. Kthehemi në fillimin e temës tonë, se ata janë bidatçinj, porse ne nuk e dimë se a e kanë pasur për qëllim bidatin apo jo dhe se a u është ngritur argumenti atyre apo jo, kështu deri në fund, kjo është metodika e dijetarëve, gjykojnë me humbjen e mu'tezilëve, havarixhëve dhe të esharinjëve në disa çështje, porse nuk i bëjnë qafira dhe nuk i nxjerrin nga rrethi i Islamit, për shkak të arsyeve që përmenda më parë, të cilat po i përmend edhe një herë: e para se ata nuk e bën qëllimisht këtë bidat apo kundërshtim dhe e dyta, se ne nuk e dimë se a u është ngritur argumenti atyre apo jo. Atëherë themi se llogaria e tyre është tek Allahu, ndërsa ne na takon pamja e tyre e jashtme. Pamja e tyre e jashtme është islami, vdiqën me këtë

islam dhe u varrosën në varret e muslimanëve kështu që ata janë muslimanë. Për këtë arsye dallimi midis bidatit që në vetëvete është kufër dhe atij që në vetëvete është fisk, së pari është dallim terminologjik i lindur prej shkenctarëve të llafollogjisë dhe së dyti, nuk ka rreth saj argument absolutisht. Po e përfundoj fjalën time rreth kësaj çështje me një hadith i cili të argumenton ty për atë çka të përmenda më parë, se jo çdokush i cili bie në kufër, apo preket prej kufrit bie kufri mbi të. Kam për qëllim hadithin e saktë tek Buhariu i transmetuar prej dy sahabeve të mëdhenj të cilët janë; Ebu Seid El-Kudri dhe Hudhejfe ibën l Jeman radiallahu anhuma të cilët kanë thënë: ka thënë i dërguari i Allahut sal-lallahu alejhi ue sel-lem: "Ka qënë në mesin e atyre të cilët kanë qënë para jush një burrë kur i erdhi vdekja mblodhi fëmijët e tij rreth vetes dhe u tha: çfarë babai kam qënë për ju? Thanë: më i miri prind. Tha: porse unë jam gjynahqar me Zotin tim e nëse Allahu do të ketë mundësi ndaj meje do të më dënojë mua me një dënim të rëndë, prandaj nëse unë vdes më digjini dhe gjysmën përhapeni në det dhe gjysmën në tokë. Pasi vdiq e dogjën dhe ia përhapën gjysmën në tokë dhe gjysmën në det. Allahu i tha grimcave të hirit të tij: "Formohu filan" dhe u formua siç qe. Allahu i Madhëruar tha: "O robi lm, çfarë të shtyu ty që ta bësh këtë gjë" tha: o Zoti im, frika prej Teje. Allahu i tha: "Shko se të kam falur". Tani ne pyesim a bëri kufër ky person apo jo, bëri kufër, porse Allahu e fali atë.

Shejh! The se nuk bëri kufër. Unë nuk e dëgjova, a nuk bëri kufër? Me këtë vepër që kreu shejh?

Me fjalën e tij: "...nëse Allahu do të ketë mundësi ndaj meje do të më dënojë mua me një dënim të rëndë." a nuk ka bërë kufër me këtë fjalë?

Me këtë fjalë, po.

Unë nuk ta përcaktova, thashë a bëri kufër apo jo.

Mirë. Ne kemi mësuar prej Kur'anit të nderuar se Allahu nuk fal ti bëhet Atij shok dhe fal të tjerat veç ortakërisë për kë dëshiron. Kush është bashkimi? Bashkimi kuptohet prej fjalës së kaluar se Allahu nuk fal ti bëhet shok atij dhe veç ortakërisë fal për kë dëshiron, pra që ti bëhet shok dhe ortak qëllimisht. Çfarë mendimi ke për këtë kushtëzim?

Është i saktë.

Mirë, por a ndodhet në ajet?

Nuk ndodhet.

Nuk ndodhet, po nga e sollëm, prej xhepit tonë? Jo. Kështu është sheriat, nuk mund të merret prej një ajeti, apo një hadithi, porse duhet të mblidhen të gjitha ajetet dhe hadithet që kanë lidhje me këtë çështje. Për këtë arsye, jo vetëm në çështjet e fikhut duhet ti mbledhim argumentat që kanë të bëjnë me çështje, që të arrijmë të njohim gjykimet, porse duhet bërë kjo gjë edhe në akide, bile akideja është shumë më parësore se fikhu në këtë gjë. Zakonisht dijetarët kur shpjegojnë këtë ajet nuk i përkushtohen këti lloj sqarimi, sepse çështja për mendimin e tyre është e qartë dhe nuk ka nevojë për shumë sqarim. Porse kur shfaqen dyshimet dhe problemet atëherë dijetari detyrohet që të nxjerr atë çka ka prej dijes. Kështu që ky person kur la testament me atë gjë e cila nuk ka shembull në padrejtësi, mizori dhe kriminalitet, pra kërkoi të digjet që të humbas prej Zotit të tij, ndërkohë që Allahu thotë: (Ky është komentimi i ajetit) "Na solli ne shembull dhe e harroi krijimin e tij. Tha: kush i ngjall kockat kur ato të jenë bërë pluhur". Megjithatë Zoti ynë e fali atë, përse? Sepse kufri nuk kishte hyrë në zemrën e tij, porse përfytyroi gjynahet e tij karshi Zotit të tij dhe frikën e tij ndaj Allahut dhe nëse do të

arrijë tek Zoti i tij do ta dënojë me një dënim të rëndë. Kjo frikë ia verboi këtë akide të saktë, prandaj edhe urdhëroi me këtë testament makabër. Dhe hadithi është më se i qartë "Shko se të kam falur".

...Për këtë arsye mos lidhim midis qënies së muslimanit ra në kufër dhe qënies së tij qafir, mos i lidhim këto dy çështje, kjo së pari dhe u përsërit disa herë si paralajmërim dhe së dyti mos bëjmë dallim midis bidatit në besim dhe bidatit në adhurim, sepse që të dyja, ose janë humbje ose janë kufër. Dhe mbase në këtë sasi ka mjaftueshmëri.

5- Shejh a lejohet lavdërimi i bidatçinjve edhe pse mund të pretendojnë shërbimin ndaj Islamit dhe se ata lodhen për këtë gjë...?

- Përgjigjia ndryshon me ndryshimin e vendeve. Nëse kemi për qëllim në lavdërim një musliman të cilin e mendojmë bidatçi dhe nuk themi për të bidatçi, sepse mbas gjithë asaj ligjërate të gjatë mendoj se bëjmë dallim midis dy çështjeve inshaAllah. Nëse është për qëllim me lavdërimin e tij, mbrojtja e tij karshi kufarëve, atëherë kjo gjë është obligim.

Ndërsa nëse është për qëllim me lavdërimin e tij, zbukurimi i metodikës së tij dhe ftesa e njerëzve tek ajo, kjo gjë është humbje, për këtë gjë dhe nuk lejohet.

6- A është e vërtetë ajo çka dëgjojmë, se hexhri i bidatçinjëve në këtë kohë nuk praktikohet?

- Ai ka dashur të thotë se nuk është i përshtatshëm të praktikohet. Ai nuk praktikohet sepse bidatçinjtë, dhe të prishurit janë mbi-zotëruesit. Dhe mbase pyetësi më ka mua të parin për qëllim, prandaj them: po kështu është, nuk është i përshtatshëm që të praktikohet dhe e thashë këtë gjë shumë qartë më parë kur përmenda shembullin sirian që thotë: ti mbyllur dhe unë hiç.

Nëse gjendet një ambient ku shumica janë ehli sunne dhe u shfaqën disa fara që kanë

bërë bidate në fenë e Allahut të Madhëruar, po këtu a praktikohet apo jo?

U gjenden në të njëjtin xhemat?

Po në të njëjtin ambient të cilin e sundon e vërteta u shfaq bidati, nuk e dimë fjalën tuaj në këtë gjëndje?

Në këtë rast është obligim përdorimi i urtësisë. Grupacioni i fuqishëm dhe mbizotërues nëse e shkëput mardhënien me këtë grupacion të devijuar prej xhematit, a i bënë dobi grupacionit të kapur mbas hakut apo i bënë dëm, kjo njëra anë, tjetra, se a i bënë dobi atyre me të cilët është shkëputur mardhënja apo jo? U përmend edhe më parë kjo përgjigje. Nuk duhet që këto çështje ti marrim me vrrull dhe ndjenja, porse duhen marrë më maturi dhe urtësi. P, sh, këtu tek ne njëri devijoi, nuk duhet që ne o burra ta braktisim. Jo, jini të butë me të, këshillojeni, drejtojeni, nëse nuk ka më shpresë tek ai, së pari dhe së dyti, friksohemi se sëmundja e tij kalon tek të tjerët, atëherë shkëputen mardhëniet me të, nëse përqindja më e shumtë e medimit anon nga ajo se ky është ilaçi. Në një fjalë të urtë arabe thuhet: Ilaçi i fundit është kejl (të mjekuarit me hekur të nxehtë).

Unë në këto ditë nuk këshilloj që të përdoret ilaçi i shkëputjes, sepse ai dëmton më shumë sesa përmirëson. Dhe më i madhi argument për këtë është fitna që ndodhet në Hixhaz (krahina që përfshin Meken dhe Medinen). Të gjithë i bashkon thirja në Teuhid, e cila është thirja e Kur'anit dhe Sunnetit. Por disa prej tyre kanë aktivitet të veçantë, qoftë në politikë, apo në disa mendime të cilat nuk njiheshin më parë nga dikush prej dijetarëve. Këto mendime mund të jenë të gabuara dhe mund të jenë të sakta. Për këtë arsye nuk duhet që të na bëjnë këto fjalë të reja të cilat i dëgjojmë, sidomos kur fillimisht i mendojmë të gabuara të ngrihemi dhe ti luftojmë. Kjo gjë është gabim. Kjo

është gabim, vëlla. Mos vallë dëshiron shok tek i cili nuk ka asnjë gabim. Dhe a ka dru aromatik që digjet pa bërë tym. Ne dëshirojmë prej Ihvan El-Muslimin që të jenë me ne vetëm në Teuhid, që të jemi me ta. Porse ata as në Tevhid nuk janë dakord me ne. Dhe thonë se prekja e këtyre çështjeve e përçan ymetin. Ndërsa ata vëllezër të cilët u ndanë nga xhemati, ose xhemati është ndarë nga ata, Allahu e di më së miri. Ata janë bashkë me ne në vijën e Kur'anit, Sunnetit dhe metodikës së selefëve të ndershëm. Me të vërtetë ata kanë ardhur me diçka të re, një pjesë e të cilës është gabim dhe një pjesë është e saktë. Për këtë arsye përse të përhapin në mesin tonë këtë përçarje, grupacion (tehzub) dhe fanatizëm. Dhe nuk i ka përçarë ndonjë gjë që e meriton të përçahesh për hir të saj. Nuk kanë mosmarrëveshje në çështjet e mëdha tek të cilat nuk mund të imagjinohet se selefitë, përçahen në to. Ne të gjithë e dimë se sahabet nuk u përputhën në disa çështje e megjithë atë metodika e tyre ka qënë e njëjtë. Kështu që nëse ti do të mundesh të imagjinosh se një grupacion prej ehli sunnetit, disa individ të tij ndryshuan prej tyre, duhet të bashkpunojmë me ta me butësi dhe të përpiqemi që ta ruajm qëndrimin e tyre me xhematin dhe të mos i shkëpusim lidhjet me ta dhe as mos u bëjmë hexhër, vetëm nëse do të friksohemi prej tyre. Dhe kjo gjë nuk shfaqet menjëherë, pra me të shfaqur dikush një mendim ndryshe nga ai i xhematit, nuk duhet që menjëherë ti shkëpusim mardhëniet, porse të presim se mbase Allahu ia udhëzon zemrën, ose të na bëhet e qartë se shkëputja e tij është më parësore.

7- A e bën të domosdoshme mos ngritja e argumentit në gjykimin mbi qafirin se është qafir dhe bidatçiun se është bidatçi dhe fasi-kun se është fasik, si, p, sh, bindja, largimi i

dysshimeve etj, apo jo?

- Jo nuk është e domosdoshme, por ajo që është e domosdoshme, është dija. Ajo di-je nëpërmjet së cilës ngrihet argumenti dhe ai që e ngre është trashëgimtari i Pejgamberit sal-lallahu alejhi ue sel-lem dhe jo çdo individ mund ta bëjë këtë gjë.

8- A janë lhvanët dhe Tebligët prej grupeve të cilat i ka përmëndur Pejgamberi, sal-lallahu alejhi ue sel-lem, në hadithin e grupeve të zjarrit, apo jo?

- Jo, jo, lhvanët në gjirin e tyre kanë përfshirë njerëz nga grupe të ndryshme. Gjendet tek ata selefi, shija, etj me rradhë. Për këtë arsye nuk është e saktë që të thuhet për ta

një cilësi e vetme. Porse themi se kush prej tyre ngre metodikë të kundërt me atë të Kur'anit dhe Sunnetit, ai person nuk është prej grupit të shpëtuar, por prej grupit të shkatërruar. Ndërsa si xhemat, uallahi, unë edhe për selefitë nuk them se janë prej grupit të shpëtuar. Çfarë mendimi keni për këtë?

Shejh, nuk themi metodika e selefëve.

Sigurisht.

Gjykimi shejh, lidhet me individët.

Të lumtë.

Subhaneke allahumme ue bihamdike eshedu en la ilahe il-la ente estagfiruke ue etubu ilejke.

Përktheu: Ebu Hudhejfe El-Medeni

Medine 24/7/2003

(Teksti i plotë dhe shënimet shtesë mund të gjinden në [www.albislam.com/albani sh.r.](http://www.albislam.com/albani_sh.r.))

•
;

6. Dashuria ndaj Pejgamberit

Transmeton Enesi, radijall-lahu anhu, nga Pejgamberi, salall-lahu alejhi ve sel-lem, i cili thotë: “Asnjëri nuk ka besuar përderisa të mos jem më i dashur tek ai se babai i tij, fëmija, vetvetja dhe njerëzit në përgjithësi”. (Buhariu dhe Muslimi)

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë: “Thuaj (o i dërguar): “Në qoftë se etërit tuaj, djemtë tuaj, vëllezërit tuaj, bashkëshortet tuaja, farefisi juaj, pasuria që e fituat, tregëtia që frikoheni se do të dështojë, vendbanimet me të cilat jeni të kënaqur, (të gjitha këto) janë më të dashura për ju se All-llahu, se i dërguari i Tij dhe se lufta për në rrugën e Tij, atëherë, pritni derisa All-llahu të sjellë vendimin e Tij. All-llahu nuk vë në rrugën e drejtë njerëzit e prishur.”

Kuptimi i fjalës së Pejgamberit, salall-lahu alejhi ve sel-lem, në hadithin e lartëpërmendur “Asnjëri nuk ka besuar...” është: asnjëri nuk e ka plotësuar besimin (imanin) e tij.

Dije vëlla musliman, ti që do këtë Pejgamber bujar, se dashuria ndaj tij është e ndërlidhur me dashurinë ndaj All-llahut, subhanehu ve teala, dhe është fryt i saj. Çdo musliman obligohet që t'i jep përparësi dashurisë në Pejgamberin, salall-lahu alejhi ve sel-lem, ndaj vetvetes së tij, pasurisë, prindit, fëmijës dhe tërë njerëzve në përgjithësi. Omer ibën Hattabi, radijall-lahu anhu, një rrast i tha Pejgamberit, salall-lahu alejhi ve sel-lem: “O i Dërguar i All-llahut, vërtet ti je më i dashur tek unë se çdo gjë përveç vetes time! Pejgamberi, salall-lahu alejhi ve sel-lem, tha: jo, pasha Atë në dorën e të Cilit është shpirti im, derisa të jem më i dashur se vetvetja yte. Omeri, radijall-lahu anhu, më pas tha: tash, pasha All-llahun, je më i dashur për mua se vetvetja ime. Pejgamberi, salall-lahu alejhi ve sel-lem, tha: tani po o Omer.” (Buhariu)

Njeriu e don një tjetër ose për shkak vrytyteve me të cilat stoliset ai ose për shkak ndonjë të mire që ia ka bërë. Për Pejgamberin, salall-lahu alejhi ve sel-lem, All-llahu, subhanehu ve teala, thotë: “Vërtet, ti je në një shkallë të lartë moralit!” (Kalem — 4). Nëse njeriu mediton rreth dobisë që ka përfituar nga Pejgamberi, salall-lahu alejhi ve sel-lem, i cili e nxori atë prej errësirave të kufrit në dritën e imanit, drejtpërsëdrejti apo me shkak, do të kuptojë gjithashtu se Pejgamberi, salall-lahu alejhi ve sel-lem, është shkaktar për qëndrimin e tij të përjetshëm në begatitë e Xhenetit, do të kuptojë se kjo është dobia më e madhe në të gjitha aspektet dhe për këtë arsye Pejgamberi, salall-lahu alejhi ve sel-lem, meriton që dashuria ndaj tij të jetë më e madhe se dashuria ndaj tjerëve, sepse dobia e cila është shkak për të dashur atë është më e madhe se dobitë tjera, mirëpo njerëzit dallojnë nga kjo pikpamje varësisht prej kjelltësisë apo jovicijlencës së tyre. Nuk ka dyshim se Sahabët (shokët e Pejgamberit, salall-lahu alejhi ve sel-lem) radijall-lahu anhum, në mënyrë më të plotë e kanë kuptuar këtë sepse ky është fryti i kuptimit, kurse ata më mirë e kuptuan këtë gjë.

Kurtubiu thotë: “çdonjëri i cili beson me besim të vërtetë në Pejgamberi, salall-lahu alejhi ve sel-lem, nuk mund që të mos gjejë në veten e tij diçka prej kësaj dashurie që i kalon të

gjitha dashuritë, vetëm që ata dallojnë mes tyre. Ndonjëri e gjenë këtë dashuri të përmbushur, e tjetri tepër të mangët sikur ai i cili është fundosur në lezitime, i mpirë nga jovigjilenca në kohën më të madhe, mirëpo shumë prej tyre kur përmendet Pejgamberi, salall-llahu alejhi ve sel-lem, përmallohen dhe dëshiron ta sheh atë, e mbivlerëson ndaj familjes, fëmijës, pasurisë dhe prindit të tij, e vëndon veten në rrezik. Në veten e tij gjen një nxitës që nuk ka mëdyshje në të.” (Fethul Bari/1-59)

Prej shenjave të kësaj dashurie është të kapurit për sunnetin e Pejgamberit, salall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe zbatimi i urdhërave të tij. All-llahu, subhanehu ve teala, thotë: “Kur All-llahu ka vendosur për një çështje, ose i dërguari i Tij, nuk i takon (nuk i lejohet) asnjë besimtari dhe asnjë besimtareje që në atë çështje të tyre personale të bëjnë ndonjë zgjidhje tjetërfare.” (Ahzab – 36)

Prej shenjave të kësaj dashurie është të ndriçuarit me dritën e Pejgamberit, salall-llahu alejhi ve sel-lem, si dhe të udhëzuarit me udhëzimin e tij, All-llahu, subhanehu ve teala, thotë: “Juve ju erdhi nga All-llahu dritë, dhe libër i qartë.” (Maide – 15), “Thuaj: Nëse e doni All-llahun, atëherë ejani pas meje që All-llahu të ju dojë” (Ali Imran – 31).

Prej shenjave të kësaj dashurie është të stolisurit me moralin e Pejgamberit, salall-llahu alejhi ve sel-lem, All-llahu, subhanehu ve teala, thotë: “Ju keni shembullin më të lartë në të dërguarin e All-llahut” (Ahzab – 21)

O All-llah i ynë! Ndriçoi zemrat tona me dashurinë ndaj Teje, ndaj Pejgamberit, salall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe ndaj atyre që juve ju duan!

Ahmed Muadh Hakkij

Përktheu: Agim Bekiri

(pjesë nga libri: katërdhjet hadithe mbi moralin)

